

கடன் குறிப்பு

- த. ஜார்ஜ்

பள்ளி விட்டு ஆளுரிலிருந்து அந்த வழியாக நடந்துதான் வீட்டுக்கு வரவேண்டியிருக்கும். எப்போதாவது ஓரிரு பேருந்துகள் வந்து போகும் தார் சாலையின் இருபுறமும் பசுமையான வயல்வெளிகள். ஓடைகள். பள்ளிக்கும் வீட்டுக்குமான தூரத்தின் நடுவில் அந்த ஊர் இருந்தது. முப்பது அல்லது நாப்பது வீடுகள் கொண்ட ஊர்.

ஒரு நாள் என் சி சி வகுப்பு முடிந்து மாலை சற்று தாமதமாக வந்த போதுதான் கவனித்தேன். சாலையின் இருமருங்கும் அந்த கிராமத்து பெண்கள் 'சும்மா' நின்று கொண்டிருந்தார்கள். யாரும் யாருடைய முகத்தையும் ஏறிட்டுப் பார்க்க வில்லை. பேசிக்கொள்ளவில்லை. கவிழ்ந்தே நின்றிருந்தார்கள். இது என்ன வினோதம் என்று முதலில் புரியவில்லை.

பின்னொரு நாள் உடன் வந்த வேணுவிடம் கேட்டபோது ரகசியமாகச் சிரித்தான். அவர்களைக் கடந்து சற்று தொலைவு வந்துவிட்டு 'இப்போ திரும்பி பாரு' என்றான். பார்த்தால் அவர்கள் அனைவரும் குத்தவைத்து உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

ஊருக்கு வெளியே அவர்கள் ஒதுங்கிக் கொள்ள அதுதான் தோதான இடமாக இருந்திருக்கிறது. 60 சதவீத மக்களுக்கு இன்னும் திறந்தவெளிதான் கழிப்பிடமாக இருக்கிறதாம்.

என் வீட்டிலும் கழிப்பறை இருந்ததில்லை. மலையடிவாரமோ, குளக்கரையோ, ஓடையருகில் முட்புதரோ.. ஏராளமாய் இருந்ததால் கழிப்பறை கட்டுவதைக் குறித்து ஊரில் யாரும் கவலைப்பட்டதில்லை.

வெளிகளெங்கும் படையெடுப்பு. ஆளுக்கொரு மரம் அப்போதுதான் சாத்தியமானது. மறைவிடங்கள் ஏராளமாய் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. நடைபயிற்சி இயல்பாய் அமைந்ததால் தனியாய் உடற்பயிற்சி வேண்டியிருந்ததில்லை. சில அசௌகரியங்கள் தவிர்க்கமுடியாதவை. அவசரமாய் ஏதாவது ஒரு ஓடைக்கரையில் ஒதுங்கும் வேளையில் வழிப்போக்கராக யாராவது வந்து தொலைக்க எழ அவகாசமில்லாமல் வெட்கம் பிடுங்கித் தின்ன கண்ணை மூடிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பது ஒரு நெருக்கடி. மழை காலங்களில் வண்டுகள் உருட்டிக் கொண்டுபோகும் மலங்களின் அருவருப்பை சகித்தபடி கடந்து போக வேண்டியிருப்பது ஒரு சவால்.

பள்ளி விடுமுறையில் உறவினர் வீடுகளுக்குப் போவது குதூகலமாய் இருந்த காலம் அது. ஆரல்வாய்மொழி அத்தை வீட்டுக்கு போயிருந்த மறு நாள் காலை விடிவதற்கு முன்னே அத்தை மகன் எழுப்பி அழைத்துக் கொண்டு போனான். காலையில் நடைபயிற்சி செய்கிறான் போலிருக்கிறது என்று கூடவே நடந்தேன். ஒரு கிலோமீட்டர் தூரம். நீர் வற்றிய ஒரு குளம் பெரும்பாலும் அது நிரம்புதே இல்லை போலிருந்தது. சிற்சில இடங்களில் உடைமரம் குற்று செடிகளாய் எழும்பியிருந்தது.

ஒரு புதர் மறைவில் 'உட்காரச்' சொன்னான். அவன் சொன்னதின் அர்த்தம் அவன் உட்கார்ந்ததை பார்த்த பிறகுதான் புரிந்தது. 'இருந்த' சில வினாடிகளில் 'உர்ரம், உர்ரம்' என்ற வினோத ஒலி. திடுக்கிட்டு திரும்பினால் மூக்கை சுழித்தபடி ஆறேழு கொழு கொழுபன்றிகள். 'எழும்பி போ' என்கிற மாதிரி நெருங்கி நின்றன. முறைத்தன. பிறகு என்ன.. கடனாவது

கழிப்பதாவது...? அப்படியே காரியம் முடிந்தாலும் நீர் தேங்கிய குட்டையை கண்டுபிடித்தாக வேண்டும். சேறு படாமல் அதை லாவகமாக பயன்படுத்திக் கொள்ள தெரிய வேண்டும். பின் எதுவுமே நடவாத மாதிரி இடத்தை காலி செய்தாக வேண்டும். இவையெல்லாம் சுலபமான காரியமா என்ன?

பெரியம்மா வீட்டில் பக்கத்திலிருந்த தென்னந்தோப்புக்கு போகச் சொன்னார்கள். இருள் பொதிந்திருந்த அந்த பகுதிக்குள் ஏற்கெனவே நடமாட்டம் தெரிந்தது. ரொம்ப நிதானமாக ஒரு மரத்தின் அடிவாரத்தில் போய் உட்கார்ந்ததுதான் தெரியும் டொம் என்று ஒரு முரட்டு கல் பக்கத்தில் வந்து விழுந்தது. மேலே பட்டிருந்தால் எமலோகம் உறுதி. 'பொலயாடி மவனே எவம்ல அது' என்று ஒரு முரட்டு குரல். கையில் அரிவாளோட ஒரு உருவம் ஓடி வந்தது. தலைதெறிக்க ஒரு ஓட்டம். வாழ்க்கையில் அது போல் ஒரு ஓட்டம் ஓடியதில்லை. அன்றைக்கு பார்த்து தோப்புக்கு சொந்தகாரன் தேங்காய் வெட்ட வந்திருக்கிறான். ஒரு இடத்திலும் கால் வைக்க முடியாவிட்டால் கோபம் வருமா வராதா..

டவுனில் காமராஜபுரத்தில் சித்தப்பா வீட்டு கழிப்பறை பின்பக்க சுற்றுச் சுவரை ஓட்டி இருந்தது. சுவரின் உட்பக்கத்தில் தரைமட்டத்தில் ஒரு ஓட்டை இருந்தது. அதற்கு நேர் கீழே சுவருக்கு வெளியே மற்றொரு திறப்பு இருந்தது. இங்கிருந்து வெளியேறுவதை கொஞ்சம் சேர்ந்ததும் வெளியேயிருந்து சில மனிதர்கள் அள்ளி ட்ரம்களில் நிரப்பி லாரிகளில் ஏற்றிக் கொண்டு போனதைப் பார்க்க அதிர்ச்சியாயிருந்தது. அந்த வண்டியில் விதவிதமான மலம் தரும்பி தரும்பி வழிவதை பார்த்ததுக்கே சாப்பாடு இறங்கவில்லை. ஆனால் அதோடு பயணிப்பவர்களுக்கு....?

இன்னொரு மாமா வாடகைக்கு இருந்த வீடு வடசேரியில் இருந்தது. அவ்வீட்டின் கக்கூஸ் ஏறக்குரைய இதே மாதிரிதான். ஓட்டைபோட்ட சிலாபுக்குக் கீழே ஒரு அதல பாதாளம். தடுக்கி விழுந்தால் மீட்கவே முடியாத பாதாளம். துர் நாற்றமும் கொசுவும் எப்போதும் அங்கே இருந்தன.

இதற்கு வெட்ட வெளியே மேல் என்று தோன்றியதுண்டு. பைபிளில் கூட வெட்டவெளியைப் பயன்படுத்தச் சொல்லி ஒரு அறிவுரை வருகிறது. என்ன ஒன்று... பூனைகளின் தொழில் நுட்பத்தை பின்பற்ற வேண்டும். [” நீ வெளிக்கு செல்வதற்கென பாளையத்துக்கு வெளியே ஒரு இடம் இருக்கட்டும். உன் படைகலன்களோடு ஒரு மண்வெட்டியும் வைத்துக் கொள். நீ வெளிக்குச் செல்கையில் அதனால் ஒரு குழி தோண்டு. நீ கழித்ததை அதனால் மூடிவிட்டு திரும்பு.” இணைச்சட்டம் 23:12-14.] நமக்கு குழி தோண்டவும் இடம் இல்லை. மூடவும் அவகாசமில்லை என்பது வேறு விசயம்.

ஆனால் ஒதுங்கும் இடங்களெல்லாம் வீட்டு மனைகளாகவும், கல்லூரிகளாகவும் மாறி விட வெளிக்கு போக வெட்ட வெளிகள் சுருங்கி போய்விட்டன. இருக்கின்ற வெட்டவெளிகள் சமீப காலமாய் பாலியல் வன்முறைக்கு இலக்காவது அச்சத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

பொது கழிப்பிடம் என்னும் சங்கதி 'முளைச்சி இன்னும் மூணு இலை விடவில்லை'. செடியை வச்சா மட்டும் போதுமா? தண்ணி ஊத்தணுமா இல்லையா? கொஞ்ச காலத்துக்கு முன்பு சொத்தவிளை கடற்கரை போயிருந்த பொது அங்கேயிருந்த பொது கழிப்பிடத்தின் வாசலை முட்செடி போட்டு மூடி வைத்திருந்தார்கள். மனிதர் உள்ளே நுழைந்து விடக் கூடாதாம். தண்ணீர் பஞ்சம்.

இன்னொருபக்கம்.. பேருந்து நிலையம்தோறும் இருக்கும் கழிப்பிடம் எப்போதும் அருவி கொட்டியபடியே இருக்கிறது. பல நேரம் நீந்தி கடந்துதான் உள்ளே போக வேண்டியிருக்கிறது. 'நவீன' கழிப்பிடமாம்.

பொதுகழிப்பிடத்தை நம்மவர்கள் பயன்படுத்துவது ஒரு குரூர ரசனை சார்ந்தது. வெளியே ஒரு ரூபாய் போர்டு மாட்டி வைத்து விட்டு ஐந்து ரூபாய் பிடுங்குகிறானே என்று கோபம் எழுவது இயல்புதான். ஆனால் அதை உள்ளே போய்தான் காட்டிவிட்டு வரவேண்டுமா? அடுத்தவன் உள்ளே நுழையமுடியாதபடி அப்படி ஒரு வெறியாடல்.

சம்பாதித்த சொந்த காசில் முதல் முறையாகக் கட்டியது ஒரு கழிப்பறைதான். கட்டி முடித்ததும் அப்பா வந்து பார்த்துவிட்டு "ஏமாந்திட்டியே மொவனே" என்றார். "இந்த கோப்பையில தண்ணி விட்டா பாதி தண்ணி அப்படியே நிக்ந்து. அப்ப மத்ததெல்லாம் எப்படி உள்ள போகும்" என்றார். அப்போது அவருக்குப் புரியாத தொழில் நுட்பம் அது.

இப்போது அப்படியில்லை. உலகம் எவ்வளவோ நவீனமாகிவிட்டது. பட்டனைத் தட்டினால் தானாகவே கழுவி துடைத்துவிடும் தொழில் நுட்பம் வந்துவிட்டது. சந்திராயனால் வல்லரசு வரிசையில் இடம் கிடைத்துவிட்டது.

எனில் எச்சில் ஊறவைத்த ரூசியும், வாசனையுமாய் உண்டவை இன்னும் எத்தனை நாளைக்குதான் அருவருக்கும் நாற்றமாக வெளியேற வேண்டும் ? அது மட்டும் மணமிக்க ஒரு வஸ்துவாகவும், அதை பத்திரமாக வைத்துக் கொண்டால் தங்கமாக மாறும் என்றோ அடுத்த நூற்றாண்டுக்குள் கண்டுபிடித்து விட மாட்டோமா என்ன?

[நவம்பர்19. உலக கழிப்பிட தினமாம்.](#)

அது அதுவாக...

சித்தப்பா வீட்டில் 'கன்னுகுட்டி' உயரத்தில் ஒரு நாய் வளர்க்கிறார். தாடை அகன்ற, கழுத்து வீங்கிய, காது தொங்கிய, மூக்கு கறுத்த அந்த முகத்தைப் பார்த்தால் எவருக்கும் பயம் வரும்.

ஆனால் அது முன்னறையில் சோபாவில் ஒரு குழந்தையைப்போல சுருண்டு மடங்கி படுத்துக் கிடக்கும். அரைகிலோ கறியை தின்றுவிட்டு யார் போனாலும் வாலை ஆட்டிக் கொண்டு குழைந்து நிற்கும்.

இன்று போயிருந்தபோது, பால் பையை வாயினால் கவ்வி தூக்கிவர, நாயை வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தார் சித்தப்பா. அதை அதட்டுவதற்கு கையில் ஒரு குச்சியும் , ஒவ்வொரு முயற்சிக்கும் பரிசளிப்பதற்கு பிஸ்கட்டும் வைத்துக் கொண்டு ஒரு தீவிர பயிற்சியாளராக மாறியிருந்தார் சித்தப்பா.

காலையில் எழுப்பி விடுகிறதாம். அதன் சாப்பாட்டு தட்டை தூக்கி வருகிறதாம். இன்னும் என்னென்னமோ சாகசமெல்லாம் பண்ணுவதாக சித்தப்பா பெருமைப் பட்டுக் கொண்டார். விட்டால் ஐ.ஏ.எஸ் தேர்வை எழுத வைத்து விட்டுதான் ஓய்வார் போலிருந்தது.

ஒரு வேளை அதற்கு பயிற்சியளித்து, வித்தை காட்டி பிழைப்பு நடத்த போகிறாரோ?

நாய்க்கும் இந்த எண்ணம் வந்திருக்கும் போல.. அது என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்த பார்வையில் சித்தப்பாவைப் போல சலிப்பு தெரிந்தது.

“காலையே பேப்பர்லாம் எடுத்து வருதுடா.. ஆனா இதுதான்..சவம் பண்ண மாட்டெங்கு..” என்றார் அலுப்புடன்.

ஒரு நாய் நாயாக இருக்க முடிவதில்லை.. மனிதர்கள் உலகில்.

வெளங்கிரும்

வார்த்தைகள் ஒரு அடையாளம்.

சூழலை, இடத்தை, கலாசாரத்தை, மரபைக் காட்டும் அடையாளம். ஒரே மொழிதான் என்றாலும் வெவ்வேறு வட்டாரங்களின் சொல் பயன்பாடுகளுக்கு தனித்தன்மை உண்டு. மற்றவர் எளிதில் விளங்க முடியாதது.

'வெளங்கிரும்' என்று சொன்னால் சட்டென்று பொருள் விளங்கி விடாது. கன்யாகுமரி மாவட்டத்தில் இந்த வார்த்தையை சந்திக்க நேரிடலாம்.

'விளங்கிவிடும்' என்பதுதான் சற்று நசுங்கி 'வெளங்கிரும்' வடிவில் நடமாடிக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது.. வாழ்க்கையில் அடிபட்டு அடிபட்டு சிலதை இழந்து இந்த நிலைக்கு தள்ளப்பட்டிருக்கலாம் என்று நம்பப்படுகிறது. பாடம் நடத்துகிற ஆசிரியர் 'விளங்கிச்சா' என்று கேட்டால் 'புரிந்ததா' என்று கேட்கிறார் என்று புரிந்து கொள்ளலாம். 'வெளங்கிரும்' என்று சொன்னால் அதன் அர்த்தம் 'புரிந்துவிடும்' என்று புரிந்து கொள்ள தோன்றினாலும் அதன் பொருள் அதுவல்ல.

மேன்மையடையும், உருப்பட்டுவிடும், சிறந்து விளங்கும் என்றும் அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளலாம். ஆனால் தொனி அதுவல்ல. வஞ்சப்புக்கழ்சி குடும்பம். எதிர் கட்சி இருக்கை. நல்லவன் வேடத்தில் இருக்கும் கெட்டவன். 'நாசமா போயிரும்' என்பதான வாழ்த்துக்கு இணையானச் சொல். நக்கல் தொனி.

அப்பனுக்கு எதிரே மகன் 'தண்ணி' யடித்தால் 'வெளங்குவியா?' அந்த மகனிடமே வாங்கி அப்பன் அடித்தால்.. 'வெளங்கிரும்'.

எல்லாருக்கும் நாப்பது. உனக்கு மட்டும் முப்பது

நாகர்கோவில் அண்ணா பஸ் நிலையத்தின் நுழைவாசலருகே நடைபாதையில் அந்த பாட்டி இருப்பார். மஞ்சள் பூசி குளித்த முகம். சுத்தமான கதர் புடவை.

சாக்கு பை விரித்து சப்போட்டாவும், கொய்யாவும் பரப்பி வைத்திருப்பார். வெயில் காலங்களில் வெள்ளரி பிஞ்சு. கைக்கருகே ஒரு

அட்டைபெட்டி இருக்கும். அதற்கு மேலே ஒரு தராசு. எளிமையான தொழிலதிபர்.

பக்கத்திலே இருக்கிற பெரிய பழக்கடையில் அடுக்கி வைக்கப் பட்டிருக்கிற சட்டை போட்ட பழங்களையே வாங்கி பழக்கப் பட்டது. அதுதான் அந்தஸ்து என்று புத்தியில் ஏற்றப்பட்டிருந்தது. ஏதோ ஒரு நாளில் நல்ல பழங்களாக எடுத்துக் கொள்ள விரும்பி நானே அந்த கடையில் பொறுக்கியெடுத்த போது கடைக்காரன் கடுப்புடன் வெடித்தான் “ வந்துட்டாரு தொர்.. நவுரு.. நவுரு”

சுய கௌரவத்தின் கன்னத்தில் அறை விழுந்தது. வெளியேறிய போது மெழுகு பூசிய பழங்களும் கசந்தன.

அதன் பிறகான ஒரு நாளில்தான் பாட்டியின் பரிச்சயம்.

”வீட்டு தோட்டத்தில விளைஞ்சது மக்களே.. ஒரு கிலோ போட்டா..” என்பாள். “ஒரு துண்டு தின்னு பாக்கியா” கனி தனி சுவையாய்தான் இருக்கும்.

”எல்லாருக்கும் நாப்பது. உனக்கு மட்டும் முப்பது. எத்தனை கிலோ வேணும்” சொல்வதற்குள் தராசை தூக்கி எடை போட தயாராகி விடுவாள்.

நாமே தொட்டு பழங்களை தேர்ந்தெடுக்க நினைத்தாலும் ஏற்கெனவே பட்ட அடியில் விலகியே நின்றேன்.

ஆனால் பாட்டி நமக்காக நல்ல பழங்களை, பெரிய காய்களாய் தேர்ந்தெடுத்து தராசில் போடுவாள். சிலதை எடுத்து பார்த்துவிட்டு ‘இது ஆகாது’ என்பதாய் ஒதுக்கி வைப்பாள். சிலசமயம் பக்கத்து அட்டை பெட்டியில் மறைவாய் வைத்திருக்கும் பழங்களை எடுத்து கரிசனையாய் தருவாள். ‘பிள்ளையளுக்கு கொண்டு குடு’ என்று எடை போட்ட பின்னும் ஒன்றிரண்டை சேர்த்து தருவாள். சினேகமாய் சிரிப்பாள்.

அரைகிலோ வாங்கபோன என்னிடம் ரெண்டு கிலோ விற்ற பாட்டி
மார்கெட்டிங்கில் எந்த பட்டமும் பெற்றதாக தகவலில்லை.
பாட்டியின் வியாபாரம் சில மணி நேரத்துக்குள்ளே முடிந்து போய்விட்டது.
கடையை காலி செய்து விட்டு கிளம்பி விட்டாள்.

பாட்டியின் வியாபாரம் சில மணி நேரத்துக்குள்ளே முடிந்து போய்விடும்.
கடையை காலி செய்து விட்டு கிளம்பி விடுவாள்.

பாட்டியின் சொந்த தோட்டம் வீட்டுமனையாக கூறுபோட்டு
விற்கப்படாதிருப்பதாக.

நடைபாதை நகர நிர்வாகத்தால் விரட்டியடிக்கப்படாமல் இருப்பதாக.
அவள் ஆரோக்கியம் நீடித்திருப்பதாக.

நாளையும் பின்னும் பல நாளும் அவள் வந்து போயிருக்க.... பிரார்த்தனை
செய்கிறது மனசு.

பாம்பு

செக்கசெவேலென்று குருதிபடிந்த போர்களம் போல் காட்சியளித்தது வானம்.
வெட்டுண்டு உருண்டு விழும் தலைபோல் கதிரவன் ,மேற்கில் விழுந்து
கொண்டிருந்தான். போதையேறி தடுமாறிக் கொண்டிருப்பவனைப் போல
கடற்பரப்பு ஆட்டம் போட்டுக் கொண்டிருந்தது. விம்மி புடைக்கும் அந்த கடல்
மார்பில் பாய்மர படகுகள் உரசிக் கொண்டிருப்பது நிழற் சித்திரமாய் ரசிக்க
வைக்கிறது.

அந்த அழகை ரசிப்பார் யாரும் இல்லை இப்போது. சொன்னதையே சொல்லும்
குடிகாரனைப்போல கரையில் திரும்ப திரும்ப வந்து மோதும் அலைகளோடு
விளையாட யாருக்கும் ஆர்வமில்லை. எங்கும் துக்கம் தோய்ந்த
முகங்கள்.பயம் நிரம்பிய விழிகள். கூடபுரம் மக்கள் தங்கள் நிம்மதியை
தொலைத்து பல ஆண்டுகளாயிற்று. எல்லாம் அந்த புதரால் வந்த வினை.

கூடபுரத்தின் குடியிருப்புகளை ஒட்டிதான் அந்த புதர் இருந்தது. அடர்த்தியான
உயரமான புதர். உள்ளே என்ன இருக்கிறது என்றே தெரியாத அளவுக்கு காடு
மாதிரி விரிந்து கிடந்தது. சிலர் வருவதும் போவதும் ரகசியமாய் நடந்து
கொண்டிருந்தது. அதன் அருகே செல்ல யாரும் விடப்படவில்லை. ஏதோ ஓர்
ராஜாங்க விசயம்.யாரும் நெருங்க துணியவில்லை.

இப்படி இருக்கையில்தான் சில நாட்களுக்கு முன்பு நாய் ஒன்று அந்த புதரைப்
பார்த்து நீண்ட நேரமாய் குரைத்துக் கொண்டிருந்தது. 'என்னடா இது நம்

நாய் இப்படி விடாம கத்திக் கொண்டிருக்காதே' என்ற ஐயத்தில் நாயின் சொந்தகாரனான உதயவர்மன் புதரை எட்டிப் பார்த்தான். புதருக்குள்ளே ஏதோ அசைவது மாதிரியிருந்தது. எட்ட நின்று உற்று பார்த்தவனுக்கு மூச்சே நின்றுவிட்டது சிலகணம்.

உள்ளே சுருண்டு மடங்கி பசியோடு பாம்பு ஒன்று படுத்துக் கிடந்தது. ராட்சச பாம்பு. சத்தம் கேட்டு விழித்துக் கொண்ட பாம்பு எதிரே நாயைக் கண்டதும் உற்சாகமாகி, பிரமாண்டம்மான வாயைத்திறந்து கத்திக் கொண்டிருந்த நாயை 'லபக்'என்று விழுங்கி பெருமூச்சி விட்டது. உதயவர்மன் பயந்து அலறிக் கொண்டே ஊருக்குள் ஓடினான்.

சத்தம் கேட்டு கூட்டம் கூடியது. 'அந்த புதரில் ஆபத்து இருக்கிறது. ஆபத்து' என்று கத்தியவனை மற்றவர்கள் பொருட்படுத்தவே இல்லை. 'கிறுக்குத்தனமா எதையாவது உளறிக் கொண்டிருக்காதே. மன்னர் காதில் விழுந்தால் தொலைந்தோம். பேசாமலிரு. மன்னரிடம் சொல்லி நாம் முறையிட்டு பார்ப்போம்'. அதற்குள் புரவிகளில் வந்த காவலர்கள் கூட்டத்தை விரட்டியடித்தனர். கூட்டம் பயந்து மிரண்டு ஓடி கலைந்தது.

அதன் பிறகு, மக்கள் வீடுகளில் வளர்க்கிற கோழி ,ஆடு,மாடு போன்ற பிராணிகள் காணாமல் போகத் தொடங்கியதிலிருந்து அனைவரின் நிம்மதியும் கரைந்து போனது. யாரும் மூச்சுவிடவே பயந்தார்கள். ஆனால் இவை எல்லாவற்றையும் தின்று கொழுத்துக் கொண்டிருந்தது பாம்பு.

எல்லாம் அடித்து தின்றபிறகு இனி ஆளையும் அடிக்கலாம் என்று நம்பிக்கை அதற்கு வந்ததும் ஒரு நாள் 'புஸ்ஸ்ஸ்ஸ்ஸெ'ன்று தலையை உயர்த்திக் கொண்டு சீறியது. சந்தோசத்தை வெளிக்காட்டிய அந்த பிரமாண்ட சீற்றம் ஊரையே உலுக்கிப் போட்டது. நிம்மதியாக தூங்கிக் கொண்டிருந்த குடிமக்கள் அந்த சத்தத்தை கேட்டதும் அலறியடித்துக் கொண்டு வீதிக்கு வந்தார்கள். கூட புரத்தில் ஏதோ நடக்கப் போகிறது என்பதற்கு எச்சரிக்கை மணியாக இருந்தது அந்த சத்தம்.

'புக்கிசிக்கி' என்ற தூர தேசத்து யாத்திரிகனின் பயணக் குறிப்புகளும் மக்களிடம் பரவத் தொடங்கியிருந்த காலம் அது.அவரது குறிப்பில் இது போன்ற பாம்புகள் மிகவும் கொடியன என்றும், அது இருந்த இடத்திலிருந்து பல காத தூரத்துக்கு விசத்தை கக்கி எதிரிகளை அழித்து விடும் என்பதும் அது விடும் மூச்சு காற்றில் புற்பூண்டுகள் கருகிவிடும் என்பதும் வாழிடங்களை விட்டு மற்ற உயிர்களை தூரத்திவிட்டு,பலுகிபெருகி நிலமெங்கும் பயன்படுத்த

முடியாத நிலைக்கு ஆக்கிவிடும் என்னும் உண்மைகளும் வெளிவந்தவண்ணமிருந்தன.

மற்ற பகுதிகளில் விரட்டியடிக்கப்பட்ட இந்த பாம்பை இந்த இடத்தில் மட்டும் விட்டு வைக்க என்ன காரணமிருக்கும். என்ற ஐயம் எல்லோரிடமும் எழுந்தது.

பாம்பின் அந்த சீற்றத்தைக் கேட்டதுமே உதய வர்மனுக்கு , தான் எதிர்பார்த்த ஆபத்து நெருங்கிவிட்டது என்பதை தெரிந்து போயிற்று. “ இந்த புதர் நமக்கு வேண்டாம்” என்று கூச்சல் மக்களிடம் மனங்களிலும் குரல்களிலும் எழுந்தன.

மெதுவாக தன்னை ஆசுவாசப் படுத்திக் கொண்டு சூழ் நிலையை உன்னிப்பாக கவனிக்கத்தொடங்கினான் உதய வர்மன். காட்டின் மையத்தில் பாம்பின் தலை தெரிந்தது. பிரமாண்டமான தலை. ஒன்றல்ல இரண்டு தலை. இரண்டு பாம்புகளோ. அப்படிதான் இருக்க வேண்டும் என்று அனுமானித்துக் கொண்டான்.

குடிமக்கள் தவிப்பும் பயமுமாக கத்திக் கொண்டேயிருந்தார்கள். இன்னும் விழித்துக் கொள்ளாமல் போனால் நமக்கும் நாயின் நிலைதான் என்று திகில் அவர்கள் முகங்களில் விரவி கிடந்தது. எனவேதான் அந்த பாம்பை அடித்து துரத்தி விடவேண்டுமென்று புதரைச் சுற்றி கூடியிருந்தார்கள். அரண்மனை காவலர்கள் அவர்களை ஒரு படையாக வந்து சூழ்ந்தார்கள்.

“அது அரசாங்கமே வளர்க்கிற பாம்பு. தூர தேசத்திலிருந்து கொண்டுவந்து விட்டிருக்கிறோம். அதை விரட்டக் கூடாது. நமது சாம்ராஜ்ஜியத்தின் பாதுகாப்புக்காக அந்த பாம்பை நாம் மன்னர் வளர்க்கிறார். கஜனாவில் பாதியை அதற்கு செலவழித்திருக்கிறோம். அது இங்கு இருப்பதை அறிந்தாலே எதிரிகள் பயந்து ஓடிவிடுவார்கள். ஆகவே பேசாமல் அதை வளரவிடுங்கள். கலைந்து போய்விடுங்கள்’ என்று எச்சரித்தார்கள்

கொள்ளி

பிறந்த நாள், கல்யாணம் ,சாவு, எதிலாவது பாஸானது, எதையாவது வாங்கினது, சேர்ந்ததுக்கு, பிரிஞ்சதுக்கு இப்படி எல்லாத்துக்கும் பொதுவா ஒரு சடங்கு இருக்கு தெரியுமா..? வேறென்ன.. 'குடி'க்கிறதுதான்.

குடிப்பது இப்போது ஒரு சமூகக் கடமை.

யாரும், எப்போதும், எங்கே வேண்டுமானாலும் குடிக்கலாம்; தப்பில்லை என்கிற மனோபாவத்திற்கு வந்துவிடுதலே நாகரீ கமாகக் கருதப்படுகிறது.

அப்பாவும் பிள்ளையும் , அண்ணனும் தம்பியும் சேர்ந்தே குடிப்பது நமது நாகரீ க வளர்ச்சியின் இன்னொரு அடையாளம்.

சாலையோரத்தில் நின்றபடியே ஊற்றிக் கொண்டு வாகனத்தை ஓட்டிச் செல்வதை இயல்பாகப் பார்த்துக் கொண்டு கடந்துவிட முடிகிறது.

கல்விசாலைகள் அருகிலும், கோயில்கள் பக்கத்திலும், குடியிருப்புகளுக்கு நடுவிலும் அரசாங்கம் வெட்கமே இல்லாமல் சாராயம் விற்கிறது. அடுத்த சந்ததிகள் வரை தயக்கமே இல்லாமல் அதைக் குடித்து நாட்டின் வருவாயைப் பெருக்கி தேசபக்தியை காட்டிக்கொள்கிறது.

அத்து மீறும் ஒரு சமூகம், குடும்பம் பேணாத ஒரு தலைமுறை, குற்றங்கள் மீது ஆர்வம் கொண்ட இளையோர் என்று வளர்ந்து கொண்டிருப்பதை சுரணையில்லாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இவர்களிடமிருந்து பிடுங்கி அதில் கொஞ்சத்தை இவர்களுக்கே 'இலவசங்கள்' வழங்கி ஓட்டுகளை சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கின்றன அரசுகள்.

பிரபலமான நவீன இலக்கியவாதிகள் குடிப்பது எவ்வளவு ரசனைக்குரியது என்று நவீனங்கள் படைக்கிறார்கள். பிளாக் எழுதுகிறார்கள். வழிமுறைகள் சொல்லித்தருகிறார்கள். விசயங்கள் சந்தோசமாய் பின்பற்றப் பட்டு விடுகின்றன.

நேற்று அலுவலகத்தில் இருந்த போது ஜன்னல் வழியாக எதிரேத் தெரிந்த மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் தீப்பிடித்து எரிந்துக் கொண்டிருந்தது. காற்றில் எழும்பி மலை முழுவதற்கும் அது பரவிக் கொண்டிருந்தது. புதர் மண்டி கிடக்கும் அந்த மலை பூமி சடசடவென்று அழிந்து கொண்டிருந்தது. அணைக்கமுடியவில்லை.

மாலை வீட்டுக்கு கிளம்புகிற போது அறியமுடிந்த செய்தி இதுதான்.

ஓரளவு, தீ, மலை உச்சி நோக்கி நகர்ந்தபின் ஓடிவந்தார்களாம் நாலுபேர். பக்கத்துக் கல்லூரி மாணவர்கள். தலை முடியெல்லாம் தீயில் கருகி இருந்ததாம். விடுமுறையைக் கொண்டாட புதர் மறைவுக்குப் போனார்களாம். குடி போதையில் சிகரெட் பற்ற வைத்தவன் விட்டெறிந்த தீக்குச்சிக்குதான் மலை இரையாயிற்றாம்.

தீ எரியக் காரணமானவன் செம போதை. எழுந்து நிற்க முடியவில்லை. தீ சுற்றி பரவ பெருத்த உடம்பு கொண்ட அவனை தூக்கிவரவும் முடியாமல்... இவர்கள் மட்டும் தப்பிவிட.. தனக்குத்தானே கொள்ளி வைத்துக் கொண்ட அவனை கரிக் கொட்டையாகத்தான் பார்க்க முடிந்தது.

விருந்து... விளையாட்டு.. கோலாகலம்..

மூன்று மாதம் தொடர்ந்து மழை. எங்கும் வெள்ளம். ஏரிகள் நிறைந்து வழிந்தன. காயல் நுரைத்து பொங்கியது. பெரும்பாலும் கரையோரங்களில் அமைந்த குடியிருப்புகள், நகரங்களைச் சுற்றி இன்னும் தலை துவட்டாத மரங்கள் செடிகள் கொடிகள்.. எங்கும் பச்சை பசேல்.

மழை ஓய்ந்த இந்த மாதம் துவங்கிவிட்டது உற்சாகக் கொண்டாட்டங்கள்.

கடந்த சில நாளாய் குமரி மாவட்டத்தில் பூக்களின் விலை தாறுமாறாய் ஏறிப் போனது. வீடுகளில், வெளிகளில் எங்கும் பூக்களை பார்க்க முடியவில்லை. மொத்தமாய் கேரளாவுக்கு சென்றுவிட்டன.

ஓணம். மலையாளிகளின் மகோன்னத விழா. கேரளாவின் அரசுவிழா. கொல்லம் வருடத்தின் முதல் மாதமான சிங்கத்தில் தொடங்குகிறது. பத்து நாள் சிறப்பிக்கப்படும் இந்த அறுவடை விழா, சாதி மத வேறுபாடின்றி எல்லா மலையாளிகளாலும் கொண்டாடப்படுகிறது. உடமைகளை விற்றாவது ஓணம் கொண்டாடுவது கலாச்சாரமாக உள்ளது.

ஓணம் கொண்டாடுவது பற்றி பல கதைகள் நிலவி வந்தாலும் பிரபலமான ஒரு கதை மகாபலி ராஜாவுடையது. அவர் பூமியை ஆண்ட ஒரு அசுரன். அவர் தர்ம சிந்தையும், தாராள மனமும் கொண்ட சக்ரவர்த்தி. ஏற்ற தாழ்வுகள் இல்லாத நீதிமானின் ஆட்சி. குற்றங்களே நடைபெறவில்லை. நீதிமானாக இருந்தார் மகாபலி. அவரது ஆட்சியில் மக்கள் கவலையின்றி சுபிட்சமாக இருந்தனர். அதனால் மன்னனை போற்றி புகழ்ந்தனர்.

மகாபலியை பூலோக இந்திரன் என்று மெச்சுவது தேவலோகத்தில் இந்திரனுக்கு உறுத்தியதாம். தன் பதவிக்கு ஆபத்து என்று உணர்ந்து கொண்ட இந்திரன் மகா விஷ்ணுவின் உதவியை நாட.. அவர் ஏழை பிராமணனின் வேசத்தில் வாமன அவதாரமாக வந்தார். மகாபலியிடம் தனக்கு மூன்று அடி நிலம் கேட்டாராம். அவன் ஒப்புக் கொண்டதும் விசுவரூபமெடுத்து நிலத்தையும் வானையும் இரண்டு அடிகளால் அளந்தாராம். மூன்றாவது அடிக்கு என்ன செய்வது. மன்னன் தன் தலையைக் கொடுத்தானாம். அதை மிதித்து அவனை பாதாள உலகுக்கு அனுப்புவதற்கு முன் தன் மக்கள் சந்தோசமாயிருப்பதை வருடந்தோறும் வந்து பார்க்கும் அவர் விருப்பத்தை வரமளித்தாராம்.

அறிமுகப்படுத்துகிறார்கள். கலகலப்பான கலை நிகழ்சிகள் அரங்கேறுகின்றன. நீண்ட விடுமுறை விடப்படுகிறது.

மகிழ்சியாய் இருப்பதே மகிழ்சியை கொண்டுவரும். நம்பிக்கைகள் அதற்கு பயன்படுமானால் வரவேற்போம். வாழ்த்துவோம்.

ஓணம் நல்வாழ்த்துகள்.

அரசு கேபிள் வந்தது... DTH வளருது.

இப்போது தெருக்கள் அமைதியாக இருக்கிறது. சாத்திய ஜன்னல் வழியாக கசிந்து கொண்டிருக்கும் டி.வி.யின் அலறல்கள் இல்லை. படபடப்பில்லாமல் சமையல் வேலைகள் நடைபெறுகின்றன. மாணவர்கள் படிப்பில் கவனம் செலுத்துகிறார்கள். அவர்கள் பார்வை குறைபாடு மெல்ல மெல்ல நீங்கி வருவதாக தகவல். விருந்தினர்கள் முழு மனதோடு உபசரிக்கப்படுகிறார்கள். சரியான நேரத்துக்கு சாப்பிட முடிகிறது.

இதெல்லாம் எப்படி நிகழ்ந்தது.

இந்த மக்கள் மீது அம்மா அரசு கொண்டுள்ள அக்கறையின் விளைவாகதான் இந்த மாற்றங்கள் என்று சொன்னால் மிகையில்தான். குறைந்த கட்டணத்தில் அரசு கேபிள் தொடங்கப் பட்டதிலிருந்து மக்கள் டி.வி யை மூடிவிட்டார்கள். மாற்றங்கள் படிப்படியாக வரத் தொடங்கி விட்டன. ஒரு குடும்பத்தின் ஏகாதிபத்தியத்தை அப்புறப்படுத்தி பல்லாயிரம் குடும்பங்களுக்கு நிம்மதி கிடைக்க வழி வகுத்திருக்கிறது இந்த அரசு.

1 கோடியே 45 இலட்சம் இணைப்புகள் கொண்ட 34,344 ஆபரேட்டர்கள் அரசுடன் இணைந்து இந்த சேவையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்.

குமரி மாவட்டத்தில் 8 எம்.எஸ். ஓ களின் 400 ஆபரேட்டர்கள் தங்களது 75 ஆயிரம் இணைப்புகளோடு ஜோதியில் கலந்திருக்கிறார்கள். மாவட்டத்தில் ஒளிபரப்பாகும் 60 சானல்களில் 12 உள்ளூர் சானல்கள். 10க்கும் மேற்பட்ட மலையாள சானல்கள். 20 பிறமொழி சானல்கள். பெரும்பாலானவை ஒரு துணுக்கை ஜவ்வாக இழுத்து 24 மணி நேரமாகக் காட்டும் செய்தி சானல்கள். இன்னும் பாதி சினிமா இசை...

விருப்பமில்லா சானல்களை வலுக்கட்டாயமாக திணித்து இவைகளுக்கு 70 ரூபாய் கட்டணமா என்று இப்போது கேட்க முடியாது.

கட்டண சானல்கள் 'விரைவில்' வரப் போகிறதாம். அந்த விரைவு எப்போது என்று தெரியாததால் வினையை விலை கொடுத்து வாங்குவது மாதிரி DTH

சேவையை நாடி அவசர அவசரமாக நகர்வோரை என்ன செய்வது. இவர்கள் அரசுக்கு 'மாதத்துக்கு 60 கோடி வாருவாயை' வர விட மாட்டார்கள் போலிருக்கிறது. ஒருவேளை ஏகபோகமாய் சம்பாதிக்க அரசு மறைமுகமாக DTH நிறுவனங்களோடு ஒப்பந்தம் போட்டிருக்கிறதோ என்னவோ..?

அடுத்த ஞாயிற்றுக் கிழமை.

அவள் முகம் பார்த்த
மூன்று தினத்திற்குப் பின்னும்
பெய்து கொண்டிருக்கிறது
வெளியே தெரியாமல் மழை.

உற்சாக துள்ளலோடு கவிதையை எழுதிவிட்டு நிமிர்ந்த போது வெளியே நிஜமாகவே மழை தூறிக் கொண்டிருந்தது.

ஜன்னலருகே போய் நின்று வெளியே வெறித்தேன். 'சட்சட்' என்று தரையில் பட்டுத்தெறிக்கும் துளிகள் ஒன்றாகக் கைகோர்த்து ஒரு பயணம் தொடங்கியிருந்தன. புழுதியடங்கி மண் வாசம் கிளர்ந்து நாசிக்கு பரவியது. தென்னை மர மூட்டில் கட்டியிருந்த ஆடு அங்கும் இங்கும் கயிற்றை இழுத்துக் கொண்டு கத்தியது. அம்மா முந்தானையை தலைக்குப் போட்டுக் கொண்டு மழையிலேயே நனைந்தபடி, ஆட்டை அவிழ்க்க.. அது அம்மாவையும் இழுத்துக் கொண்டு ஓலைக் குடிசைக்குள் ஓடியது. கறுகறுவென்று அடர்ந்த மயிரை சிலமுறை உதறி உலர்த்திக் கொண்டது ஈரத்தை.

ஒரு குதிரைக்குட்டி மாதிரி இருந்தது ஆடு. அடர்த்தியான கரு முடி. காளைகளுக்கு இருப்பது மாதிரி பிடறியில் சிலுப்பிக் கொண்டு திமிள். நல்ல தேக்கு கட்டை போல் உறுதியான கால்கள். கம்பி துண்டு மாதிரி மேல் நோக்கி வளர்ந்த கொம்புகள் உட்பக்கம் சற்றே வளைந்திருந்தது. எந்த நேரமும் தொண்டையை இறுக்கி கனைத்துக் கொண்டே இருந்தது. கட்டி போட்டு நல்ல தீனி போட்டதில் மத மதப்பாக இருந்தது.

அம்மாதான் இந்த ஆட்டை குட்டியாக வாங்கி வந்தாள். அந்தோணியார் குருசடியில் காணிக்கையாக வந்த இந்த குட்டியை ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபாய்க்கு ஏலத்தில் எடுத்து வந்தாள். உனக்கு ஒரு நல்லது நடந்தா அதே கோயில்ல இந்த ஆட்ட வெட்டி அசனம் குடுக்கனும்டா. என்று வேண்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

வீட்டிலேயே கட்டிப் போட்டு நல்ல புல்லும், தளையும் வெட்டி வந்து கொடுப்பாள். கஞ்சி தண்ணியில் தவிடு பிசைந்து தாகம் தணிக்க வைப்பாள்.

அதனால்தானோ என்னவோ அது அம்மாவிடம் மட்டும் கொஞ்சம் அடங்கி இருக்கும். தினவெடுத்து திரிகிற ஆடு. மற்றவர்கள் யார் போனாலும் முட்டவரும் அல்லது வன்புணர்ச்சிக்கு எத்தனிக்கும்.

நாட்டில் எதுஎதுவோ பற்றாகுறை என்று அறிந்திருக்கிறேன். பெண்களுக்கும் பற்றாகுறை என்பதை சமீப காலமாகதான் உணர்ந்தேன். அதனாலேயே அம்மா சொன்ன நல்லது நடக்காமல் இழுத்தடித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

முன்தலை முடி மெல்ல மெல்ல எல்லைகளை விரித்துக் கொண்டே போகிறது. கறுத்த நெற்றியும், பெரிய விழிகளும் ஒரு தகுதி இழப்பின் குறியீடுகளாக மாறிக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

என்னோடு சேர்ந்து ஆட்டுக்கும் வயசாகிக்கொண்டே போவதில் அப்பாவுக்கு வருத்தம். நல்லா முத்திப் போச்சின்னா கறி நல்லாயிருக்காதாம். அதுக்குள்ள வேண்டுகல் நிறைவேற வேண்டுமென்று அவர் தனியாக வேண்டிக் கொண்டார்.

ஒத்தைக்கொரு பிள்ளை, கை நிறைய சம்பாத்தியம். என்ன குறை என்று நினைக்கத்தோன்றும். ஆனாலும் ஏதோ ஒரு குறை இருக்கிறது போல. அந்த நல்ல காரியம் எனக்கு தள்ளிக் கொண்டே போனது.

என்னோடு சுற்றித்திரிந்த நண்பர்கள் எல்லோருக்கும் சடசடவென கல்யாணமாக எல்லாவனுக்கும் போய் மொய் வைத்தாகி விட்டது.இப்போ மிச்சமிருக்கிற என்னைப் பார்த்து “ நீ எப்படா சாப்பாடு போடப் போற” என்று ஆளாளுக்குக் கேட்டு வெறுப்பேத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதில ஒருத்தன் பொன் பண்ணி “மாப்பிள. எனக்கு பொண்ணு பொறந்திருக்கு. இன்னும் கொஞ்ச நாள் பொறுத்துக்க. உன்னையெ மாப்பிள்ளையாக்கிகிறேன்.” என்றான். பாவி.

என்ன ராசியோ தெரியலை நான் போற இடமெல்லாம் முட்டு சந்தாதான் ஆகிப் போகுது.“மாப்பிள்ளை என்ன ஒல்லி பிச்சான் மாதிரி நெடு நெடுன்னு இருக்கான்.எங்க வீட்டு வாசப்படியெல்லாம் இனி இடிச்சி மாத்தமுடியாதுப்பா. நீங்க வேற இடம் பாருங்க” என்று நக்கலாக முதல் மறுப்பு வந்த போது மறுகிப் போனது மனசு.

அப்புறம் சித்தி “ நல்ல பொண்ணு, பெரிய குடும்பம், ஒருதடவை பார்த்திட்டு வந்திருவோம்” என்று கூட்டிப் போன இடம் நன்றாகதான் இருந்தது. பொண்ணு என்னைப் பார்த்து உதடு சுழித்ததில் கிறங்கிதான் போனேன். ஆனால் கல்யாணத்தை எப்போ வைக்கலாம் என்றபோது ‘கொஞ்ச நாள் போகட்டும் பொண்ணு படிச்சிட்டு இருக்கு ‘ என்றார்கள்.

கொஞ்ச நாள் போனதும் ‘பொண்ணுக்க தங்கச்சி படிச்சிட்டு இருக்கு’ என்றார்கள். புரிந்து போயிற்று.

“அதுகளுக்கு உன்னை புருசனா அடையிறதுக்கு கொடுப்பினை இல்ல மக்கா.. விட்டு தள்ளு” என்றாள் ரெண்டு நாளைக்குப் பிறகு வந்த சித்தி.

“ஓத்தைக்கொரு பிள்ளைன்னா.. மனுசன் இல்லியா.. ஓத்தையா வளரதுக விட்டுக் கொடுக்காதாம், அடம் பிடிக்குமாம், அனுசரிக்காதாம்.. எந்த மடையன் சொன்னான். கிறுக்குப் பயபுள்ளய. அதையும் நம்பிகிட்டிருக்கு..” தனக்குத்தானே அங்கலாய்த்தாள் சித்தி.

அப்பாவின் பாதி நாள் வேலையே தெரிந்தவர்களிடம் தெரிந்த பெண்ணைப் பற்றி விசாரிப்பதுதான் என்றானது.

வெளி நாட்டிலிருக்கும் அமரன் சாட்டிங்கில் ஆச்சரியமா கேட்டான். “என்னடா இன்னுமா அப்படியே இருக்க”

“விடுங்க பாஸ். இன்னும் கொஞ்ச நாள் சுதந்திரமா இருக்கேன்” என்று சாமாளித்தாலும் இவர்களென்ன நான் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளவில்லையென்றால் உலகமே அழிந்து விடுகிற மாதிரி கவலைப் படுகிறார்கள் என்று தோன்றியது.

அலுவலகத்தில் இறுக்கமான நேரங்கள் கலகலப்பாக மாற்றப் படுவதற்கு என் பிரம்மச்சரியம்தான் பயன்படுகிறது.

தாமரைச் செல்வன் தத்துவம் கூட சொல்வார்.” தம்பி. கல்யாணம்கிறது, புதுப்படம் போட்ட சினிமாத் தியேட்டர் மாதிரி. வெளியே இருக்கிறவன் டிக்கெட் வாங்க முண்டியடிக்கிறான். உள்ளே இருக்கிறவன் என்னடா படம் இதுன்னு வெளிய ஓடத் துடிக்கிறான். இதான் வாழ்க்கை”

தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்று இருக்கிற ஜானகி மேடம் கூட கலாய்க்கிற அளவுக்கு போய் விட்டது நிலமை.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் முடிவுகட்ட வேண்டும் என்றுதான் அடுத்த பார்த்த பெண்ணை கட்டிக்கொள்ள கண்ணைமூடிக் கொண்டு சம்மதித்தேன்.

அவள் இரண்டு மூன்று முறை போன் பண்ணியதும்.. அட்டா முழுசா பார்க்காமல் போய்விட்டேனே. அவள் எப்படி இருப்பாள் என்று ஆவல் உந்த, அடுத்த முறை போன் செய்த போது “எங்காவது வெளியே போயிட்டு வருவமா” என்றேன். பிகுபண்ணாமல் சம்மதித்தாள்.

வந்தவளை பைக்கில் எற்றிக் கொண்டு முட்டம் போனேன். தோளில் கைபோட்டு முதுகில் சாய்ந்து வந்தாள். பாறைகள் நிறந்த முட்டம் கடலில் பிரமாண்டமான அலைகள் எழும்புவது பார்க்க பரவசமாக இருக்கும். மதிய நேரத்தில் ஆளே இருக்காது. நாங்கள் போனபோது ஐஸ் வண்டிகாரன் மட்டும் இருந்தான். பைக்கை ஓரம் வைத்து விட்டு இறங்கி நடந்து அமைக்கப்பட்டிருந்த காங்கிரீட் குடிலில் போய் அமர்ந்தோம். கடல் மூர்க்கமாய் இருந்தது.

பேசினேன்.பேசினோம்.அவள் எல்லாவற்றுக்கும் சிணுங்கலாய் சிரித்தது எனக்கு பிடித்திருந்தது. சந்தோசமாய் உணர்ந்தேன்.

மெல்ல எழுந்து அவள் கையை கோர்த்துக் கொண்டு நடந்து கடலலையில் கால் நனைத்தோம். கரைக்கு வந்த அலைகள் திரும்பிப் போகும்போது காலுக்குக் கீழே மண்ணைப் பறித்து நிலைதடுமாற வைத்தது. அம்மாதிரியான தருணங்களில் அவள் என்னை சாய்ந்து அணைத்துக் கொண்டாள். எனக்கு உற்சாகமாகிப் போனது.

நீர்பரப்பில் எட்ட இருந்த ஒரு வட்டப் பாறையில் அலை மோதி உயரமாய் எழுந்து, புவானமாய் சரிந்து விழுந்தது. அதைப் பார்த்த போதுதான் எனக்கு அந்த எண்ணம் தோன்றியது. அந்த அலையின் பின்னணியில் இவளை வைத்து ஒரு புகைப்படம் எடுத்தால் எப்படி இருக்கும்.

கையிலிருந்த செல்போனில் நல்ல காமிரா இருந்தது.

தயங்கிய அவளை நீரில் நடந்து பாறையில் ஏற்றி விட்டேன்.'அப்படியே நில்லு.ஒரு நிமிசம்' என்று சொல்லி அலை எழும்ப காத்திருந்தேன்.

நான் எதிர்பார்த்தபடியே பிரம்மாண்டமாய் ஒரு அலை புரண்டு வந்து கம்பீரமாய் மேலெழும்ப.. நான் படமெடுக்கும் வினாடிகளுக்குள் அவளையும் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு போனது.

“பாவி.. பாவி.. சும்மா இருந்த பிள்ளைய கூட்டிட்டுபோய் அநியாயமாய் கொன்னு போட்டியே. உருப்படுவியா நீ... நாசமா போயிருவா..”

சாபம் பெற்ற கொலைகாரனாகிப் போனேன்.

அந்த ரணம் இலகுவில் ஆறவில்லை.

இனி பெண் பார்ப்பதற்கென்று எங்கேயும் போவதில்லை என்று முடிவெடுத்திருந்தேன்.

அம்மா போகாத கோயிலில்லை. வேண்டாத தெய்வங்களில்லை.

“ இன்னும் எத்தனை காலத்துக்குதான் அதையே நினைச்சிட்டு இருப்ப. இப்படி உசிரோட உருகிஉருகிப் போறதை பாக்க முடியலை மக்கா” அம்மா வருந்தினாள். மெல்ல மெல்ல ஒவ்வொரு நாளும் என் மனசை வருடித் தேற்றினாள்.

பின்னொரு நாளில் “நாம தேடிப் போகலை. நம்மளை தேடி வந்திருக்கு. கடவுளா பார்த்து அனுப்பியிருக்காரு. இந்தா பாரு.” என்று ஒரு புகைப்படத்தைக் காண்பித்தாள்.

“உனக்கு பிடிச்சாலும் பிடிக்காட்டியும் நாங்க இத முடிச்சிரலாம்னு இருக்கோம். ஞாயிற்றுக்கிழமை ஆட்டை அடிச்சி கோயில்ல அசனம் குடுக்கப்போறோம். அன்னிக்கே அவங்களையும் வரச் சொல்லி பேசி முடிச்சிருவோம்” என்றார் குடும்பத்தோடு வந்திருந்த சித்தப்பா.

நான் பேசாமலே இருந்தேன். என் முன்னால் வைக்கப் பட்ட புகைப்படத்தை பார்த்தேன். பார்க்கப் பார்க்க பரவசமானது. உற்சாகத்துள்ளலோடு கவிதை வந்தது. எழுதியபோது மழையும் வந்தது.

ஆட்டின் ஆயுள் தீர்மானிக்கப்பட்ட அடுத்த ஞாயிற்றுக் கிழமை.

சித்தப்பாமார்கள் , அத்தைமார்கள்,மற்றும் நண்பர்கள் எல்லாம் வந்து சேர்.. சமையல் வேலை தடபுடலாக நடந்தது. சாமியார் வந்து ஜெபம் செய்து தீர்த்தம் தெளித்து ஆட்டை மந்திரித்தபோது ஆடு கடைசி இலையை அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தது.

கிடாவை வெட்ட வந்தவன் நன்றாக குடித்திருந்தான். ஆட்டை இழுத்து நடப்பட்ட குட்டை கம்பில் கட்டியபோது, அது எதையோ உணர்ந்திருக்கும்.. ‘ம்ஹேஏஏஏஏ..’ என்று அடிக் குரலில் கதறியது.

“ஆமாண்ணே பொண்ணு வீட்டுகாரங்ககிட்ட பனிரெண்டு மணிக்கு வரச் சொல்லியிருக்கேன். இப்ப வந்திருவாங்க..” சித்தப்பா அப்பாவிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

கிடாவெட்டி ஆட்டின் கதறலைப் பொருட்படுத்தாது அதன் நான்கு கால்களையும் இழுத்து கீழே தள்ளினான். அது திமிற முடியாமல் இரண்டுபேர் அதன் கால்களை தங்கள் கால்களால் அழுத்திப் பிடிக்க.. கூரான கத்தியால் அதன் கழுத்தை சரக்கென்று கீறினான். ஆட்டின் தொண்டைக்குள்ளிருந்து ஒரு கேவல் எழுந்து நசங்கியது. வடிந்த இரத்தத்தை அலுமினிய பாத்திரத்தில் பிடித்தான். ஆட்டின் கண்கள் மிரண்டு மிரண்டு யாரையோ தேடுவது போலிருந்தது. அதன் உடம்பு விலுக்விலுக் என்று துடித்துக் கொண்டிருக்க,

மடியிலிருந்து பீடி எடுத்து வாயில் வைத்து பற்ற வைத்துக் கொண்டான். அதன் மரண ஓலம் என் மூச்சை அடைத்தது.

செல்வா வந்து தோளைத்தொட்டான். “ மாப்பிள.. சப்பிடறதுக்கு முன்ன நாங்க சாப்பிடணுமில்ல. ஏற்பாடு பண்ணு.”

“முத பந்தியில சாப்பிடப் போறீங்களா?”

“உங்கிட்ட போய் சொன்னேன்பாரு. சாப்பிடறது கடைசிப் பந்திக்கே சாப்பிடுக்கலாம்.இப்ப ஒரு ஆயிரம் ரூபா எடு” என்று பறித்துக் கொண்டு , நண்பர் கூட்டத்தையும் இழுத்துக் கொண்டு போனான்.

அப்பாவும் ,சித்தப்பாவும் எதற்கோ பரபரத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்னாச்சிப்பா.. ஏதாவது பிரச்சனையா?” என்றேன்.

“ஒண்ணுமில்லைப்பா” என்று நகர்ந்தார். அம்மா கோயிலுக்குள் போய் முழங்காலிட்டு வேண்டுவதைப் பார்க்க முடிந்தது.

“அண்ணே. நான் வெயிட் பண்ணுங்க இப்ப வந்திருதேன்.” என்று சித்தப்பா வாடகைகார் பிடித்துக் கொண்டு எங்கோ கிளம்பிப் போனார்.

நண்பர்கள் கும்மாளமாய் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அரைமணி நேரம் கடந்து சித்தப்பா சோர்வாய் வந்து சேர்ந்தார். அவர் முகம் ரொம்ப தெளிவாய் இருந்தது. என்னைத் திரும்பிப் பார்க்காமலே “அசனத்தை தொடங்கிருங்க” என்றார்.

“ஏன்..என்னாச்சி...”என்றார் அப்பா.

“பாவம்ணே.. அந்த புள்ளையாவது விரும்பினவன் கூட வாழட்டும்ணே..” என்றார் சித்தப்பா ரகசியமாய்.

நான் மௌனமாய் குனிந்து சாப்பிடத் தொடங்கினேன்.

துடிப்படங்கி குழம்பாகியிருந்த ஆட்டுக்கறி, அப்பா கவலைப்பட்ட மாதிரியே முற்றி சாப்பிட முடியாமலிருந்தது.

வேற யாரும் இல்லியா உங்க வீட்ல..?

படுக்கையிலிருக்கும் வயதான நோயாளியின் வாழ்க்கை வேதனை நிறைந்தது. ஆயினும் வலி மிகுந்தது எதுவென்று கேட்டால்... நோயாளிக்கு துணையாயிருப்பது.

மல்லாந்து கிடக்கும் நோயாளியின் நீண்டு கிடக்கும் கை நரம்பு வழியாக மருந்து ஏறிக் கொண்டிருந்தது. கண்களில் நீர் கசிந்து கொண்டிருந்தது. பயமா, வேதனையா புரியவில்லை.. ஒவ்வோர் அவயத்திலும் ஒரு இயலாமை. படுக்கையில் வீழ்ந்து கிடக்கிற உடலோடு.. மனமும் சுருண்டு கிடக்கிறது. இலகுவாய் செய்த காரியங்கள் இப்போது நம்மால் முடியவில்லையே என்ற கவலையால் வலுவிழந்து கிடக்கிறது.

உலகில் எல்லோரும் சந்தோசமாய் இருக்க எனக்கு மட்டும் தான் இந்த துயரம் என்று ஒரு மறுகல். முனங்கவும் முடியாமலிருக்கும்.

மருத்துவமனையின் ஒவ்வோர் நடமாட்டமும் வேதனை அப்பிய முகங்கள். இல்லாத நோயில்லை. ஆனால் எல்லா நோயும் ஒரே சொடக்கில் மாறிவிட வேண்டும் என்று ஆசிக்கும் ஏக்கங்களுடன்...

புதிது புதிதாய் மருந்து பெயர்களும் அதன் பயன்களும் பிடிபட்டுவிடும்.

நோயாளிக்கு நோய் வலியென்றால் உடனிருப்பவருக்கு காத்திருத்தல் வலி.

வயதான நோயாளியை கவனிப்பது இன்னும் பொறுப்பும் மிகுந்தது. அசைவினாலேயே உணர்த்தும் சங்கேத மொழியை புரிந்து கொள்வது முதலில் சிரமம் வரும். புரியாவிட்டால் சலிப்பும் கோபமும் வரலாம். சிறு முனகலுக்கும் கவனிப்பு தேவைப்படும். படுக்க , திரும்ப , எழும்ப , உதவியாக வேண்டும். மலம் அள்ளி, துடைத்து, வலி என்று சொல்கிற இடத்தை தடவிக் கொடுத்து.. தூக்கத்திலும் சிறு அசைவுக்கும் பதட்டத்துடன் எழுந்து... வேதனையோட பொழுது நீண்டு கொண்டே போக.. ஒரு கட்டத்தில் நமக்கே நோயுணரும். ஒரு நிமிடம் அகல முடியாது.. தினசரி புதிது புதிதாக நோய் இருப்பதாக தாங்களே கற்பனை பண்ணிக் கொண்டு.. இப்போ நான் செத்துப் போயிருவேன். என்று சதா முனகிகொண்டிருக்கையில் பொறுமை நம்மை கைவிட்டுவிடும்.

டாக்டர் வந்து' எப்படியிருக்கீங்க" என்றால் புதிது புதிதான இடங்களில் வலி இருப்பதாய் சொன்னால்தான் அவர்களுக்கு நிம்மதி ஏற்படும்போல.. நடக்க முடியலை. அசைய முடியலை .தூங்க முடியலை, சாப்பிட முடியலை. பேதி

போகலை, பேச முடியலை என்று பட்டியல் நீளமாய் இருக்கும். டாக்டருக்கு எல்லாம் பழகிய விசயம். 'சரியாயிடும்' சிரித்துக் கொண்டே சாப்பிட வேண்டிய மாத்திரை பட்டியலில் இரண்டை சேர்ப்பார்.

ரெண்டு நாளாய் கவனித்ததில் ஒரு விசயம் தெளிவாய் புரிந்தது. நோயாளி எந்த பாலினமாக இருந்தாலும் துணையாக பெரும்பாலும் பெண்கள்தான் இருக்கிறார்கள். ஆண்கள் அவ்வப்போது வந்து போகிறவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள்.

காலை பத்திரிகையை வாங்கி எழுத்து எழுத்தாய் படித்தாலும் நேரம் நகரவில்லை. சும்மாயிருந்து தூக்கம் வரும். படுக்கலாம் என்று லேசாக சரிந்தால்.. 'எப்பா.. எனக்கு நெஞ்சு வலிக்குதே...' என்ற அலறலில் .. படபடப்பு எகிறும்.

வெளியே வந்து புற நோயாளி பிரிவில் வந்து உட்கார்ந்தாயிற்று. நாலு பேரை பார்த்தால் தெம்பாக உணரலாம் என்ற நப்பாசை.

கணவனும் மனைவியுமாக என் முன்னால் இருந்தார்கள். அவள் அவன் தோளோடு சாய்ந்திருந்தாள். சமீபத்தில் மணமானவர்கள் போலிருக்கிறது. "அவனுக்கு ரூபா கொடுத்ததை ஏன் என்கிட்ட சொல்லலை." அவள்தான் கேட்டாள். பின்னால் ஆளிருந்து கேட்பான் என்ற தயக்கம் அவளிடம் இருக்கவில்லை. "சொன்னா நீ சண்டை போடுவ அதான்.."

"அப்ப நான் சண்டைகாரியா. ஒவ்வொருத்தியை மாதிரி உங்களை கடிச்சி குதறிட்டா இருக்கேன். இப்படி வேற என்னவெல்லாம் எனக்குத் தெரியாம பண்ணியிருக்கீங்க."

"இதுக்குதான் நான் எதுவும் சொல்றதில்லை."

சற்று நேர அமைதிக்குப் பின் சொன்னாள். "ஒகே இனி நான் சண்டை போடல. சொல்லுங்க."

"பிராமிஸ்"

கையிலடித்து சத்தியம் செய்தாள். "சரி இனி நீ சண்டை போடவேன்னா எது நடந்தாலும் நான் சொல்றேன் என்னா.."

"வேற என்ன நடந்தது சொல்லுங்க."

“வேற எதுவும் இல்ல. இனி நடந்த சொல்வேன்னுதானே சொன்னேன்.”

“அதான் எனக்கு இந்த கல்யாணத்திலேயெ இன்டிரஸ்ட் இல்ல தெரியுமா.”

“எனக்கும்தான். அத எதுக்கு இப்ப சொல்றீங்க.. என்ன பாக்க வந்த அண்ணைக்கெ வேண்டாம்னு சொல்லியிருக்க வேண்டியதுதானே..”

“நீ மட்டும் என்ன தனியா மொட்ட மாடியில் பேசணும்னு கூட்டிகிட்டு போயிட்டு வழிஞ்சி வழிஞ்சி நின்னுகிட்டு இப்ப இஸ்டமில்லையாம் இஸ்டம்..”

“அன்னைக்கெ நான் இஸ்டமில்லாதத காட்டதான் கறுப்பு சுடிதார் போட்டிருந்தேன். பார்த்திருப்பீங்களே. “

நல்லவேளை அடுத்ததாக டாக்டர் அவர்களை உள்ளே அழைத்தார். ஒரு உரசல் அத்தோடு தவிர்க்கப்பட்டது. வீடுகளின் நெருக்கடிகளால் அந்த மருத்துவமனை மனம் விட்டு பேசுகிற இடமாக தோன்றியிருக்கிறது அவர்களுக்கு.

மறுபடி படியேறி மாடிக்கு வந்தபோது வராண்டாவில் கிடந்த பெஞ்சில் அந்த சிறுவன் சோகமாய் உட்கார்ந்திருந்தான். வெறித்த மாதிரி இருந்தது அவன் பார்வை.

“தம்பி இங்கே என்ன பண்ண” என்றபோது தயக்கத்தோடு என்னை அளந்தான். பேசலாமா பேசக்கூடாதா என்கிற மாதிரி. “எங்க பாட்டி இங்க இருக்கு”

“எங்க”

அறை எண் நான்கு என்பதாய் கை விரல் காட்டினான்.

“அவங்களுக்கு என்ன பண்ணுது.”

“மூச்சு விட முடியலை. சுகர். காலில் புண்ணு.”

“கூட வேற யாரும் இல்லியா”

“ம்ஹும்”

“உங்க அப்பா?”

“ஓட்டிக்கு போயிருக்கு.”

“அம்மா?”

“வீட்ல. வந்தா பாட்டி கூட சண்டை போடும்.”

“அப்ப நீதான் பாட்டிக்குத் துணையா.”

“ம்”

அவன் பாட்டி இருந்த அறையை எட்டிப் பார்த்தேன். ஆக்சிஜன் பொருத்தப்பட்டு மல்லாந்து கிடந்தார். தனியொரு ஆளால் தூக்க முடியாத கனத்த உடம்பு.

“நீ எப்படி... தனியா.. சமாளிச்சிருவியா...”

அவன் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் வறட்சியாய் சிரித்தான்.

“படிக்கிறியா?”

“ம். ஏழாம்பு.”

“ஸ்கூலுக்கு போகலையா?”

“லீவு போட்டிருக்கேன்.”

“வேற யாரும் இல்லியா உங்க வீட்ல..?”

“இல்ல..” பையன் சலிப்போடு நகர்ந்தான்.

முற்றிலும் கெட்டு போவதற்குள் ஒருமுறை...

ஒருமுறை மேற்கு கடற்கரைச் சாலையில் பயணித்துக் கொண்டிருந்த குமரி மாவட்டத்தின் முன்னாள் ஆட்சியர் ககன் தீப்சிங் பேடி அந்த இடத்தைப் பார்த்ததும் வண்டியை நிறுத்தி ரசிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். அட்டா குமரி மண்ணில் இப்படி ஒரு எழில் பிரதேசமா? கவனிப்பாரின்றி கிடக்கும் அந்த இடத்தை நோக்கி ஏன் உலகின் பார்வையை திருப்பக்கூடாது என்று யோசித்ததின் விளைவு... அந்த இடம் சுற்றுலா தலமாக அறிமுகமானது. அதன் பிறகுதான் பலரின் பார்வையும் சொத்தவிளை நோக்கி திரும்பியது.

பரந்த வெண்மணல் வெளி. நீண்ட கரை [4 கிலோமீட்டர்] தெளிவான நீல கடல். ஆர்பாட்டமில்லாத அலை. ஆழமில்லாத கடல்பரப்பு. சொத்தவிளை கடற்கரை

இப்படிதான் இருக்கிறது. இதுபோன்ற கடற்கரை மாவட்டத்தில் வேறெங்கும் இல்லை. தமிழ் நாட்டிலேயே நீளமான கடற்கரையாம்.

[கன்யாகுமரி கடற்கரை இவ்வளவுதான்]

கன்யாகுமரியில் கடற்கரை பாறைகள் நிறைந்தது. அதில் மோதும் ராட்சச அலைகள் எப்போதும் ஆபத்தானவை. கரை என்ற மணல்வெளி கிழக்கு பகுதியில் மிக சொற்பமாய்தான் இருக்கிறது. மீன்பிடி படகுகள் நிறந்த மேற்கு பகுதி சேறும் சகதியுமாய் நிறந்திருக்கும். விவேகானந்தரும் வள்ளுவரும் இல்லையென்றால் கன்யாகுமரிக்கு மரியாதை யில்லை. கரையோரம் ஆளில்லா மண்டபங்கள் நிறைந்து இயற்கை இயல்பாயில்லை.

ஆனால் சொத்தைவிளை இயற்கை இன்னும் குதறப்படாமல் அமைதியாய் இருக்கிறது. சுற்றுலாதலம் என்று அடையாளப்படுத்துவதற்காக ஒரு காட்சிக் கோபுரமும், சின்ன சின்ன சில அமர்வு குடில்களும் தவிர இடம் சுத்தமாய் இருக்கிறது. நவீன கழிப்பறை உடைமுள் வெட்டி சாத்தி வாசல் மூடியிருக்கிறது. வழக்கம் போல் அதன் பின்புறம் திறந்த வெளி கழிப்பறையாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

சொத்தைவிளை நாகர்கோவிலிலிருந்து ஏறக்குறைய பத்து கிலோமீட்டர் தொலைவில் இருக்கிறது. விடுமுறை நாட்கள் தவிர அவ்வளவாக வருகை இல்லை. எனவே வெயிலில் மணலில் ஜோடியாக அமர்ந்து ரசிக்கும் மெரீனா கலாச்சாரம் பரவும் சாத்தியக்கூறுகள் இருப்பதை காணமுடிகிறது. ஆழமில்லாததால் கடலில் ஆபத்தான தொலைவுவரை நடந்துபோய்கும்மாளமடிக்கிறார்கள்.

முற்றிலும் கெட்டு போவதற்குள் ஒருமுறை போய்ரசித்துவிட்டு வரலாம்.. கடலை.

பக்கத்து வீட்டு அக்காவுக்கு முத்தம் கொடுத்தேனா...

"சார் எனக்கு ஒரு ஞும் வாடகைக்கு கிடைக்குமா?"

"ஏ. சி ஞும் வேனுமா நான் ஏசியா"

"வராண்டாவா இருந்தா கூட பரவாயில்ல. ஒரு ஃபேன் மட்டும் இருந்தா போதும். தூங்கணும்".

"வராண்டாவில தூங்குவீங்களா?".

"இல்ல ஃபேன்ல தூங்குவேன்."

"ஃபேன்ல எப்படி தூங்க முடியும்?".

"கயிறு கட்டி தூங்கணும்யா...." [பார்ட்டி தூக்கு போட்டு செத்து போக இடம் தேடி வந்திருக்கு]

"என்ன வேலை செய்றீங்க"

"கிளாஸ் எடுப்பேன்"

"ஓ..புரபசரா.."

"டிக்கடையில கிளாஸ் எடுப்பேன்"

"பிள்ளைன்னா அப்பாவை விட ஒருபடி மேலேன்னு பேர் எடுக்கணும்டா"

"அப்படியா.. அப்படி நான் பேர் எடுத்திட்டேனே"

"வெரிகுட்.. எப்படி?"

"பக்கத்து வீட்டு அக்காவுக்கு முத்தம் கொடுத்தேனா. அவங்க ' நீ உங்க அப்பாவ விட மேல்தாண்டா'ன்னு சொன்னாங்களே"

சார் டிக்கெட் எடுத்தாச்சா

பின்னால மீசை வச்சவர் எடுப்பாரு.

அங்க எல்லாருக்கும் முன்னாலதானே மீசை இருக்கு.

டிக்கெட் எடுத்தியா.

முன்னால எடுப்பாங்க.

முன்னால யாரும் எடுக்கல

அப்ப பின்னால எடுப்பாங்க.

பின்னாலயும் எடுக்கல

அப்ப யாருமே எடுக்கல நான் மட்டும் எடுக்கணுமா. அது என்ன நியாயம்.

"சார் நம்ம ஆபீஸ்ல எல்லா ஃபைலையும் எலி கடிச்சி நாசமாக்கிட்டது.!"

"ரியலி..."

"இல்ல சார் சுண்டெலி."

மெசேஜா .. உங்களுக்கா.. நானா...

அறுபது ரூபாய். தினசரி 200 குறுஞ்செய்திகள் இலவசம். தொலைதொடர்பு நிறுவனம் குறிபார்த்து அடித்தது. அந்த அரிய சேவையை பயன்படுத்தாமல் உனக்கெல்லாம் எதுக்குடா கைபேசி என்று உலுக்குவது மாதிரி இருந்தது. நம் செல்பேசி நம்மையே நக்கலடிக்கும் சாத்தியகூறுகள் இருப்பதால் உடனே சேவையை பயன்படுத்தியாயிற்று.

அடுத்த நாள் புத்தாண்டு தினம்.... விடுவோமா. நாங்களும் அனுப்புவோம்ல. ஒரு நாளில் 200 . தட்டி தள்ளிவிடலாம் என்று போன் புத்தகத்தின் அனைத்து எண்களுக்கும் ஆறேழு வாழ்த்து. நம்மகிட்டயா.

எல்லாம் சரியாய்தான் போய்க்கொண்டிருந்தது.

அடுத்த நாள் குடும்பத்தோடு கன்யாகுமரி கடற்கரையில் காற்று வாங்கிக் கொண்டிருந்தபோது..அழையா எண்ணிலிருந்து ஒரு அழைப்பு.

“அலோ.. எப்படியிருக்கீங்க..” அழகான பெண்குரல் .ரகசியமாய் கேட்டது.

“அலோ.நீங்க யாருங்க”

“க்கும்.. தெரியாத மாதிரி.... விளாடாதீங்க”

யாராயிருக்கும். யோசித்ததில் மண்டை காய்ந்தது. “புரியலையே”

“மெஸேஜ் அனுப்பிட்டு.. தெரியாத மாதிரி ரொம்பதான் நடிக்கிறீங்க”

“மெசேஜா .. உங்களுக்கா.. நானா.. இந்த நம்பரையே நான் இப்பதானே பார்க்கிறேன்.”

“சும்மா பொய் சொல்லாதீங்க.. நீங்க சுரேஷ் தானே.”

“இல்ல.”

“அப்ப யாரு. மனோவா..”

“விடுங்க நான் எந்த SMS-ம் அனுப்பல.”

இது என்ன இழுவா போச்சி.பேசாமல் தொடர்பை துண்டித்தேன்.

யாராவது காமெடி பண்ணுகிறார்களா. இல்லையென்றால் ஏதாவது வில்லங்கத்தில் மாட்டி விடவா... அல்லது வேண்டுமென்றே வலைவிரிக்கிறார்களா. நேற்று செய்தி அனுப்பின பட்டியலை அவசரமாய் நோட்டமிட்டேன். தெரியாத எந்த எண்ணுக்கும் அனுப்பியிருக்கவில்லை. அதிலும் பெண் பெயரே இல்லை [நம்ப கஷ்டமாயிருக்கு இல்ல?]

மறுபடியும் இன்னொரு எண்ணிலிருந்து அழைப்பு.

“போனை ஏன் கட் பண்ணினீங்க.”

“அட நீங்க யாருங்க.. உங்களுக்கு என்ன வேணும்.”

“நீங்க என் பிரெண்டுக்கு நியூ இயர் மெசேஜ் அனுப்புனீங்களே. இப்ப மட்டும் என்னவாம். நேரடியாவே சொல்லுங்க. இப்ப அவகிட்ட குடுக்கிறேன்..”

“அட . நீங்க யாரு எங்க இருந்து பேசறீங்க.”

“என்ன தெரியாத மாதிரி கேட்கிறீங்க. நான் சித்ராவோட பிரெண்ட்..”தஞ்சாவூரில் ஏதோ கோயில் ஒன்றின் பெயரைக் கூறி அங்கே நின்று கொண்டிருப்பதாக கூறினாள். “கொஞ்சம் எட்டி பாருங்க. தெரியும்” என்று வேறு சொன்னாள்.

அதெப்படி தெரியும் . நான் இருப்பது கன்யாகுமரி அல்லவா. இது தவறுதலாய் வந்த அழைப்புதான். அவசரமாய் இணைப்பை துண்டித்தேன்.

படித்துக் கொண்டிருக்கிற இளம்பெண்கள் போலிருக்கிறது. ஒரே தெருவில் வசிப்பவர்களாயிருக்கும். அல்லது சேர்ந்து படிப்பவர்களாயிருக்கும். அவர்களை ஒரு கும்பல் நோட்டம் விட்டுக் கொண்டே அலைவார்களாயிருக்கும். அதில் எவனோ ஒருத்தன் என்று எண்ணிதான்...

தவறுதலாய் என்னிடம் பேசியிருக்கிறாள் போலிருக்கிறது. சுரேஷோ மனோவோ இருவருக்கும் சம வாய்ப்பளிக்கும் உயர்ந்த எண்ணம் அவளிடம் இருக்கிறது. விட்டால் குலம் கோத்திரம் எல்லாம் சொல்வாள் போலிருந்தது.

இரவு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த போது மறுபடி அழைப்பு. அவளாகத்தான் இருக்கும். எடுக்கவேண்டாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் அழைத்தது அருள்சாமி என்று கைபேசி திரை காட்டியது. பழைய நண்பன். பார்த்து ரொம்ப

நாளாயிற்று. ஒருமுறை எக்மோரில் ரயில் ஏறப்போன நேரம் மாட்டினான். 'எப்படிடா இருக்கிற' என்பதற்குள் வண்டி கிளம்பியது.. 'அப்புறம் பேசலாம்' என்று நம்பர் தந்தான்.. அப்புறம் மறந்தே போனேன். நேற்றுதான் ஞாபகம் வந்து அவனுக்கும் மெஸேஜ் அனுப்பியிருந்தேன்.

அதான் இப்போ கூப்பிடுகிறான் போல். எடுத்து ஹலோ என்றேன்.

பதிலேயில்லை.

“என்ன மக்கா எப்படியிருக்க. ரொம்ப நாளா உங்கிட்ட பேசணும் பேசணும்னு நினச்சேன். முடியாம போச்சி.. “

“பரவாயில்ல.. இப்ப பேசங்க..” என்று அதே பெண்குரல் கேட்டது.

அப்ப அது அருள்சாமி நம்பர் இல்லையா.. பாவி நம்பற மாத்திட்டானா. இல்ல.. அவசரத்தில நான்தான் தப்பா நோட் பண்ணிட்டேனா..?

தக்காளி... கவலைப்பட வச்ச தக்காளி..

தக்காளி தோட்டம் போட்டிருந்த ஒருத்தனுக்கு அசாத்திய கவலை. எல்லா தக்காளியும் அழுகி அழுகி போயிருந்தே. எல்லாத்தையும் வீட்ல வளர்த்த பண்ணிக்குட்டிக்குதானே போட வேண்டியிருக்கு. அழுகாம ஒரு காயை கூட எடுக்க முடியலையே. நஷ்டத்துக்கு மேல நஷ்டமால்ல இருக்குன்னு கடவுள்கிட்ட போய் வேண்டினானாம். அதிசயமா அடுத்த நாள்லயிருந்து ஒரு தக்காளியும் அழுகலையாம். கொள்ளை லாபமாம். ஆனாலும் அந்த பயபுள்ள கவலையோட இருந்தானாம். ஏன்னு கேட்டா அவன் வீட்டு பண்ணிக் குட்டிக்குப் போட ஒரு அழுகின தக்காளி கூட இல்லியாம். அத நினைச்சிதான் கவலையாம்.. இது ஒரு கத.

இன்று கல்லூரியில சின்ன சலசலப்பு. பரபரப்புடன் ஆசிரியைகள் அந்த வகுப்பை நோக்கி ஓடினார்கள். கும்பல் போவுதுன்னா என்ன ஏதுன்னு கேட்காம நாமளும் பின்னால போவோமில்ல. போய் கும்பலோடு எட்டிப் பார்த்தால் வகுப்பறையில் ஒரு மாணவி மயக்கம் போட்டு விழுந்து கிடந்தாள். பேச்சி மூச்சில்லாம. தண்ணி ர் தெளிச்சி பார்த்தாச்சி. அசைவே இல்ல. கன்னத்தை தட்டி பேரைச் சொல்லி கூப்பிட்டு பார்த்தாங்க. அசைச்சி பார்த்தாங்க.. பயனே இல்ல.. வாத்தியார் பயந்து போனார். இனி தாமதிக்க முடியாது. எல்லாருமா

சேர்ந்து தூக்கி வண்டியில் ஏற்றி ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு சேர்த்தோம். [நல்ல கனத்த உடம்பு] எல்லா பரிசோதனையும் முடிவதுவரை படபடப்போடு நகம் கடித்துக் கொண்டிருந்தோம். வீட்டில் ஏதும் பிரச்சனையா, தீராத வியாதியா, தற்கொலை முயற்சியா.. என்னவெல்லாமோ நினைப்பு தோன்றி கலக்கமுட்டியது....

டாக்டர் வந்து ஒரு பிரச்சனையுமில்ல. எந்த நோய்க்கான அறிகுறியுமில்லை. என்றார். 'அப்பாடா' என்றிருந்தது. பிறகு ஏன் மயங்கினாள்.... ரெண்டு நாளா சாப்பிடலையாம். அவ்வளவு வறுமையிலா இருந்தாள். ம்ஹும்.. பெருத்து போனாளாம். மெலியணுமாம். அதுக்குதான் இந்த உண்ணாவிரதம்..

மனுசனுக்கு கவலைபட என்னவெல்லாம்தான் விசயங்கள் இருக்கின்றன.

நடு ரோடு, பட்டபகல்.. நான்கு பேர்..

அந்த படக்காட்சியைக் கண்டபோது நெஞ்சு பதறியது. டி.வியில் செய்தி வாசித்த பெண்மணி குரல் கமறியது.

நடுரோட்டில், பட்டபகலில் ஒருவனை இருசக்கர வாகனத்தால் மோதிதள்ள.. விழுந்தவனை நான்கு பேர் அடித்து நொறுக்குகிறார்கள். ஒருவன் பாறாங்கல்லை தூக்கிப் போட்டு மண்டையை உடைக்கிறான். மீண்டும் மீண்டும் கல்லை தூக்கி வீசுகிறான். அடிபட்டவன் செத்தே போகிறான்.

இது ஏதோ சினிமாவுக்கான படபிடிப்பு இல்லை என்பதை வேடிக்கைப் பார்க்கிற ஜனங்களுக்கு யாரும் சொல்லவில்லை போலிருக்கிறது. ரொம்பவே ரசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சிக்னல் விழவில்லையே சீக்கிரம் கடந்துவிடலாம் என்ற அவசரம் பலரிடம்.

உயிருக்குப் போராடுகிறவனை காப்பாற்ற யாருக்கும் தோன்றாமல் போனது. தலையிட்டால் நம்ம தலையும் பொளந்திருவானோ என்று தோன்றியிருக்கலாம். வேறு யாராவது கதா நாயகர்கள் வந்து காப்பாற்ற வருவான் என்று நினைத்தார்களோ தெரியவில்லை. நாற்பது ஐம்பதுபேருக்கு மேல் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் நான்கு பேர். விரட்டியடித்திருக்க முடியாதா.?

நமக்கும் மட்டும் இது நிகழாமல் இருந்தால் போதும் என்று நழுவி விடும் சமூகம்.

கூட்டு புழுபோல் மாறிக் கொண்டிருக்கிற வாழ்க்கை.வெறும்
பார்வையாளர்களா நாம். கோவையில் நடந்த அந்த கொடூர நிகழ்ச்சி

ஒருத்தன் சிக்கிகிட்டான் மாப்ள

வடசேரி பஸ் நிலையத்தில் நின்றிருந்தேன். அருகில் வந்த ஒரு அன்பர்
'என்னை தெரியலியா என்றார். எனக்கு உண்மையிலே
தெரியவில்லை.

'நாம சேர்ந்து படிச்சோமே" என்றார்.
அட்டா நான்தான் மறந்து விட்டேனோ என்று நினத்துக்கொண்டு
பேச்சுகொடுத்தேன்.

'மனைவிக்கு சுகமில்ல.ஆஸ்பத்திரியில வச்சிருக்கேன்.செலவுக்கு
பணமில்ல.ஊருக்கு போய் யாருகிட்டயாவது வாங்கிட்டு வரணும்.ஒரு நூறு
ரூபா இருந்தா குடுங்களேன்'

கொடுத்துவிட்டு கேட்டேன் ' நாம எந்த காலேஜ்ல சேர்ந்து படிச்சோம்'
'ஆமா எல்லாம் உனக்கு மறந்து போயிரும்' சொல்லிவிட்டு நடக்க
தொடங்கியவர் கடைசிவரை அந்த ரகசியத்தை சொல்லவில்லை.

அம்மாவுக்கு இது தெரியக்கூடாது

குளம் அம்மம்மான்னு நிறஞ்சு கிடக்கு. நாளைக்குள் மறுகால் பாய்த்துவிடும்.
பிறகு அருவியாய் கொட்டும் அந்த நீரில் கொட்டமடிக்க பெருங்கூட்டம்
வந்துவிடும். பகல் வேளையில் நாலைந்து பேர்தான் குளித்துக்
கொண்டிருந்தார்கள். உயர்ந்த கரைகளுக்கு நடுவில் தாழ்வாய் 'ப'வடிவத்தில்
மறுகால் பாய கல்பதிக்கப்பட்ட சமதளம். குளிக்கிற இடம்.

பரந்து விரிந்து கிடக்கிற குளத்தைப் பார்த்தாலே குளிக்க ஆசைவரும். சரி
வந்துவிட்டு போகட்டும். நான் மட்டும் போயிருந்திருக்க வேண்டியதுதானே.
மகனுக்கு இரண்டு வயதாயிருந்தபோது அவனையும் கூட்டிக்கொண்டு
போனேன். அந்த வயதிலேயே நீச்சல் கத்துகுடுக்கனும்னு.[சின்ன வயசிலே
அவனை சகலகலா மன்னனாக்கிவிடத் துடிக்கும் புது பெற்றோனின்
ஆர்வத்துடன்]

பய தண்ணியப் பார்த்ததும் குதிக்க ஆரம்பிச்சான். கழுத்தளவு தண்ணி. கைக்கு எட்டுகிற சமதளம் கரை. குளத்தில் இறங்கி அவனை தூக்கிப் பிடித்து ரெண்டு சுற்று. கையை காலை 'தத்தக்கா பித்தக்கா' என்று அடித்தான். தண்ணீர் சிதறி வாய்க்குள் போக.. மூச்சு திணற விக்கினான். கரையில் உட்கார வைத்தேன். படிப்படியாதான் எல்லாத்தையும் படிக்க குடுக்கணும். சோப்புப் பெட்டியை எடுத்துவைத்துக் கொண்டு விளையாடினான்.

குளத்தில் குளிப்பது அனுபவித்தவர்களுக்குதான் தெரியும். சுகம். அதில் நீச்சலடித்துக் குளிப்பது பரமசுகம். உடம்பு முழுதும் நீருக்குள் விழுந்துகிடக்க உஷ்ணம் மறந்து குளுமை பரவிவிடும். புத்துணர்ச்சியாகிவிடும்.

அந்த சுகத்தை அனுபவித்து... ஒரு முங்கு போட்டுவிட்டு திரும்பிப் பார்த்தால் கரையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பயலை காணோம் .திடும் என அதிர்ச்சி. மூச்சே நின்று விடும் போல் இருந்தது. பக்கத்தில குளிச்சிட்டு நிக்கிற எவனும் பார்க்கவில்லையாம். எழுந்து ஓடிவிட முடிந்தவனா.. இங்கதான் தண்ணிக்குள்ள எங்கயோ... பதட்டத்துடன் காலால் தண்ணிக்குள் துழாவா.. பாவி மக்கா.. அங்க தட்டுபட்டான். பொசுக்குன்னு முங்கி சரேல்லு தூக்குனா விடைச்சி விடச்சி மூச்சு முட்டுறான். நல்லவேளை அப்பதான் மூழ்கினான் போலயிருக்கு.

இந்த விசயம் அவன் அம்மாவுக்கு தெரிஞ்சிருக்கணும்... அப்புறம்.... அப்புறம்... அப்புறம் வளந்து அவனாவே நீச்சல் படிச்சிகிட்டான்.

பிரதர்.. பாஸ்போட் வாங்கிட்டேன் பிரதர்.

ராதாகிருஷ்ணன். வகுப்பில் அவன்தான் லீடர். முண்டகண்ணும்,முன்தள்ளிய பல்லுமாக.. பய செம படிப்பாளி. ஆயிரம்பேர் கூட்டத்திலும் தனி தீவுபோல இருப்பான். யாரும் அவனை தொட்டு பேசுவது அவனுக்குப் பிடிக்காது. நெற்றியில் திருநீறு, குங்குமப்பொட்டு வைத்து சாமிசிலை போல இருப்பான்.

'பாரு அவனப் பாரு.எப்படி படிக்கிறான்னு பாரு. டாண் டாண்ணு எப்படி பதில் சொல்றான் பாரு'வாத்தியார் பல நேரம் அவனைக் காட்டியே எங்களை அடிப்பதில் ,மொத்தமாக வெறுப்புக்குள்ளானான். சமயத்தில் அவனே பாடம்

நடத்த சொல்லிவிட்டு , கேள்வி கேட்க வைத்து, வழக்கம்போல் பதில் தெரியாத என்னை பிரம்பால் அடிக்க வைப்பார் வாத்தியார்.[அவருக்கு வயித்துபோக்கு வந்து நாசமாபோக....]

வேண்டுமென்றே எங்களை மாட்டவைத்து அடிவாங்க வைப்பான்.[வாத்தியாருக்கு 'போலீஸ்'னு பட்டபேர் வச்சதை போட்டு குடுத்துட்டான்ல] தொடைக்கிடையில் கை வைத்து வலியை ஜீரணிக்க நாங்க தவித்துக் கொண்டிருக்கையில் 'கெக்கெ கெக்கெ'னு சிரிப்பான். அதுக்கு பிறகுதான் ஒருத்தன் அடிவாங்கிறத பார்த்து சிரிக்க வைக்கிற காமெடி காட்சிகள் சினிமாவில் அறிமுகமாச்சி.

ஒருமுறை வலைவீசி ஆள் பிடிக்கிற ஒரு கும்பல் பள்ளியில் மலிவு பதிப்பு பைபிள் வினியோகிக்க.. இவன் மட்டும் அவங்க முன்னாலேயெ கிழிச்சி எறிஞ்சான். அப்படி தீவிர மத பற்று.

அப்பேர்பட்டவனை சமீபத்தில் பார்த்தபோது வெள்ளை வேட்டியும், வெள்ளை ஜிப்பாவும் அணிந்திருந்தான். கையில் பைபிள். ஆச்சரியத்துடன் "டேய் ராதா.. நீயாடா' என்ற என்னை கருணையுடன் பார்த்தான். தேவதூதனே இறங்கிவந்த மாதிரியிருந்தது. 'பிரதர் நான் இப்ப ஜோசப் கிருஷ்ணன். இரட்சிக்கப்பட்டுட்டென்லா ' என்றான் ஏதோ பாஸ்போட் வாங்கிய தோரணையில்.

வாழ்த்த வயதில்லை.

பத்திரிகையில் முழுபக்க அளவில் பலர் வாழ்த்து தெரிவித்திருந்தார்கள். சுவரொட்டிகள், பதாகைகள் எல்லாவற்றிலும் சொல்லிவைத்த மாதிரி அதே வாசகம் - வாழ்த்த வயதில்லை.

மேற்படி வாசகத்தை கண்டுபிடித்த மகானுக்கு முறையாக ராயல்டி வழங்கப்பட்டிருக்குமானால்.. அவனும் ஸ்விஸ் பாங்கில் கணக்கு வைக்குமளவுக்கு பெரும்புள்ளி ஆகியிருப்பான். தப்பிவிட்டான்.

அந்த விளம்பரங்களின் வலது ஓரத்தில் வாழ்த்தியவரின் புகைப்படம். உற்று பார்த்தால், அவர் வயதுக்கு வந்து முக்கால் நூற்றாண்டு கடந்திருக்கும்

போலிருக்கிறது. பிறகு ஏன் அப்படி சொல்கிறார். கிழவனும் குழந்தையைப் போல்தான் என்று மரபு கடைபிடிக்கப்படுவதால், அப்படி சொல்லிக் கொள்கிறாரா. இல்லை.. இல்லவே இல்லை. தமிழில் வாழ்த்துகளுக்கு அவ்வளவு தட்டுபாடு.

ஆளும் கட்சி, எதிர்கட்சி பாகுபாடில்லாமல்.. இந்த வாக்கியம் ஒருமனதாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் வேறுவழியில்லாமல் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார் போலிருக்கிறது.

ஆனாலும் உடனடியாய் சுதாரித்துக் கொள்ள வேண்டியது மிக அவசியம். புதிய புதிய வாழ்த்துகளை உருவாக்க வேண்டியது காலத்தின் கட்டாயம். என்னைக் கேட்டால் இதற்காக ஒரு கூட்டுமுழுவையே நியமித்துவிடலாம் என்பது தாழ்மையான அபிப்பிராயமாக இருக்கும்.

ஏனென்றால் வாழ்த்து கேட்கிறவர்களுக்கு மகிழ்சியும், சொல்கிறவர்களுக்கு பல சலுகைகளும் சகாயங்களும் கிடைக்க வாய்ப்பிருக்கிறது. ஆகவே வாழ்த்துவதற்கு பெருந்தன்மையான மனசுதானே வேண்டும் வயதுக்கு வரவேண்டுமா என்றெல்லாம் யோசிக்காமல் புதிய புதிய வாழ்த்துகளை அறிமுகப்படுத்துங்கள்..

என்று கேட்டுக்கொண்டு விடைபெறுகிறேன். நன்றி.வணக்கம்.

ஆய்வு மாணவர்களுக்கு இவ்விடம் வழிகாட்டப்படும்

யாரும் சொல்லாமலே அதிகாலையிலே இப்பொதெல்லாம் எழுந்துவிட முடிகிறது. விடிந்த பின்னும் தூங்கும் சோம்பேறித்தனம் இப்போது இல்லை. சில நேரம் இரவுகளில் கூட விழித்தே இருப்பதற்கு பழக்கமாகிவிட்டது. நான் மட்டும்தான் என்றில்லை. ஊரில் பலபேரிடம் இந்த மாற்றத்தை காணமுடிகிறது.

மக்களிடத்தில் ஒரு புதிய விழிப்பு உணர்ச்சி ஏற்பட்டிருப்பதன் அடையாளமாகத்தான் இதை கருத வேண்டியிருக்கிறது.

யோசித்துப் பாருங்கள். இந்த மின்வெட்டு எவ்வளவு பெரிய அற்புதத்தை நிகழ்த்தியிருக்கிறது.

செய்திகளை உடனுக்குடன் தெரிந்து கொள்ளச் சொல்கிறார்களே என்று சொன்னதை நம்பி தொலைக்காட்சியை இயக்கி அதில் வரும் செய்திகளைக் கேட்டு மன உளைச்சலுக்கோ, வெறுப்புக்கோ ஏன் ஆளாக வேண்டும் என்று அக்கறை மின் வாரியத்துக்கு இருக்காதா என்ன? சீரியல்களைப் பார்த்து கொந்தளித்து போகும் மனசு இப்போது எவ்வளவு நிம்மதியாக இருக்கிறது. ஆசுவாசமாக நன் உணர்ச்சிகள் இப்போது வெளிப்படுகிறதா இல்லையா..?

இல்லத்தரசி காலையில் வேலைக்குப் போகிற அவசரத்தில் மிக்சியில் போட்டு அரைத்துக் கொண்டிருப்பாள். பாதி அரைந்து கொண்டிருக்கும்போது.... போச்சு.. அப்படியே நிக்கும். பிறகு என்ன ..! அவள் மகா சாமர்த்திய சாலி. அப்படியே தூக்கிப் சட்டியில் போட்டு எதோ ஒன்று சமைப்பாள். அவளது சாமர்த்தியம் வேறு யாருக்கும் வராது என்று மெச்சும்படியாக நிறைய புதுப் புது ஐட்டங்கள் செய்யப் பழகிக் கொண்டாள் என்பது ஆச்சரியமான விஷயம்தானே. மின்வெட்டு இல்லையென்றால் அவளது திறமையை வெளிப்படுத்த வாய்ப்பு இருந்திருக்குமா..?

கம்ப்யூட்டரோ டீவியோ கதியென்று வீட்டுக்குள்ளேயே அடைந்து கிடக்கிற பயல்கள் வெளியே வந்து 'ஓ...இதுதான் நம்ம தெருவா ' என்று வியந்து நிற்பது எவ்வளவு பரவசமாக இருக்கிறது. கரன்ட் வரதுக்குள்ள படித்து முடித்துவிடலாம் என்று பிள்ளைகள் ,பள்ளிக் புத்தகத்தை அவர்களாகவே எடுத்து பார்க்கிறார்கள். இதெல்லாம் நடக்கும் என்று எதிர்பார்த்தோமா..?

பல நேரங்களில் மின்சாரம் 'இருக்கும் ஆனா இருக்காது.'எனும் சூழலில் என்னவெல்லாம் நன்மைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பது பட்டியலில் அடங்காது. குழல் விளக்கு எரியாது. [CFL லுக்கு மாறுங்களேன்பா] குளிர்சாதனப்பெட்டி இயங்காது.[பழைய உணவை நாட்கணக்காய் சாப்பிடுவதிலிருந்து தப்பித்தீர்கள்] மின்விசிறி மயங்கி விழும். மூச்சிரைக்கும். [உடல் அசுத்தங்கள் எல்லாம் வியர்வையாகி வெளியேறி புத்துணர்வு கிடைக்கிறதல்லவா.]

அலுவலகத்தில் பணியாற்றுபவர்கள் கடுமையாக உழைக்கப் பழகிவிட்டார்கள். வீட்டுக்குப் போகச் சொல்லி அவர்களை மிரட்ட வேண்டியிருக்கிறது. [ஜெனரேட்டர் வாழ்க]

மின்சாரம் எப்ப எங்க வரும், எப்ப போவும்னு ஒரு புதிய பந்தய விளையாட்டு, கடை திண்ணைகளில் பிரபலமாகியிருக்கிறது. அது எளிதில் கணிக்கக் கூடியதா. நிறைய ஆராய்ச்சி தேவைப்படுகிறது. எனவே அதை விளையாடி வென்றவர்களுக்கு டாக்டர் பட்டம் தரகோரிக்கை வைக்கப்பட்டிருக்கிறதாம்.[ஆய்வு மாணவர்களுக்கு இவ்விடம் வழிகாட்டப்படும்]

திருடர்களுக்கு இருந்த சிரமங்கள் பெருவாரியாக குறைந்துபோய் விட்டதாக தகவல்.

ஒரு டீக்காக என் கையையே எதிர்பார்த்திருந்த பக்கத்து தெரு பிரெண்டு ஒருத்தன் இப்போ இன்வெட்டர் வியாபாரத்தில் இறங்கி ஏணி வைக்காமலே பல அடி உயரத்துக்கு போய் விட்டான் என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். ஆறேழுபேருக்கு வேலை கூட கொடுத்திருக்கிறான்.

இப்படியாக வியக்கத்தக்க மாற்றம் எல்லோருக்கும் பரவியிருக்கிறது என்பதை நீங்களும் உணர்வீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

யாருகிட்டயும் சொல்லிராதீங்க.

வழக்கமாக ,மிகச் சரியாக, கடைசி நேரத்தில் அலுவலகம் போய் சேர்கிற எனது வண்டிக்கு வாகன நிறுத்துமிடத்தில் இடம் கிடைப்பதில்லை. நெருக்கடி. தாறுமாறாக நிறுத்திவைக்கப் பட்டிருக்கும் வண்டிகள். வேறு வழியில்லை. பெரும்பாலும் என் இருசக்கர வாகனம் வெயிலில்தான் காயும்.

இன்று அப்படியில்லை. இடமிருந்தது. இருந்த இடைவெளியில் கொண்டுபோய் நிறுத்தினேன். அந்த நெருக்கடியில் 'சைடு ஸ்டாண்ட்' போட்டால் பக்கத்து வண்டி இடித்தது. சலிப்புடன் பிரதான தாங்கியில் வண்டியை நிறுத்தினேன்.

பின்னால் வந்த எட்வர்ட் 'நீங்களும் மாறிட்டீங்களா?' என்று சிரித்தான்.
'மெயின் ஸ்டாண்ட்ல வண்டியை விட்டிருக்கீங்க?'

“அதனால் என்ன?”

“அப்ப உங்களுக்கு விசயமே தெரியாதா. சைடுல விட்டா சாக்காப்சர்
கெட்டுருமாமே?”

“எனக்கு தெரியாதே.. யாரு சொன்னா”

“பெஸ்கிதான் நேத்து சொன்னார்.”

அப்போதுதான் கவனித்தேன். எல்லா வண்டிகளும் நிமிர்த்தி நேராக
நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அதனால்தான் கூடுதலாக இடவசதி வந்திருக்கிறது.

வண்டியைப் பற்றி இந்த சூட்சுமம் தெரியாமல் இத்தனை காலம்
பக்கவாட்டிலேயே நிறுத்தி பாழாக்கி விட்டேனோ?. அதிர்வுறிஞ்சியை [?] பரிசோதிக்க வேண்டும்.

கேன் டீனில் பெஸ்கியை பார்த்து அந்த விசயம் உண்மையா என்று
கவலையோடு விசாரித்தால் சிரித்தார். மெல்ல என்னை தனியே தள்ளிக்
கொண்டு போய் கிசுகிசுத்தார். “யாருகிட்டயும் சொல்லிராதீங்க. அப்படி நம்ப
வச்சதால்தான் எல்லாவனும் வண்டிய ஒழுங்க விடறான். என் வண்டி வைக்க
இடம் கிடைக்குது.”

எல்லா நம்பிக்கையிலும் ஏதோ ஒரு பலன் இருக்கதான் செய்கிறது போலும்.

போச்சே.. லட்ச ரூபா போச்சே..

சில நாட்களுக்கு முன் அலுவலக எண்ணில் தொடர்பு கொண்ட ஒரு பெண்.. 'சார் நாங்க சென்னை '-----' நிறுவனத்திலிருந்து பேசுகிறோம். இந்த எண்ணுக்குரிய உங்களை இந்த மாதத்தின் சிறந்த தம்பதிகளாக தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறோம். ஒரு லட்சம் பரிசை நான் சொல்லும் முகவரியில் வந்து பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்" என்றாள்.

ஒரு நிமிடம் வானில் பறக்கிற மாதிரி கனவு வந்து போனது. லட்ச ரூபாயாச்சே..

ஆனால் என்ன குழப்பம் என்றால் இந்த தொலைபேசி எண் என் அலுவலகத்திற்கானது. அது எப்படி, எப்போது தம்பதியானது என்று விவரம் தெரியாததால்.. போச்சே.. லட்ச ரூபா போச்சே..

இவன் அவனில்லையோ..?

எதேச்சையாய்தான் அவனைப் பார்த்தேன். இருசக்கர வாகனத்தில் போய்க்கொண்டிருந்த போது சாலையோரத்தில் அவன். எதிர் திசையில் போய்க்கொண்டிருந்தான். பார்த்து ரொம்ப நாளாயிற்றே. இப்போது பார்த்தும் பாராமல் போனால் நல்லாயிருக்குமா?

சற்று தூரம் கடந்து பின்தான் வண்டியை ஓரங்கட்ட முடிந்தது. பார்க்க முடிகிறதூரம்தான். திரும்பிப் பார்த்தேன். நடந்து போனவன் அருகிலிருந்த பெட்டிகடையின் முன் போய் நின்றான். கண்ணில் கறுப்பு கண்ணாடி மாட்டியிருந்தான். ஆள் புசுபுசுவென்று இருந்தான். செழிப்பாய்தாய் இருக்கிறான் போலிருக்கிறது.

பாராக்கு பார்க்கிற மாதிரி நான் நின்ற பக்கம் பார்த்தான். கவனித்திருப்பான் என்று நினைத்தேன். அவன் கண்டு கொள்ளவில்லை. மறுபுறம் திரும்பி யாரையோ எதிர்பார்க்கிற மாதிரி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு கடிகாரத்தை பார்த்தான் மழை வருகிறதா என்ற ஆர்வத்துடன் வானத்தைப் பார்த்தான். ஒருவேளை அவன் இல்லையோ...?

நான் திரும்பி அவனைப் பார்க்காமல் வண்டியின் குவி ஆடி வழியாக கவனித்தேன். இப்போது அவன் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனேதான். சந்தேகமில்லை.

சந்தோசத்தில் நானும் அவனை நோக்கித் திரும்பினேன். அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. சட்டென்று கைபேசியை எடுத்து காதுக்கு வைத்துக் கொண்டான். விரைவாக நடந்து அருகிருந்த சந்துக்குள் புகுந்து மறைந்து காணாமல் போனான்.

எப்போதோ என்னிடம் கடனாக வாங்கிய ஆயிரம் ரூபாயை என்னைப் போலவே அவனும் மறக்க வில்லை போலிருக்கிறது.

ஊரையே அலற விடனும்டா

புத்தாண்டு வரப் போகிறது. சரி தானாக வந்து விட்டு போகட்டும் என்று ஒரு இளைஞனால் அப்படி எளிதில் விட்டு விடமுடியுமா? அப்புறம் ஊருக்குள்ள தெனாவட்டா திரியிறது அர்த்தமில்லாம போயிருமல. வரவேற்க யாருமே இல்லைன்னு புதுவருசம் திரும்பி போய்விட்டால்... என்ற கவலை இருக்கதானே செய்யும். அதனால் பொழுது போறமாதிரி ஏதாவதுசெய்தே ஆக வேண்டுமென்பது சமுதாய கடமையாக இருந்தது. என்ன செய்வது.. என்ற ஆலோசிக்கதான் அன்று கூடியிருந்தோம். ரோட்டொரமா.. குட்டியா பாலம் இருக்குமே.. எங்க ஊருல அத கலுங்கு'ன்னு சொல்லுவோம்.. அங்க.

இனிமேலும் நாம சோம்பேறியா, வெட்டியா இருக்கக்கூடாது என்று ஞானம் பெற்ற அருள்மணிதான் எங்களை கூட்டியிருந்தான். புத்தாண்டும் அதுவுமாய் கையில் பணம் புரள வேண்டும். அதற்கும் ஒரு வழி பண்ண வேண்டும் என்ற அவன் ஆழ்மன கிடக்கையை அப்போது அவன் வெளிக்காட்டவில்லை. அவன் எப்பவுமே அப்படிதான். தான்தான் என்று காட்டிக் கொள்ளவே மாட்டான். ரொம்ப அடக்கமானவன்.

அவன்தான் தொடங்கினான். “இந்த புதுவருசத்த அமர்களபடுத்தணும்டா..”

“எப்படி..”

“தடபுடலா கொண்டாடனும்..”

“டெய்லி ஆறு மணிக்கு மேல நீ கொண்ட்டுறியே.அப்படியா..”

“சே.சே.. ஊரே அசந்து போணும்..”என்றான்.

விஜயகுமார் “இப்பவே அசந்துதான் கிடக்கு மாப்பிள.” என்று ஏளனமாய் சிரித்தது அவனுக்கு உறைக்கவில்லை. தடைகளைக் கண்டு தளர்ந்து விடக் கூடியவனா அவன். எடுத்த காரியத்தை முடிக்காமல் விடுவானா..

ஏதோ ஒரு ரகசிய திட்டம் தீட்டுவது போலவே ஆலோசனைகள் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு விழாவுக்கும் இப்படி ஒரு அவசர கூட்டம் நடைபெறுவதே வாடிக்கையாகிவிட்டது. கோலப்போட்டி, நடனப்போட்டி,

இசைக்கச்சேரி, பட்டிமன்றம் என்று சீசனுக்கு தகுந்த மாதிரி ஒரு அமர்களம் இருக்கும். இந்தமுறை...

உருப்படியாய் ஒரு பயலும் ஆலோசனை சொல்லவில்லை என்ற உண்மை மெல்ல புரியவர, கடைசியாக அவனே சொன்னான் “பிரமாண்டமா ஒரு நாடகம் நாமளே போடுவமா?” என்றபோது எல்லாவனும் சம்மதித்து தொலைத்தார்கள். அவன் கலைஞன். அவனுக்கு இப்படிதான் ஆசைவரும் என்ற பிரமையை ஏற்படுத்தினான். கபடி போட்டி வைக்கலாம் என்று சொன்ன சுவாமிதாஸின் கோரிக்கையை பொங்கலுக்கு ஒத்தி வைத்தான்.

நடிகனாகவும், இயக்குனராகவும் வேண்டும் என்று உள்ளூர் ஆசை எல்லவனும் வைத்திருப்பான்கள் போலிருக்கிறது. அந்த நிமிசத்திலிருந்து [அப்துல் கலாம் அந்த காலத்தில் சொல்லியிருக்கவில்லை என்றாலும்கூட] கனவு காண ஆரம்பித்து விட்டது தெரிந்தது. எல்லார் கண்ணிலும் ஒரு காதல் பாட்டு நடனமாடிக் கொண்டிருந்தது. ஒன்றிரண்டு கதைகள் பிரசுரமாகியிருந்ததால் போனால் போகிறது என்று என்னிடம் கதை எழுதச் சொன்னார்கள்.

அப்புறமென்ன..அதிர்வேட்டுதான்..மளமளவென திட்டங்கள். ‘ஊரையே அலற விடனும்டா’

சரி செலவுக்கு பணம். ‘அத நான் பார்த்துகிடறேன். நீங்க அதப் பற்றி கவலையேபட வேண்டாம்’ பொறுப்பை அருள் ஏற்றுக் கொண்டான். அதற்கும் ஆடுமாதிரி தலையாட்டியாயிற்று. அடுத்த நாள் காலையிலேயே நூறாம் பக்க நோட்டை வாங்கிக் கொண்டு வீடு வீடாக ஏறி இறங்குவதை பார்த்த போதுதான் அவனது சதி திட்டம் புரிந்தது.

இரவுகளில் இன்னும் கதையே அகப்படாத நாடகத்துக்கு பயிற்சி என்று கூப்பிடுவான்.கட்டு கட்டாய் பீடியை வாங்கி புக்கத்துக் கொண்டே திட்டங்களை தயாரிப்பான். கையில் நல்லா பணம் புரண்டதுபோல.. வகைவகையாய் நொறுங்கு தீனி வாங்கி வந்து தருவான். பின் போதை தலைகேறியதும் மட்டையாவான்.

தெருவில் போக்குவரத்தை மறித்து பெரிய மேடை எழுப்பினான். நடக்க பெண்களை ஏற்பாடு செய்தான். அவளை கட்டிபிடிச்சி ஒரு சினிமா பாட்டுக்கு டான்ஸ் ஆட எல்லோருமே வாய்ப்பு தேடினார்கள்.. நடிகர் கனவு கொண்ட பல பேரை ஜென்ம சாபல்யமடைய தயாராக்கினான். அதிர அதிர ஒலிபெருக்கி

வைத்தான். அதில் ஒன்று உயர்ந்த தண்ணீர் தொட்டியின் உச்சத்தின் கொண்டு வைத்தான். அது பாடிய பாடலில் ஊர் ரெண்டு பட்டது. புத்தாண்டு அந்த ஓசையைக் கேட்டு வழி தவறாமல் வந்து சேர்ந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை பிறந்தது.

ஆனா எங்கேயும் நல்லது நடக்க விடக் கூடாதுன்னு கங்கணம் கட்டிகிட்டு சிலபேரு நினைப்பாங்களே. அப்படி எவனோ நினச்சதன் அறிகுறியாக போலிஸ் வந்து நின்றது. எவண்டா அது பாட்டு போடறவன். போலிஸ் பெர்மிட் வாங்கினியா என்று பாட்டு போட்டுக் கொண்டிருந்தவனை ஓங்கி ஒரு அறைவிட, அவன் இரண்டு முறை சுழன்றான். அவன் சுழன்று நிற்பதற்குள் மற்றவர்கள் எப்படி மாயமானார்கள் என்று தெரியவில்லை.

அப்பாவியாக மாட்டிக் கொண்ட என்னை ஏற இறங்க பார்த்தார் அதிகாரி. பயலுக்கு சாமர்த்தியம் போதவில்லை என்று தெரிந்து போயிருக்க வேண்டும். “அரை மனிக்குள்ள இடத்த காலிபண்ணிரணும் இல்ல... எல்லாவனையும் பிடிச்சி உள்ள போட்டிருவேன், போடு கையெழுத்த” என்று ஒரு அறிவிப்பு ஆனையை தந்து என்னுடைய முதல் ரசிகராய் கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டு போனார்.

யாருக்கும் தெரியாம.... ஒரு தப்பு.

பனிரெண்டாம் வகுப்பில் என்னருகே இருந்தவன் சாகுல்ஹமீது. அவன் வந்தால் வகுப்பே மணக்கும். வாசனையோடே வருவான். துறுதுறு பையன். சிரிச்ச மாதிரியே எப்பவும் இருப்பான்.

எங்கள் வரிசைக்கு வலதுபுறம் இருந்த வரிசை மாணவிகளுக்கானது. பாதிபேரின் பார்வை அங்கேயே உலவிக் கொண்டிருக்கும். சாகுலும் அடிக்கடி வலதுபுறம் இருந்த என்னைத்தாண்டி அங்கே பார்ப்பான். இதில் அப்படியென்ன சுவாரசியம் இருக்கிறது என்ற பொது அறிவை வளர்த்துக் கொள்ளும் நோக்கில்...

ஒரு நாள் எதேச்சையாக[!] நானும் திரும்பிய போதுதான் கவனித்தேன். நிர்மலா என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சாகுல் என் தோள் மீது சாய்ந்திருந்தான்.

நான் சட்டென்று வேறு யாரும் பார்க்கிறார்களா என்று நோட்டம் விட்டேன். இல்லை. முதலில் மனசு நம்ப மறுத்தது. நம்மளையா? சே.. சே.. இருக்காது என்றது. அவநம்பிக்கைக்கு பிறந்த மனசு..

பாட வேளைகளில் அவ்வப்போது ஓரக்கண்ணால் பார்க்க.. அட.. நம்மளையே பாக்கிறாப்பா.. என்னமோ ஒண்ண முழுங்கின மாதிரி திணறலாயிருந்தது. இதை யாரிடமாவது சொல்லவேண்டும் என்று குறுகுறுப்பு தோன்ற.. சாகுலின் காதில் விசயத்தைப் போட்டேன். அவன்”அப்படியா” என்று கேட்டு விட்டு அவளைப்பார்த்தான். பின் திரும்பி “ஐமாய்” என்றான்.

அன்று மதிய வேளை. வகுப்பில் ஓரிருவர் மட்டுமே இருந்தோம். அவள் எனக்கு மட்டுமே தெரியும்படியாக கையசைத்து கூப்பிட்டாள். தயங்கி தயங்கி நெருங்கினேன். அவள் சட்டென்று ஒரு கடிதத்தை எடுத்து நீட்டினாள். “இத யாருக்கும் தெரியாம சாகுல்கிட்ட குடுத்திரு ” என்றாள்.

சட்டம் தன் கடமையை செய்யும்.

ஆரம்பப் பள்ளி. ஐந்தாம் வகுப்பில் எனது அடுத்த இருக்கையில் ஆறுமுகம் இருந்தான்,கனிமண் பாண்டம் செய்வது அவன் குடும்ப தொழில். அந்த குடும்பத்திலிருந்து பள்ளிக்கு வந்த முதல் வாரிசு அவன். விடுமுறை நாட்களில் பானை வியாபாரத்திற்கு அம்மாவுடன் போய் விடுகிறவன். வயதுக்கு மீறின கனத்த குரல். கறுத்த மேனி.

ஆசிரியர் கணக்கை எழுதிப் போட்டுவிட்டு எங்கள் நோட்டில் அதை செய்து காட்டச் சொன்னார். சாதாரண கழித்தல் கணக்கு. ஆனால் எனக்குதான் அது கசந்தது. அவரவர் நோட்டில் கணக்கை செய்து விட்டு மூடிவைத்து விட வேண்டும். ஆசிரியர் வந்து ஒவ்வொரு நோட்டாக வாங்கி பார்த்து,சரி என்றால் ‘குட்’ என்பார். தவறென்றால் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார். கம்பை எடுத்து விளாசி தள்ளி விடுவார்.

இது தினசரி நடக்கிற கூத்துதான். அறுமுகம் முதல் ஆளாய் செய்து முடித்து விடுவான். படிப்பு அறிவை விட அவனுக்கு பட்டறிவு அதிகம். வியாபாரத்துக்கு போய் கல்லாபெட்டியில் உட்கார்ந்த அனுபவத்தில் கூட்டலும் கழித்தலும் அவனுக்கு அத்துபடி.

எனக்கோ இந்த கடன் வாங்குகிற சமாசாரம் புரிபடவில்லை.[இப்போது மட்டுமென்ன வாழ்கிறது!!!] ‘ஒருமுறை காட்டேண்டா’ ஓரக்கண்ணால் ஆறுமுகத்தை கெஞ்சினாலும் பயபுள்ள காட்டித்தர மாட்டான். பிறகு என்ன. வாத்தியாரின் பிரம்புக்கு வேலைதான்.[மாணவரை அடிக்க தடை அப்போதே இருந்திருந்தால்..?]

இப்படி தினசரி அடிவாங்கி வலி பொறுக்க முடியாமல் கால்களுக்கிடையில் கையை வைத்துக் கொண்டு கதறுவதை பார்த்து என்ன நினைத்தானோ..

அன்று விடை தெரியாமல் நான் விழித்துக் கொண்டிருக்க ஆறுமுகம் சட்டென்று என் நோட்டை வாங்கிக்கொண்டு அவனதை என்னிடம் தந்தான்.

வாங்கிப் பார்த்த ஆசிரியர் என்னை மேலும் கீழுமாய் சந்தேகப் பார்வை பார்த்துவிட்டு “பரவாயில்லையே” என்றார். [அவருக்கும் சாமர்த்தியம் போதவில்லை. எழுத்தை வைத்தே கண்டு பிடித்திருக்க வேண்டாமோ..?]

அடுத்து ஆறுமுகத்தின் நோட்டை பார்த்தவருக்கும் அதே சந்தேகம்தான். ஆனாலும் என்ன. சட்டம் தன் கடமையை செய்ய வெண்டுமல்லவா. துடிக்க துடிக்க எனக்காக அன்று ஆறுமுகம் அடிவாங்கியது ஏனென்று இப்போதும் புரியவில்லை.

புத்தகங்கள் நிரம்பிய அறை

“மறுபடியும் அவளைப் பார்ப்பேன் என்று நினைக்கவே இல்லை” அப்பாவின் டைரி இப்படிதான் தொடங்கியது..

பாதி எரிந்தும் எரியாத நிலையிலிருந்தது டைரி.

குண்டு குண்டான அந்த எழுத்தை பார்த்ததுமே அது அப்பாவினுடையது என்று தெரிந்து போயிற்று. இதே கையெழுத்தில்தான் சின்ன வயதில் என் நோட்டு புத்தகங்களுக்கு லேபில் ஒட்டி பெயர் எழுதித் தருவார். ‘அச்சடிச்ச மாதிரி

உங்கப்பா எப்படிடா எழுதறார்' என்று வகுப்புத் தோழர்கள் பொறாமை கொள்வது ஞாபகம் இருக்கிறது. அப்பா கறுப்பு மையினால்தான் எழுதுவார். வலது பக்கம் சாய்வாக இரண்டு வரிகளுக்குள் அடங்குவது மாதிரி சீராக இருக்கும் அவர் எழுத்து.

அப்பாவை புத்தகங்களோடுதான் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள முடிகிறது. கையில் புத்தகம் இல்லாமல் அவரை பார்த்ததாய் நினைவில்லை. சாப்பிடும் போதும் சரி.. கக்கூஸ் போனாலும் சரி ஏதாவது ஒரு புத்தகம் படித்துக் கொண்டேதான் எல்லாம் நடக்கும்.

அறை முழுக்க வைக்க இடமில்லாமல் அவர் நிரப்பி வைத்திருந்த புத்தகங்களில் பாதிதான் இப்போது இருக்கிறது. சம்பாத்தியத்தில் பெரும்பகுதி இப்படி புத்தகங்கள் வாங்க கரைந்து போனதில் அம்மாவுக்கு கடுமையான சினம் உண்டு. அவள் அடிக்கடி அப்பாவோடு சண்டைபோட்டதன் காரணம் அதுவாகத்தான் இருக்கும் என்று இப்போது ஊகிக்க முடிகிறது

அலுவலகத்திலிருந்து வரும்போதே பெரிய பெரிய புத்தகங்களாக வாங்கி வருவார். வீட்டுக்கு வந்ததும் உடை மாற்றிவிட்டு அந்த புத்தகங்களோடு உட்கார்ந்து விடுவார். புற இரைச்சல் எதுவும் அவரை பாதிக்காது. வீட்டுக்கும் அவருக்குமான உறவு பெரும்பாலும் 'தொடர்பு எல்லைக்கு வெளியே' தான்.

அப்படி தனியாய் இருந்து சுகம் அனுபவிக்கும்ளவுக்கு என்னதான் இருக்கு என்று தெரியவில்லை. அவர் படிக்கிறதை தூரமாய் உட்கார்ந்து அவ்வப்போது வேடிக்கை பார்த்திருக்கிறேன்.. வேறொர் உலகத்திலே இருப்பது போல் இருப்பார். அவர் முக பாவங்கள் எழுத்தின் உணர்ச்சிக்கேற்ப அடிக்கடி மாறிக்கொண்டிருக்கும்.

சில நேரம் புத்தகத்தை எறிந்து விட்டு 'தாம் தாம்' என்று அதட்டுவார். அப்போதுதான் நினைவுக்கு வந்தவர் போல் 'பாடத்தை படிக்காம ஏண்டா டிவி போட்டிருக்க' என்று கத்துவார். 'வீட்டில எதுவும் வச்ச இடத்தில் இருக்கிறதில்ல' என்று எதையாவது தேடுவார். 'வீட்டை பெருக்கி சுத்தமா வச்சிக்கத் தெரியலை. எங்க போனா இவ.' என்று ஒரு போராளி போல் ஒட்டடை அடிப்பார்.

“குடும்பம்னு ஒன்னு இருக்கது இந்த மனுசனுக்கு இப்பதான் ஞாபகம் வரும். இப்படி ஒரு குருட்டு சன்னியாசியோட கிடந்து மாரடிக்க வேண்டியிருக்கு.” அம்மாதான் கடுகடுப்பாள். “என் தலையெழுத்து.” மண்டையில் அடித்துக் கொள்வாள்.

சில நேரம் படிக்கிறபோது அப்பா லேசாக சிரிப்பார். மெல்லிய உதடு பிரியாத புன்னகை. உள்ளே ஆனந்தமாய் உணர்வார் போலிருக்கிறது.

“என்னப்பா” என்றால் “ஒண்ணுமில்ல ..கத..” என்பார்.

அன்றெல்லாம் சந்தோசமாகவே இருப்பார். எங்களோடு விளையாடுவார். கடைக்கு போய் தின்பண்டங்கள் வாங்கிக் கொடுப்பார்.

ஆனால் எப்போதும் அதுபோல் வாய்ப்பதில்லை. அவரை புன்னகைக்க வைக்கும் புத்தகங்கள் தினசரி கிடைக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தனை செய்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. நான் பெரியவனானதும் அது போன்று எழுத வேண்டும் என்றும், நிறைய தகப்பன்களை சந்தோசமாக சிரிக்க வைக்க வேண்டும் என்றும் அப்போது எனக்கு தோன்றியிருக்கிறது.

எப்போதும் அவர் கண்ணில் ஒரு கனவோ கதையோ விரிந்து கிடக்கும்.

சில நாள் விடிய விடிய லைட்டைப் போட்டுக் கொண்டு படித்துக் கொண்டிருப்பார். படித்ததை படுத்துக் கொண்டே யோசித்துக் கொண்டிருப்பார்.

வெளிச்சம் கண்ணை உறுத்த, விழித்துப் பார்த்தால், தான் மட்டுமே அனுபவிக்கிற சுயநலவாதி போல் ... படித்துப் படித்து அந்த சுகத்தை அனுபவிப்பதிலே ஆழ்ந்து போயிருப்பார். படித்துக் கொண்டிருக்கையிலே டைரி எடுத்து சரசரவென்று ஏதோ எழுதுவார். பக்கம் பக்கமாக எழுதிக் குவிப்பார். பிறகு மேசை உள்ளறையில் வைத்து பூட்டிவிடுவார்.

ஒரு நாள் அம்மாவோடு எதற்கோ சண்டையெழுந்தபோது கோபத்தில், அதையெல்லாம் தூக்கி வெளியில் போட்டு மண்ணெண்ணெய் ஊற்றி திகுதிசுவென எரிய விட்டார்.

காரணம் புரியவில்லை.

ஆச்சரியமாய் அவருக்கு நண்பர்கள் யாரும் இருந்ததில்லை. அதனால்தானோ என்னவோ எப்போதும் இறுக்கமாகவே இருப்பார். யாரிடமும் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகளுக்கு மேல் பேசமட்டார்.

ஒருமுறை அதிசயமாய் அம்மாவின் பிறந்த நாளுக்கு மஞ்சள் நிறத்தில் பட்டுபுடவை எடுத்துக் கொண்டு வந்தார்.

திறந்துப் பார்த்த அம்மா முகத்தை சுழித்துக் கொண்டு “மஞ்சயா? இப்படி ஒரு கலர்ல எவ உடுப்பா.. சே.... நல்லா தேடிப்பிடிச்சு எடுத்துருக்காரு. மனுசன்” ஏனோ கோபப்பட்டாள்.

அப்பா முகத்திலிருந்த ஆவல் சட்டென்று அணைந்து போயிற்று. நாற்காலியில் உட்கார்ந்து மேஜையில் தலை கவிழ்ந்து நெடுநேரம் உட்கார்ந்திருந்தார். அம்மா அரை மணி நேரத்துக்கு பேசிக் கொண்டேயிருந்தாள். ‘எனக்கு வாய்ச்சது அவ்வளவுதான்’ என்பதுதான் அதன் சாராம்சம். அம்மா இப்படிதான் எப்போதும் அப்பாவை வெறுப்பேற்றிக் கொண்டே இருப்பாள். எந்த நேரமும் அவள் கடுகடுப்பைப் பார்த்து எனக்கே கோபம் வரும்.

அப்பா கையாலாகதவனாய் உணர்ந்திருப்பார். பேசவேயில்லை. சாப்பிடாமல் அன்று படுத்து தூங்கினார்.

அப்புறம் சில நாட்களாய் அப்பா வீட்டுக்கு வராமல் இருந்ததாய் நினைவு. அம்மாவின் நச்சரிப்பு தாங்க முடியாமல்தான் அவர் போய் விட்டதாக பாட்டிவந்து சத்தம் போட்டுவிட்டு போவாள். அதைக் கேட்டு எனக்கும் அம்மாவைப் பார்க்க பிடிக்காமல் போனதுண்டு. இப்போதும் அவள் மேல் எனக்கு வெறுப்பு விலகவில்லை.

அப்பேர்பட்ட அம்மாவின் பெட்டியிலிருந்துதான் இந்த டைரி கிடைத்தது. பழைய வாரப்பத்திரிகைகளும் எரிந்து போன இந்த டைரியையும் எதற்குதான் பத்திரமாய் வைத்திருக்கிறாளோ.

குறுகுறுப்புடன் படிக்க ஆரம்பித்தேன்.

‘முதன்முதலில் அவளை எப்போது பார்த்தேன். அலுவலகத்தில் மூன்று மாத விடுப்பு பணியிடத்தில் வேலைக்கு வந்திருந்தாள்.. திடீரென அலுவலகம் நந்தவனமானது அப்போதுதான்.

அவளுக்கு பெரிய கண்கள் அதை சுழன்றி சுழன்றி அவள் பார்க்கையிலே அடிக்கடி செத்து செத்து பிழைக்கலாம். அகன்ற நெற்றியிலிருந்து தொடங்கி காற்றில் பறந்து போக தயாராயிருக்கும் முடியை பின்னால் இழுத்து ரப்பர் வளையமிட்டுருப்பாள். அது, அவள் நடக்க நடக்க குதிரை வால் மாதிரி குதித்துக் குதித்து... இதயத் துடிப்பை இரட்டிப்பாக்கும். கோடிட்ட மாதிரி புருவம். புகுபுகுவென்று கன்னம். நெற்றியிலிருந்து ஒரு கற்றை முடி கண்ணோரம் சரிந்து கன்னத்தை உரசிக் கொண்டிருக்கும். தலையை ஒரு சிலுப்பு சிலுப்பி அடிக்கடி அதை அவள் ஒதுக்கி விடுகிற அழகுக்கு சந்தோசமாய் அடிமையாகி விடலாம்.

அலுவலகம் இப்போது குளிர்நட்டப்படாமலே ஜிலுஜிலுவென்றிருந்தது..

சிலரை பார்த்தவுடனே காரணமில்லாமலே நமக்கு பிடித்து விடும் தானே. அதைப்போல எனக்கும் அவளைப் பிடித்து விட்டது. எனது முதுகுக்குப் பின் வரிசையில் அவள் இருக்கை இருந்தது. திரும்பி பார்க்க முடிவதில்லை. ஆனாலும் அவளைப் பார்க்க வேண்டும்போல் ஒரு குறுகுறுப்பு எப்போதும் இருந்து கொண்டதான் இருந்தது.

ஆபீஸில் அத்தனை பேரும் அவளிடம் வலிய வலிய போய் வழிந்தார்கள்.

வளனும், மைக்கேலும். “மேடம்... மேடம்” என்று நிமிடத்துக்கொரு முறை கூப்பிட்டு பார்த்துக் கொண்டார்கள். “ஏதாவது ஹெல்ப் வேணும்னா சொல்லுங்க” என்று அவளைச் சுற்றியே வந்தார்கள்...

சாலமன் ரொம்ப சீனியராம். அவன் வேலைகளை அவளிடம் கொடுத்து வேலை வாங்கினான். “சீக்கிரமா இத முடிச்சி குடு” என்று அதிகாரம் பண்ணுகிற சாக்கில் அவளோடு அடிக்கடி பேசினான்.

அப்படியான வாய்ப்புகளை நான் உருவாக்கிக் கொள்ளவில்லை. கூச்சம்.

எப்போதாவது அலுவலகத்திலிருந்து வெளியே போய்விட்டு உள்ளே நுழைகிறபோது அவளுக்கு நேராகத்தான் வரவேண்டும். அப்போது மட்டும் அவளையே பார்த்துக் கொண்டு வந்து கடைசி நிமிசத்தில் இடப்புறம் திரும்பி என் இருக்கையில் அமர்வேன்.

அப்படி ஒரு முறை திரும்பிய போது மூட்டு மேஜையில் இடித்துக் கொண்டு ‘ஐயோ.. அம்மா’ என்றேன். அவள் நிமிர்ந்து பார்த்து ‘அச்சச்சோ’ என்றாள்.

அப்போதுதான் அவள் முகத்தை அருகில் பார்த்தேன். குழந்தையின் மேனி மாதிரி இருந்தது. அவள் உதட்டை குவித்து நெஞ்சைப் பிடித்து பதட்டமானதில் எனக்கு வலியே மறைந்து போயிற்று.

ஆபீஸ பியூன்தான் ஒரு நாள் ரகசியமா சொன்னான்.” நானும் பல நாளா கவனிக்கிறேன் சார். அந்த பொண்ணு உங்களையே வச்சக் கண் வாங்காம பார்த்துட்டு இருக்கு சார்”

எனக்கு திகிலாகிப் போனது. மேஜையில் கழற்றி வைத்த கூலிங்கிளாசில் உற்று பார்த்தேன். அவளது பெரிய விழிகள் என் முதுகையே வெறித்தபடி.. எனக்கு குளிரெடுத்தது.

நிமிர்ந்து அலுவலகத்தைச் சுற்றி நோட்டம் விட்டேன். பக்கத்து சீட்காரனெல்லாம் என்னை முறைத்து பார்த்தபடி இருந்தார்கள். சாலமன் நகத்தை கடித்து துப்பிக் கொண்டிருந்தான். அவன் ஆவேசமாக இருந்தால் இப்படிதான் செய்வான். உடனே தலையை குனிந்து கொண்டேன். யாரையும் பார்க்க எனக்கு தைரியமில்லை. ஆக எல்லா பயல்களுக்கும் விசயம் தெரிந்திருக்கிறது. நான்தான் சரியான டியூப்லைட்டா இருந்திருக்கேன்.

பின்னொரு நாள் அலுவலக கோப்புகளை எடுத்துக் கொண்டு திடுதிப்பென்று என்னருகே வந்து நின்றாள். நானே எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் முந்தானை என் நாற்காலியை உரசியது. “இது சரியா இருக்கான்னு செக் பண்ணிருங்க சார்.” என்றாள் எனக்கு மட்டுமே கேட்கும் குரலில். அது அலுவலகத்துக்கு வந்த ஒரு உத்தரவு கடிதம். அதில் சரி பார்ப்பதற்கு எதுவும் இருக்கவில்லை

எனக்கு குப்பென்று வேர்த்தது. கை நடுங்கியது. அவளிடமிருந்து நல்ல வாசனை எழுந்தது. அதை சுவாசிக்கையில் மூச்சுத் திணறியது. நாக்கு குழறியது.. என் திணறலுக்கு.. சிரித்தாள்..

பயமாய் இருந்தது. அவள் அருகாமை சந்தோசமாகவும் இருந்தது..

பெண்களிடம் பேசுவதில் எனக்கு காரணமில்லா தயக்கமிருந்தது. அதிலும் ரொம்ப பிடித்து விடுகிறவர்களிடம் அளவுக்கதிகமாய் மரியாதை. அதனால் ஏற்படும் பயம். ஆக தயக்கமும் தடுமாற்றமும் என்னை விட்டு விடாத நண்பன் போல் கூடவே இருந்தன.

அவளிடம் பேசிக் கொண்டே இருக்கவேண்டும் போல் உந்துதல்.. ஆசை..
தீயாய் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அனாலும் ஒரு நடுக்கம். தவறாக நினைத்து
விடுவாளோ.

எத்தனை நாள்தான் இப்படி உள்ளுக்குள் மறுகுவது. அவளிடம் பேசினால்தான்
ஜென்மம் சாபல்யம் அடையும் போல் தோன்ற....

தெரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு மனசுக்குள் ஒத்திகை பார்த்துக்
கொண்டேன்.

“ஹாய். குட் மார்னிங்”

“என்ன சார். சந்தோசமா இருக்கிற மாதிரி தெரியுது.”

“உன்னை பார்க்கிறதே சந்தோசம்தானே.” அவள் முகத்தில் பெருமிதம்.

“நீ ரொம்ப அழகு தெரியுமா..?”

“போங்க சார்..”

“இந்த ஆபீஸிலேயே உன்னத்தவிர யாரையும் எனக்கு பிடிக்கலை தெரியுமா..?”
என் உளறலுக்கு வாய் விட்டு சிரித்தாள்.

“நீங்க இப்படி கூட பேசுவீங்கன்னு நான் நினைக்கவேயில்லை.”

ஒத்திகை சுகமாய்தான் இருந்தது.

ஆனால் காலையில் போய் “குட் மார்னிங்” என்றதும் புருவம் உயர்த்தி
ஆச்சரியப்பட்டாள்.

“மார்னிங் சார்.” என்றாள் அவநம்பிக்கையுடன். எல்லோரும் என்னையே
பார்ப்பது போல பிரமை. பிறகு என்ன. தெரியும் மெதுவாய் நழுவிவிட்டது.
மனசுக்குள் புலம்பி தவித்தேன்.

இப்படியே மூன்று மாதம் எப்படி போனதென்று தெரியவில்லை. அன்று
அவளது கடைசி நாள்.. மஞ்சள் புடவையில் வந்திருந்தாள். பட்டு புடவை.
அவள் நிறத்துக்கு அது பிரமாதமாயிருந்தது. ஒவ்வொருவரிடமாக
சொல்லிக்கொண்டு வந்தாள்.

அவ்வளவுதானா.. இந்த உறவு இன்றோடு முடிந்து போகிறதா.. அப்படியே விட்டு விட வேண்டியதுதானா.. எனக்கு ஏன் இப்படி ஒரு தவிப்பு வருகிறது.

என்னிடமும் சொல்லிக் கொள்ள வரும்போது என்ன சொல்ல.. என்ன கேட்க.. என்று தீர்மானிப்பதற்குள் வந்து விட்டாள்..

“அப்ப நான் கிளம்புறேன் சார். என்னை ஞாபகத்தில வச்சிருங்க.”

“ம்..”

மனசுக்குள் ‘மறக்க முடியுமென்று தோன்றவில்ல’ என்றேன்.

“மறுபடியும் வாய்ப்பு வந்தா கொடுங்க”

“ஹேப்பி கிறிஸ்மஸ்” என்றேன் அசட்டு துணிச்சலுடன்.. அது டிசம்பரின் மூன்றாவது வாரம்.

“ஓ. தாங்க யூ “ வாயெல்லாம் பல்லானாள். “சேம் டு யூ”

அவள் உடையை கண்களால் காட்டி “நல்லாயிருக்கு” என்றேன். என்னை நானே தட்டிக் கொடுத்தேன். ரொம்ப ஓவரா போறடா என்று மனசாட்சி கதறியது.

அவள் முகத்தில் சில்லென்று பெருமிதம் ஒளிர்ந்தது.. குனிந்து தன் உடையை பார்த்துக் கொண்டாள். மடிப்புகளை சரி செய்து கொண்டாள். வசீகரமாய் புன்னகைத்தாள். கடந்து போனாள். வாசலை கடக்குமுன் ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்தாள்.

‘தீக்குள் விழுந்த மாதிரி உணர்ந்தேன்.’

எனக்கும் அப்படிதான் இருந்தது. அப்பாவின் எழுத்தில் அலாதியான ஒரு லயிப்பை உணர முடிந்தது. எனக்குத் தெரியாத அப்பாவின் இன்னொரு பக்கம் மெல்ல மெல்ல உயிர் பெற்று என் முன்னே எழுந்து நிற்பதாய் ஒரு பிரமை. அச்சு கோர்த்த மாதிரி இருந்த அப்பாவின் ஒவ்வொரு எழுத்துகளும் அழகான அந்த பெண்ணாக எனக்குள் உருவம் கொண்டது.

என் தோள் வழியே எட்டிப் பார்த்து படித்த என் மனைவி சொன்னாள். “உங்க அப்பா பெரிய ஆளுதான்” என்ன அர்த்தத்தில் சொன்னாளோ.

“சும்மா வாய மூடிட்டு இரு “ என்றேன்.

அவள் நழுட்டு சிரிப்பு சிரித்தாள். “பேசாம அடுத்த பக்கத்தை எடுங்க. இன்னும் என்னென்ன லீலைகள் பண்ணியிருக்கார்னு பாத்திருவோம்” அடுத்தவர் டைரியை படிக்கிற குறுகுறுப்பு அவள் கண்களில் பிரகாசித்தது.

‘மறுபடியும் அவளைப் பார்ப்பேன் என்று நினைத்திருக்கவேயில்லை

ஆனாலும் இந்த பந்தம் தொடர்வதற்கான அறிகுறி போல அந்த சந்திப்பு நடந்ததாய் எண்ணிக் கொள்கிறேன்.

அலுவலகத்தில் கணக்கு வழக்குகளில் முறைகேடு என்று சொல்லி எனக்கு மெமோ தந்திருந்தார்கள். மன உளைச்சலோடு

இராமசாமி பூங்காவுக்குள் நுழைந்திருந்தேன். பூங்காவில் முன்பை விட இப்போது பெரும் மாற்றம்.. சமூக விரோதிகளின் கேளிக்கை பகுதியாயிருந்த இடங்களில் சிறுவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். பெண்கள் மர நிழல்களில் தின்பண்டங்களை சுவைத்துக் கொண்டே கதைபேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். நிறைய கூட்டம்,

நகரத்தின் பரபரப்பான மையத்தில் இப்படி ஒரு பூங்காவா.. ஆச்சரியத்துடன். அவித்த கடலை ஒரு பொட்டலம் வாங்கிக் கொண்டு கூட்டமில்லாத பகுதியில் சிமென்ட் இருக்கையில் போய் அமந்தேன். சிறுவர்களுக்கான ராட்டினங்களில் அம்மாக்கள் ஏறி சுற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். காதுக்குள் ரீங்காரமாய் பறவைகளின் இரைச்சல். ஒலிபெருக்கியில் குத்துபாட்டு.

என் பின்னால் யாரோ வந்து நிற்கிற அரவம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தால் அவள்தான். திகைத்து போனேன்.

“என்னை தெரியுதா” என்றாள்.

“ம்” மறக்கக்கூடிய முகமா அது.

எனக்கு பதற்றமாயிருந்தது. கையிலிருந்த கடலை பொட்டலத்தை அவசரமாக முதுகுக்குப் பின்னே மறைத்தேன். எப்படி பேசுவது என்று புரியவில்லை. புறப்பட்டு விடலாம் என்று தோன்றியது.

“தனியாவா வந்திருக்கீங்க?” என்று கேட்டாள்.

“ம்..” அவள் குழந்தையோடு வந்திருந்தாள். இது யார் குழந்தை என்று கேட்க நினைத்தேன்.

“நீங்க இன்னும் மாறவேயில்ல” என்றாள்.

“ஏன்”

“ஒரு வார்த்தை பேசறதுக்கே ரொம்ப யோசிக்கிறீங்க.” குத்தி காட்டுகிறாளோ?

அந்த பெண் குழந்தை என்னை ஏற இறங்க பார்த்து விட்டு “அத்தே.. யார் இவங்க” என்று கேட்டது. நிம்மதியில் பெருமூச்சு விட்டதை கவனித்திருப்பாள்.

“மாமா” என்று சொன்ன அவள் தன் பெரிய விழிகளால் என்னை விழுங்கி விடுவதுபோல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். எனக்கு சந்தோசத்தில் காய்ச்சல் வந்தது. பார்வையை வேறுபுறம் திருப்பிக்கொண்டு “டெய்லி வருவீங்களா” என்றேன்.

“இல்ல.. சனி, ஞாயிறு.”

“எப்படியிருக்க...கீங்க..” என்று கேட்ட போது நாக்கு குழறியது.

“இப்பவாவது கேட்கத் தோணிச்சே.” புன்னகைத்தாள். கேலி பண்ணுகிறாளோ என்று ஐயம் தோன்றியது.

“சனியன்” என்றேன் தலையில் எச்சமிட்ட காகத்தை. அவள் முகம் கறுத்தாள்.

“அடுத்த வாரம் வருவீங்களா?” என்றேன்.

அவள் பதட்டத்துடன் பதில் சொல்லாமல் விலகி நடந்தாள்.

எனக்கு ஒருமாதிரி ஆகிவிட்டது. தப்பாக ஏதாவது நினைத்து விட்டாளோ. இப்படிதான் நான் ஒன்று நினைத்துச் சொல்ல அது இசகுபிசகாகி விடுவதே வாடிக்கையாகிவிட்டது, அதனாலேயே பல நேரம் வாயே திறப்பதில்லை. இப்போது என்ன சொல்லி தொலைத்தேன்? போயே விட்டாள்.

அப்பாவுக்கு இப்படி ஒரு பக்கம் இருக்கும் என்று நான் கற்பனை கூட பண்ணியதில்லை. படிக்க படிக்க எனக்கு பல முடிச்சுகள் அவிழ்வது மாதிரி இருந்தது. அப்பாவை அம்மா ஏன் வெறுத்துக் கொண்டிருந்தாள் என்று புரிவது போல இருந்தது. அப்பாவுக்கும் அந்த பெண்ணிற்குமான தொடர்பு அம்மாவுக்கு தெரிந்திருக்குமோ? அப்பாவின் நடவடிக்கையின் உட்பொருள் மெல்ல விலகுவது மாதிரியிருந்தது. மஞ்சள் நிறத்தில் அம்மாவுக்கு பட்டு எடுத்துக்

கொடுத்த அவர் செயலும் அதற்கு அம்மா சலித்துக் கொண்டதும்
இதனால்தானோ..

ஆனால் இவையெல்லாம் தேதி வாரியாக எழுதப்படவில்லை. தொடர்ச்சியாக
அடுத்தடுத்த பக்கங்களில் எழுதியிருக்கிறது. என்றோ ஒரு நாள் உட்கார்ந்து
யோசித்து யோசித்து தொகுத்து எழுதியிருப்பாரோ....ஏதோ ஒரு சந்தோசமான
நிமிடத்தில் இதையெல்லாம் நினைத்து அசைபோட்டிருப்பாரோ.. இரவுகளில்
லைட்டை போட்டுக் கொண்டு இதைதான் எழுதிக் கொண்டிருந்தாரா.

ஒருவகையில் அப்பாவை நினைக்கவும் பாவமாக இருந்தது காதலில் அவர்
தோற்று போயிருந்திருக்கக் கூடும். அந்த தோல்வி வலியுடனே
அம்மாவடனான வாழ்க்கை நடந்திருக்குமோ.. “இங்க கொண்டாங்க. நான்
படிச்சி சொல்றேன்.” கையிலிருந்து டைரியை பிடுங்கினாள் என் மனைவி.

அடுத்த வாரம் நான் போனபோது அவள் வரவில்லை. என்ன ஆயிற்று என்று
தெரியவில்லை, பிறகு ஒவ்வொரு வாரமும் நான் பூங்காவுக்கு போய்விட்டு
ஏமாந்து வந்ததுதான் மிச்சம். பார்க்கவே முடியவில்லை. ஏன் வராமல்
போனாள். மனசு பாரமானது.. மிகப்பெரிய வரத்தை நான் தவற விட்டு விட்டது
போல் உணர்ந்தேன். அவளை நான் அதிகமாக நேசித்திருக்கிறேன் என்ற
உண்மை அப்பட்டமாய் உறைத்தது. மிகப் பெரிய இழப்பை சுமப்பவன் போல
சோர்ந்து போனேன்.. நகர மறுத்த வாழ்க்கையை இழுத்துக் கொண்டு
நெடுந்தொலைவு வந்த பின் ஒருநாள்.

அன்று மணிமேடையில் புத்தகங்கள் வாங்கிக் கொண்டிருந்த
வேளையில்தான் மறுபடியும் அவளைப் பார்த்தேன்.

அதே மஞ்சள் நிறத்தில் பட்டுப்புடவை உடுத்தியிருந்தாள். அவள்
உடுத்தியிருந்தபோது அந்த நிறம் இன்னும் பிரகாசமாய் வசீகரமாய் இருந்தது.
கையில் குழந்தையைப் பிடித்துக் கொண்டு சாலையை கடந்து
கொண்டிருந்தாள். கூட வே கை நிறைய துணிக்கடை பைகளை சுமந்தபடி
செல்பவன் கணவனாயிருக்க வேண்டும்.

சட்டென்று நான் நின்ற திசையில் ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்தாள்.
கவனித்தாளா தெரியவில்லை. சுண்டி இழுக்கிற மாதிரி அந்தப் பார்வை
என்னை தடவிச் சென்றது போல் பிரமை.

என் வேலைகளை மறந்து அவள் சென்ற திசையையே பார்த்துக்
கொண்டிருந்தேன். தூரத்தில் நிறுத்தியிருந்த காரில் ஏறுவது தெரிந்தது. கார்
கிளம்பி நான் நின்றுருந்த திசை வழியே வந்து என்னை கடந்து போனது.

காரை தொடர்ந்து சென்ற என் கண்களுக்கு ஆச்சரியம் காத்துக்
கொண்டிருந்தது. காரின் பின்புற கண்ணாடி வழியாக அந்த குழந்தை என்னைப்
பார்த்து கையசைத்துக் கொண்டே போனாள்.

சட்டென்று எனக்கு ஜிலீரிட்டது.

பார்த்துவிட்டிருக்கிறாள். நாசுக்காய் வெளிப்படுத்திவிட்டாள். எனக்கு
சந்தோசம் பிடிபடவில்லை. சற்று நேரம் அப்படியே நின்று விட்டு
செய்வதறியாது திரும்பினேன்.

வீடு வந்தால் தூக்கம் வாவில்லை. மஞ்சள் படீடும் அவளது பளீர் சிரிப்பும்..
மனசெல்லாம் வியாபித்தது.

மறக்கவே முடியாமல் நினைவுகளால் எழும்பி... ஆண்டவா அப்படியே நான்
செத்துப் போய்விடக் கூடாதா?

அப்படியேதான் அப்பா செத்து போய் விட்டார். நான் ஆரம்ப பள்ளி
முடித்திருந்த சமயத்தில் அது நடந்தது. கோடை விடுமுறையில் பாட்டி
வீட்டில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தேன். யாரோ ஒரு ஆள் பாட்டியை பார்க்க
வந்திருந்தார். விளையாடிக் கொண்டிருந்த என்னை தாவி அணைத்துக்
கொண்டு “ஐயோ ராசா” என்று கதறி அழுதார். குரல் கேட்டு வெளியே வந்த
பாட்டியும் அவன் சொன்னதைக் கேட்டு கதறினார். “உங்கப்பன் தலையில்
கல்லப் போட்டுட்டானே.. இனி என்ன மக்கா செய்யப் போற” என்று அழுதாள்.

கதவை இழுத்து பூட்டிவிட்டு மாட்டையும் கோழிகளையும் பக்கத்து வீட்டில்
பார்த்துக் கொள்ள சொல்லிவிட்டு.. என்னை இழுத்துக் கொண்டு அழுதபடியே
நடந்தாள்.” இந்த பாவி பய இப்படி செய்வான்னு நினைக்கலியே. அந்த
சண்டாளிதான் ஏதாவது சொல்லியிருப்பா. “என்று வழி நெடுக கோபப்பட்டுக்
கொண்டே வந்தாள். பஸ் நிலையத்தில் இறங்கி அங்கிருந்தே ஒப்பாரி
வைத்துக் கொண்டு வந்தாள். ரோட்டில் எல்லோரும் அவளை திரும்பிப் பார்க்க
எனக்கு ஒருமாதிரி இருந்தது.

“என்னாச்சி பாட்டி. சும்மா அழுதுட்டே வாராத பாட்டி.”

“அட விவரம் கெட்டவனே. உங்க அப்பன் தூக்கு போட்டு செத்து போயிட்டானாம்ல. கிறுக்கு பயலே உன்ன அனாதையா விட்டுட்டு போயிட்டானாம்..”

பாட்டியின் வார்த்தைகள் ஒரு செய்தியாகத்தான் பட்டது வீட்டில் வந்து முன்னறையில் துணி மூடி கிடத்தியிருந்த அப்பாவை பார்த்ததும்தான் எனக்கு உறைத்தது. அழுது கொண்டிருந்த அம்மாவையும், அக்காவையும் பார்த்ததும் வெடித்துக் கொண்டு எனக்கும் அழுகை வந்தது. நான் அழுவதைப் பார்த்ததும் கூட்டமும் பெருங்குரலெடுத்து அழுதது.

அப்பா ஏன் செத்தார். இன்றுவரை விடை தெரியாத புதிர். ‘அம்மாவின் தொண்தொணப்பால்’ என்றாள் பாட்டி. ‘உத்தியோகத்தில் பண்ணிய குழறுபடி’ என்றாள் அக்கா. அம்மா மட்டும் வாய் திறக்கவில்லை.

ஒருவேளை அதற்கெல்லாம் இதுதான் காரணமோ.?

இதனால்தான் அடிக்கடி அம்மா சண்டை போட்டுக் கொண்டிருந்தாளோ. அவர் எரித்து போன பல டைரிகளிலும் இதைதான் எழுதி வைத்திருந்தாரோ. அதனால்தான் அதையெல்லாம் எரித்தாரோ.

எனக்கு அம்மாவைப் பார்க்க சங்கடமாகத்தான் இருந்தது. அவளது சிடுசிடுப்பை வைத்து அப்பாவைப் போலவே வெறுப்புடனேதான் வைத்திருந்தேனோ. பாவம்.. அவளும் பெண்தானே..

இப்போது நினைத்துப் பார்க்கையில் நினைவு வருகிறது. அப்பா நெடு நாட்களுக்குப் பிறகு திரும்பி வந்த பிறகு அம்மா முற்றிலும் மாறியிருந்தாள். சிடுசிடுப்பு இல்லை. குரலெடுத்து பேசுவதில்லை. சாந்தாமாகவே இருந்தாள். ஒருவேளை மனம் திருந்தி வந்த மைந்தனை வரவேற்று கொண்டாடிய தந்தையைப் போன்று அம்மா நடந்து கொண்டாளோ.

அப்பா இறந்த பின் புத்தகங்கள் நிரம்பிய அவர் அறையையில் அதை நேரம் செலவிட்டாள். அடிக்கடி தூசுதட்டி ஒரு கோயில் போல பேணினாள். வேறு யாரும் அந்த அறையை பயன்படுத்த முடியவில்லை. புத்தகங்கள் எல்லாம் பூச்சிகள் அரிக்கின்றன. யாருக்காவது கொடுத்துவிடலாம் என்றால் அம்மாவுக்கு சம்மதமில்லை. அவளுக்குத் தெரியாமல் பாதியை நான் விற்றுவிட்டதில் கோபம்கொண்டு என்னோடு பேசமாட்டாள்.

இப்போது அவளால் முடியவில்லை. படுக்கையை அங்கேயே மாற்றிக் கொண்டாள். வெளியே எங்கும் வருவதில்லை. அவ்வப்போது ஓட்டடை அடிக்க, பெருக்கி சுத்தம் பண்ண என்று என் மனைவிதான் செய்து கொண்டிருக்கிறாள். அப்படி போகிறபோது ஏதாவது கதைபுத்தகம் எடுத்து வந்து படித்துக் கொண்டிருப்பாள். இன்று எடுத்து வந்தது இந்த டைரி.

டையிரியின் அடுத்த பக்கங்கள் எரிந்து போயிருந்தன. மேற்கொண்டு விவரங்கள் தெரிய முடியவில்லை. அம்மாவே சொன்னால்தான் உண்டு. ஆனால் சொல்ல மாட்டாள். அதுவும் என்னிடம் பேசவே மாட்டாள். மெல்ல அவள் அறையை எட்டிப் பார்த்தேன்.

அம்மா. தலை நரைத்து, உடல் மெலிந்து, முகம் வாடி....கட்டிலில் படுத்துக் கிடந்தாள். ஜெபமாலை உருட்டிக் கொண்டிருந்தாள். சலனம் கேட்டு திரும்பியவள் என் கையிலிருந்த டைரியைப் பார்த்து திகைத்தாள். தன் பெட்டி மேல் ஒரு கணம் பார்வையை ஓட்டினாள். “அதை யாரு உன்ன எடுக்கச் சொன்னா” என்றாள்.

“அப்பா இப்படியெல்லாமா இருந்தாரு.” அவள் பதில் பேசவில்லை. புருவத்தை அகல விரித்தாள். அது கேட்ட கேள்வி “எப்படியெல்லாம்..?”

“அதான்... அந்த பொண்ணு.. அவ யாரு. உனக்கு தெரியாம இருக்காதே.”

அம்மா முகத்தில் கோபம் மெல்ல எட்டிப் பார்த்தது. பிறகு என்ன நினைத்தாளோ லேசாய் புன்னகைத்தபடி கேட்டாள் “உங்க அப்பா எழுத்து பிடிச்சிருக்கா?”

“ஏம்மா. வயசாகி புத்தி கெட்டு போச்சா உனக்கு... மனுசன் இன்னொருத்திய பத்தி உருகி உருகி எழுதியிருக்கார். கோபபடாம புடிச்சிருக்கான்னு கேட்கிற.?”

அம்மா வேறெதும் சொல்லவில்லை. எதையோ நினைத்து பெருமூச்சு விட்டாள். கட்டிலை விட்டு கீழே இறங்கினாள். கட்டிலுக்கடியில் இருந்த அவள் பெட்டியை இழுத்து திறந்தாள். உள்ளேயிருந்து பழைய வாரப்பத்திரிகைகளில் ஒன்றை எடுத்து பக்கத்தை புரட்டி என்னிடம் நீட்டினாள். ‘போ. இதையும் போய் படி. உங்க அப்பா எழுதினதுதான்.’

நான் நம்ப முடியாமல் எடுத்துப் புரட்ட அதில் இருந்த கதை இப்படி தொடங்கியது. ‘மறுபடியும் அவளைப் பார்ப்பேன் என்று நினைக்கவே இல்லை.’

அம்மாவின் பார்வை நகர்ந்து, அடுக்கி வைத்த புத்தகங்களை வெறிக்கத் தொடங்கியது.

பேரிழப்புகளுக்கு தயாராகயிருங்கள்.

பின்னாலிருந்து யாரோ உந்தி தள்ளுவது போலிருந்தது. முடுக்கி விட்ட மாதிரிமுன்னால் நகர்ந்தேன். ஏதோ ஒரு நெரிசல். நிற்க முடியாமல் வழக்கிகொண்டே போனேன். காலுக்குக் கீழே எதுவோ நழுவுவது போலிருக்க எட்டி குதித்து வேகமாய் நகர்ந்தேன். மூச்சு இரைக்க வேகமாக ஓட ஆரம்பித்தேன். நிற்க முடியுமென்று தோன்றவில்லை. என் இயக்கம் என் வசமே இல்லைபோல் தோன்றுகிறது.

என்னை ரசித்தவர்கள், என்னை அனுபவித்தவர்கள் எல்லோரும் விலகி ஓடினார்கள். அவர்கள் முகத்தில் பயம் அப்பி கிடந்தது.

எதையாவது பிடித்துக் கொண்டு நின்று விடலாம் என்றுதான் பார்க்கிறேன். ஆனால் நான் எதையாவது பற்றிக் கொண்டு நிற்க முயன்றால் என் பின்னால் வருகிறவர்கள் அந்த பிடிமானத்தோடு என்னை நசுக்கி போடுகிறார்கள். ஆகவே நுரை தள்ள ஓடிக்கொண்டேயிருக்கிறேன். எதிரே இருப்பவைகளை மோதி விலக்கி வழி ஏற்படுத்திக் கொண்டு போய்க் கொண்டே...

ஓடி ஓடி களைப்பாய் இருக்கிறது. அகோர பசி எடுக்கிறது. போகிற போக்கில் கையில் கிடைக்கிற எல்லாவற்றையும் தூக்கி வாயில் போட்டு வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்கிறேன்.

என்னைப் பார்த்து அலறியவர்களை பொருட்படுத்த தோன்றவில்லை. இன்னும் நெடுந்தொலைவு போகவேண்டும் என்று ஒரு குரல் காதுக்குள் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. உன்னால் மட்டும்தான் இது முடியும். பூமி முழுமையும் நீதான் ஒருங்கிணைக்க முடியும் என்ற ஆசிர்வதிக்கப் பட்டவன் போல் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறேன். அந்த எண்ணமே எனக்கு மமதை தருகிறது. சாகசம் புரிய வைக்கிறது.

கட்டளையை நிறைவேற்றும் விசுவாசமிக்க அடிமை போல் நான் போய்க் கொண்டேயிருக்கிறேன். எனக்கு பாதைகள் ஒரு பொருட்டேயல்ல. நானே ஏற்படுத்திக் கொள்வேன். என்னை எதிர்த்து எவரும் நிற்க முடியாது என்பதை நீங்களே பார்த்து தெரிந்து கொள்வீர்கள்.

தடைகளை தகர்த்துக் கொண்டு தாண்டி போக எனக்கு இப்போது எளிதாக இருக்கிறது. கால்களில் புதிய விசை கிடைத்த மாதிரி இருக்கிறது. என் பின்னால் என் வம்சம் திரளாய் அணிவகுத்து நிற்க அசுர பலம் வந்த மாதிரி இருக்கிறது.

உங்கள் பயமும் அலறலும் எனக்கு இனிமையான சங்கீதம் போல் ஒலிக்கிறது. ஆனந்தமாய் அந்த இசைக்கு ஏற்ற மாதிரி நடனமாடுகிறேன்.

வீரம் விளைஞ்ச பொண்ணு.

[வீரம் ஆண்களுக்கு மட்டுமேயானது என்ற கற்பிதங்களை நம்பிக் கொண்டிருந்த காலம் அது. இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலிருக்கும். இன்று ஆண்களுக்கு இணையாக பல துறைகளிலும் பெண்கள் முன்னேறி வருவது சகஜமானது என்றாலும் அந்த கால கட்டத்தில் எனது கற்பிதங்களை பொடிபொடியாக்கி ஒரு வீரமகளாக அறிமுகத்தை துவக்கி வைத்தவள் என் எதிர் வீட்டு பெண்.]

அவ நிகு நிகுன்னு இருப்பா. நிமிர்ந்து நடப்பா. ரெண்டோ மூணோ வர படிச்சா. படிப்பு ஏறலை. வயசான பெத்ததுகளுக்கு கஞ்சி ஊத்தணுமே.. வேலைக்கு போனா. நாத்து நட, களை புடுங்க, வயல் அறுக்க, இப்படி வேலை செய்ய அவ சலிக்கவேமாட்டா. சம்பளத்தில் மட்டும் கறாரா இருப்பா.

கொத்தனுக்கு கையாள் வேலைக்கு போவா. புல்லுகட்டு அறுத்து விப்பா.மலையில வெறகு வெட்டி சம்பாதிப்பா. ரெண்டு ஆம்பிளைய செய்ய வேலையை ஒத்த ஆளாய் செய்வா. கூலி மட்டும் ஆம்பிளைய விட கொறைவு. அதினால வேலை எப்பவும் கிடைச்சிட்டுதான் இருந்துது.

எல்லாரையும் போல இவளுக்கும் ஒரு கலியாணம் நடந்துது. மூணு நாலு மாசம்வரை நல்லாதான் போச்சி. என்ன சலிப்பு கண்டானோ இல்லேன்னா வந்த சோலி முடிஞ்சுன்னு நினைச்சானோ என்னவோ புருசன்காரன் இவளை கைகழுவிட்டு போயிட்டான்.ரெண்டு மூணு நாளு எங்கெல்லாமோ போய் பார்த்தா.. ஆள அட்டிரஸேயில்ல. போனவன் போனவந்தான். மாமியாகாரி வேற நச்சு நச்சுன்னு இவளை துரத்திறதிலே குறியா இருந்தா.

இவ ஆளே அசரல. வயத்தில புள்ளையும் சுமந்துகிட்டு பழையபடி வீட்டுக்கு வந்துட்டா. அவன் வெற ஒருத்திய வச்சிருக்கானாம் அதான் வட்டுட்டேன்னு எங்க அம்மாட்ட ஒரு நாள் சொன்னத கேட்டேன்.

குடும்பம் நடத்தணுமேன்னு திரும்பவும் வேலைக்கு போக ஆரம்பிச்சா. இப்படியே குழந்தையும் பெத்து. வயசான ரெண்டு ஜீவனுகளையும் கவனிச்சிட்டு இருக்க சமயத்தில்...

ஒரு நாள் அந்த புருசன்காரன் தாடியோட வந்து நின்னான்.

புது அலுமினிய பானை, பொங்க அரிசி, காய்கறின்னு கொண்டு வந்திருந்தான். 'ஏட்டி ராணி..'ன்னு அவன் கூப்பிட்ட குரலை கேட்டு பின்னால் கறிச்சட்டி கழுவிற்பு இருந்தவ ஓடியேவந்தா. ராட்சசி மாதிரி வந்து நின்னா.

வெளியே ஊருகாரனுவ அவன்கிட்ட "ஏல இம்புட்டு நாளா அந்த புள்ளய விட்டுட்டு எங்கல போன?" ன்னு கேட்டுகிட்டிருக்க... ஓடியே வந்தவளப் பாத்து பதிலே பேசமுடியாம திக்குமுக்காடிட்டு நிக்கான். என்னா ஆவேசம். "நடையில கால வச்ச வெட்டி முறிச்சி போடுவேன்"ன்னு அவ போட்ட சத்தத்தில் ஆடிப் போனான்.

"ஏட்டி உனக்கு கிறுக்கு பிடிச்சி போச்சாட்டி"ன்னு அவன் கேட்க..

அவளுக்கு கோபம் பொத்துகிட்டு வந்துது. அவன் கொண்டு வந்த பாத்திர பண்டத்தை எல்லாம் தூக்கி தெருவில் வீசி எறிஞ்சா. 'போ அந்தால போயிரு. அந்த கேணச்சிறுக்கிக்க மடியிலே கிடந்துக்க. என் மூஞ்சிலே முழிக்காத' ன்னு கதவை பூட்டிகிட்டு உள்ள போயிட்டா.

அவன் பரிதாபமா தெருவில் குட்டி பாலத்தில் இருக்கதப்பாத்து யார் யாரெல்லாமோ அவள கூப்பிட்டு சமாதானப் படுத்தப் பாத்தங்க. ஒண்ணும் நடக்கல. முடிவு எடுத்தது எடுத்ததானு இருந்திட்டா.

எங்க ஊரின் முத பொம்பளை கொத்தனார் அவதான். இன்னக்கும் வயசான பிறகும் வேலைக்கு போயிட்டுதான் இருக்கா. தனியா வீடு கட்டியிருக்கா.பொண்ண கட்டி குடுத்து பேத்திய கொஞ்சுகிட்டிருக்கா. சும்மா கண்ணீர் சிந்திட்டு இருக்காம தனியா நின்னு ஜெயிச்சி அவ காட்டினதாதான் எனக்கு படுது.

மலையை.. தீட்டுவது எப்படி..?

குமரி சங்கமம் வைத்த வேட்டு.

வழக்கமாக எங்கள் ஊர் குளத்தின் கரை காலையில் குளிக்கப் போகிறவர்களுக்கு ஒண்ணுக்கு ரெண்டுக்கு போகிற இடமாகத்தான் இருந்தது. காலையில் எழுந்தவுடன் உமிகரியோ, பல்பொடியோ வைத்து பல்லை ராவிக்கொண்டே அல்லது சொக்கலால் பீடி புகைத்துக் கொண்டே ஒதுங்கிய இடம். மனுசன் நடக்க முடியாது அந்த கரையில்.

இயற்கையோடு இயைந்த இந்த பாரம்பரியத்துக்கு வேட்டு வைத்தது குமரி சங்கமம். காலையில் கடன் கழிக்கச் சென்றவர்கள் கலவரத்துடன் வேறு இடம் தேடி அலைபாய்ந்தார்கள்.

இன்று காலை அந்த பூர்வீகத் தலம் வெட்டி சீராக்கப்பட்டு இருமருங்கும் கொடிகள் நாட்டப்பட்டு வெண்பொடிகள் தூவப்பட்டு... கலர்கலராய் மாணவிகளும், மாணவர்களும் அலங்கரித்தார்கள். குளிக்க வந்தவர்கள் வெட்கப் பட்டுக் கொண்டே ஒப்புக்கு குளித்த மாதிரி பண்ணிக் கொண்டு கரையேறிப் போனார்கள். கரையில் மேசைகளும் நாற்காலிகளும் பரப்பப்பட்டிருக்க... எதிரே பரந்து விரிந்த குளமும், வானளாவிய மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையும்.

‘மேற்கு தொடர்ச்சி மலை எங்கள் மலை’ என்ற வாசகத்துடன் மலையை வரைந்து தர கூப்பிட்டிருந்தது குமரி சங்கமம் 2011. அமைப்பு குழுவினர் 100 பேரை எதிர்பார்த்து ஏற்பாடு செய்து வைத்திருக்க வந்து நின்றது 400 பேர். மூக்கொழுகிய சிறுவன் முதல் வழக்கை விழுந்த பெருசுவரை வந்து

நிற்க ஏற்பாட்டாளர்கள் பிரமித்து போயிருக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு இருக்கை வசதி, உபகரண வசதி செய்து முடிக்க திணறித்தான் போனார்கள்.

கரையில் காற்று சுழற்றி சுழற்றி அடிக்க.. வெயில் ஏறிக்கொண்டேயிருந்தது. நிழலுக்காக போட்டிருந்த சாமியானாக்கள் காற்றில் கிழிந்து தூக்கியெறியப்பட வெயிலில் போட்டியாளர்கள் தவித்தார்கள். பெண் போட்டியாளர்கள் துப்பட்டாவால் முக்காடிட்டுக் கொண்டார்கள். சிலருக்கு கைகுட்டை உதவியது. மற்றவர்கள் வரிசையாக நின்ற தென்னை மரங்களை சுற்றி இருக்கை பிடித்துக் கொண்டார்கள். காற்று படம் வரைகிறவர்களின் பேப்பரை பறக்கடிக்காமல் காப்பாற்றும் போராட்டமே மிகைபட்டிருந்தது.

குளத்தின் எதிர்கரையில் நாகர்கோயில் திருவனந்தபுரம் நெடுஞ்சாலையை ஒட்டி அமைக்கப் பட்டிருந்த மற்றோரு மேடையில் ஆரம்பித்து வைக்கும் நிகழ்ச்சியும், வாழ்த்துரைகளும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன.

குளத்தில் தற்காலிகமாக இரண்டு கட்டுமரபடகுகள் உலவவிடப் பட்டிருந்தன. வரைவதற்கு வாகாக இருக்குமாம்.

ஒன்றரை மணி நேரம் நீடித்த இந்த போட்டியில் கலந்து கொண்டவர்கள் படம் வரைகிறார்களோ இல்லையோ.. மலையை, இயற்கையை உற்று பார்த்து ரசிப்பதற்கான ஒரு வாய்ப்பாக இருந்தது சுங்கான்கடையின் குளக்கரை. ஒரு வேளை குமரி சங்கமம் அதைதான் எதிர்பார்த்ததோ?

கடவுள்கள் விற்பனைக்கு தயார்.

கடவுளின் சொந்த நாடான கேரளா, [அவர்கள் விளம்பர வாசகம் அப்படிதான் சொல்கிறது] கலைகளின் நாடாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

கேரளாவில் திருச்சூரில் அமைந்த புகழ்பெற்ற சிற்பகூடத்தின் நுழைவு பாதை இது .

மனிதனை கடவுள் படைத்ததாக வேதங்கள் சொல்கின்றன. இங்கே விதவிதமாக கடவுளைப் மனிதன் படைத்து விற்றுக் கொண்டிருக்கிறான்.

கேரளா மட்டுமல்லாது தமிழ் நாட்டிலிருந்தும் தேவாலயங்களில் வழிபடுவதற்கான சுருபங்கள் இங்கே வந்து விரும்பி வாங்கிச் செல்லப்படுகின்றனவாம். பெரும்பாலும் பிளாஸ்டர் ஆப் பாரிஸில் தயாரிக்கப்படும் இந்த சுருபங்கள் தத்ருபமாக அமைந்திருப்பதுதான் கொள்ளை கொள்ளும் சிறப்பு.

கனிமண்ணாலும் மரத்தாலும் கூட சிற்பங்கள் வடிக்கப்படுகின்றன. கடவுள் நேரடியாக இறங்கி வந்து உடனிருப்பதைப் போன்ற ஒரு உணர்வை தருகின்றன அந்த சிலைகள். கனிவு கொண்ட கண்கள் , பேச எத்தனிக்கிற

உதடு, மேனியில் மென்மை, போர்த்திவிட்ட மாதிரி ஆடைகள். கலைஞர்களின் கைவண்ணம் நிஜம் போலவே அதை ஆக்கியிருக்கிறது.

விதவிதமான வடிவங்களில், வடிவங்களுக்கேற்ற விலைகளில் கடவுள்கள் விற்பனைக்கு தயார்.

சுற்றுலா துறையா.. தமிழ் மையமா....?

நடத்துவது சுற்றுலாத்துறையா, தமிழ்மையமா என்ற சர்ச்சை ஒருபுறம் துடுபிடித்துக் கொண்டிருக்க.. குமரி மாவட்டத்தில் குமரி சங்கமம் நடந்தேறிக் கொண்டிருக்கிறது.

பொதுவாகவே விழாக்கள் மனிதர்கள் கூடும் கொண்டாட்டமாக இருந்திருக்கிறது. உறவுகளை வளர்க்கும் இடமாகவும், ஒருமிப்பைப் பேணும் வாய்ப்பாகவும் கண்டிருக்கிறோம்.

திறமையை வெளிப்படுத்தவும் கலைகளை ரசிக்கவும் கோயில்களின் திருவிழா மேடைகள் பயன்பட்ட காலம் போய் கலைகளே ஒரு திருவிழாவாய் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது

குமரி சங்கமத்தின் ஒரு துளியாக கடந்த 18 ம் தேதி குலசேகரத்தில் காணிமக்களின் கலைவிழா நடந்தது. ஹோமியோபதி மருத்துவக் கல்லூரி வளாகத்தில் நிகழ்ச்சி ஏற்பாடாகி இருந்தது.

வரவேற்பு வளைவே மலைபிரதேசத்துக்குள் நுழைந்த உணர்வைத் தந்தது. தென்னை, பாக்கு குலைகளாலும், தழைகளாலும் அமைக்கப்பட்ட வளைவு.செண்டைமேள வரவேற்பு. உள்ளே செல்ல.. வரிசையாய் பாரம்பரிய கருவிகள், பயன்பாட்டு பொருட்கள், கைவினை பொருட்கள், பயிர்கள், தானியங்கள், மூலிகைகள், என்று காட்சி விருந்து.

நிகழ்ச்சி மைதானம் செல்லும் வழியெங்கும் உருவாக்கப்பட்ட மர இலை வீடு [குடிசை] கோயில், கொட்டடி, காவல் குடில், எரிசூழி, வேலி, குருத்து ஓலை தோரணம் என்று ஒரு மலைபிராந்தியம் அந்த காங்கிரீட் சோலையை அன்னியமாக்கியிருந்தது. பக்கத்தில் இருந்த மரத்தின் உச்சியில் ஏறுமாடம் ஒன்று கீற்றுகளால் வேயப்பட்டிருந்தது. தரையிலிருந்து அதில் சாய்த்து

வைக்கப்பட்ட மூங்கிலின் கணுக்களில் காலூன்றி சர்வசாதாரணமாக குடிலுக்கு ஏறி இறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஜெகத் கஸ்பார் வெள்ளை கதர் ஜிப்பாவும், ஜீன்சும் போட்டு ஒட்டடைக் குச்சி மாதிரி இருந்தார். பொது வாழ்க்கைக்கு வந்து விட்ட உள்ளூர் பிரபலங்கள் அவரைச் சுற்றி கதைத்துக் கொண்டிருக்க.. அவர் செல்பேசியில் பேசிக்கொண்டிருந்தார். வந்தவர்களுக்கு அறிமுகமாய் கைகொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

நிகழ்ச்சி, நிர்மாணிக்கப்பட்ட குடிசைக்கு முன்னால் நடந்தது. முறையான பயிற்சி இல்லாத அந்த கலை நிகழ்ச்சி இயல்பாய் நடந்தது. செண்டை மேளம், மரவுரி நடனம், விளக்குக் கட்டு நடனம், தழை நடனம், காணி மக்களின் பாட்டு, அவர்கள் மொழி உரையாடல் என்று அறிந்திராத அம்மக்களின் வாழ்வை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அப்போதுதான் அமைச்சர் சுரேஷ்ராஜன் வந்து சேர்ந்தார்.

ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த சுற்றுதழைலை ரசித்தபடி அவர் இருக்கைக்கு வந்துசேர பதினைந்து நிமிடங்களாயிற்று. அதுவரை நிகழ்ச்சி நின்றுபோனது. பிறகு நிகழ்ச்சியின் இயல்பு நிலை மாறிப் போனது.

அமைச்சருக்கு தோல்கிரீடம் சூட்டப் போவதாக சுரேஷ் சாமியார் காணி, அறிவிப்பாளாரிடம் தன்னை முன்னிறுத்தும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அமைச்சரிடம் ஒட்டிக்கொண்டு வம்படியாக இருக்கை ஒன்றை ஆக்கிரமித்தார்.வேசம் கட்டிய ஒரு வயதான காணி மூலம் ரோடு வேண்டும் என்ற கோரிக்கை மனுவை கொடுக்கச் செய்தார். நிகழ்ச்சிநிரல்படி இருபது அம்ச கோரிக்கை மனு அளிக்க ஏற்பாடாகியிருந்தவர் கோபத்தில் வேறுவேலை பார்க்க போய்விட்டார். பிறகு ஆளாளுக்கு மனு கொடுக்க நிகழ்ச்சி அரசிலலாகிப் போனது. காணி மக்களின் கோலோச்சும் அமைப்புகள், குழுக்கள்,குழப்பங்கள் பரசியமானது.

சுற்றுலாத்துறையும், தமிழ் மையமும் இணைந்து நடத்துவதாக இன்னமும் ஜெகத் பேசும்போது சொல்லிக்கொண்டாலும், அமைச்சரைத்தவிர சுற்றுலாத்துறையின் எந்த ஜீவனும் கலந்து கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. தமிழ் மையமும் அதற்கு துணையாக முரசு கலைகுழுமமும்தான் எல்லா

ஏற்பாடுகளையும் செய்து கொண்டிருந்தது; பட்டுவாடா பண்ணிக்
கொண்டிருந்தது.

மக்களை ஒருங்கிணைத்துக் கொண்டுவந்த 'டிரைபல் டெவலப்மென்ட்
சொசைட்டி' யின் அமைப்பாளர் சிஸ்டர் ஸ்டெல்லாவுக்கு வாழ் நாள்
சாதனையாளர் விருது வழங்கப்பட்டது. இவர் தனியாக அமைச்சருக்கு விடுத்த
கோரிக்கையில் அவரது பகுதியில் 'இயற்கை சுற்றுலா' வாக்கச் கேட்டிருந்தார்.
அமைச்சர் எதற்கும் பதில் சொல்லவில்லை என்பது வேறு விசயம்.

பிறகு மலையக மக்களின் உணவாக கல்சட்டியில் சுட்ட இறைச்சியும்,
கிழங்கும் விருந்தினர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. அருமையான ருசி. அந்த
உணவை அனைவரும் வட்டமாக உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுருக்க வேண்டுமாம்.
அந்த நேரத்தில் அமைச்சரிடம் அவர்கள் கொரிக்கை மனுவை அளித்து அதற்கு
சில பதில்களாவது பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பது TDS அமைப்பின் எதிர்பார்ப்பு.
ஆனால் நிரல் கண்டமேனிக்கு மாற்றப்பட்டதில் அந்த அமைப்பின்
செயல்பாட்டாளர் அருள் சினம் கொண்டது தெரிந்தது. "இது நம்மளுக்கு
நடத்தின விழா இல்ல. பெரிய மனுசனுகளுக்கு நடத்தினது. கஷ்டப்படுயது
நாம. பேரெடுக்கது இவனுவ." என்று பொருமித் தள்ளினார்.

அமைச்சர் பரிவாரங்களுடன் புறப்பட, ஜெகத் டெல்லி செல்ல [என்றுதான்
தகவல்] பறக்க..அடுத்த நிகழ்ச்சி நிரலை தொடர விரும்பாமல்.. நிகழ்சி
முடிக்கப்பட்டுவிட்டது.

பார்க்கவந்தவர்கள் பெரும்பாலும் கொட்டாவிவிட்டபடி கலைய..கலைஞர்கள்
சப்பாடு பொட்டலம் தேடிப் போனார்கள்.

இதுதாண்டா ஆப்பு.

சொர்க்கத்திலிருந்த ஒருவனுக்கு மிகவும் அலுத்து போய் விட்டது. 'என்ன இது
உற்சாகம் இல்லாத,அமைதியான ஒரே மாதிரியான வாழ்க்கை!' என்று சலிப்பு.

சொர்க்கத்திலிருந்து ஒரு நாள் மெல்ல எட்டிப் பார்த்தான்.

அங்கு தூரத்தில் ஒரு இடத்தில் நல்ல வெளிச்சத்தில்,பயங்கர கொண்டாட்டமாயிருந்தது. பார்ட்டி, டான்ஸ் என்று ஏரியாவே கலகலத்துக் கொண்டிருந்தது.

விசாரித்தால் அதுதான் நரகம் என்றார்கள்.ஓ.. நரகம் இவ்வளவு ஜாலியாக இருக்கிறதா? நான் அங்கேதான் போவேன் என்று சண்டை போட்டுக் கொண்டு விடாபிடியாக அங்கே போனான். ஜாலியாக இருக்கலாம் என்று போனவனை இரண்டு கிங்கரர்கள் அலேக்காக தூக்கிக் கொண்டு ஆயில் சட்டியில் போட்டார்கள்.

‘என்னடா இது அநியாயம்?’

‘அதுவா .. அதுதான் நாங்க லேட்டஸ்டா அறிமுகப் படுத்தியிருக்கிற விளம்பரம்.’

உண்மையிலேயே மறந்திட்டியா...?

எப்போது ஆரம்பித்தது என்று தெரியவில்லை. இப்போதெல்லாம் மறதி மறதியாய் வருகிறது. சேமித்து வைத்த ஞாபகங்கள் கரைந்து காணாமல் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

மருந்து வாங்க வேண்டுமென்று அப்பா சொன்னது வண்டி ஏறும்வரை ஞாபகத்தில் இருந்தது. திடீரென்று முன்னால் சென்ற ஆட்டோ சிக்னல் போடாமலே வலதுபுறம் திரும்பி என் வண்டியை நிலைகுலைய வைத்ததும் அது மறந்து போயிற்று. வேறேதேதோ எண்ணங்கள் என்னை எங்கெல்லாமோ இழுத்துக் கொண்டே போய்..... ஆயிற்றா.. நான் பாட்டுக்கு போய்க் கொண்டே இருந்தேன். சர்குலர் பஸ் மாதிரி டவுனை ஒரு சுற்று சுற்றி வந்திருக்கிறேன் போலிருக்கிறது. என்னையறியாமலே வீடு வந்திருக்கிறது. மருந்துக்காகவே காத்திருந்த அப்பா முனகிக்கொண்டே போனார் ‘ நமக்கு ஒண்ணுன்னா யாரு பாக்கிறா..’

ஓங்கி தலையில் அடித்துக் கொண்டாயிற்று. தப்பாகிப் போச்சே என்று நாக்கை கடித்துக் கொண்டாயிற்று. இனி ஒருமுறை இப்படி நடக்கக் கூடாது. விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும். பலமான தீர்மானம்தான்.

“சமைக்க காய்கறி இல்ல. வாங்கிட்டு வந்திருங்க.” வீட்டுக்காரி. சொல்லியிருந்தாளாம்.எப்படி விழிப்புடன் இருப்பது என்ற யோசனையில் இருந்த எனக்கு அவள் சொன்னது காதில் விழுந்திருக்க வில்லை. ஏதோ குரல் ஒலிக்கிறதே என்றாவது மறுபடியாவது கேட்டு தொலைத்திருக்கலாம்.

வீட்டுக்கு வெறுங்கையோடு வந்து நின்றபோது கிடைத்த வரவேற்பை பார்த்தபோதுதான்.. ஆஹா. தப்பு ஒண்ணு நடந்திருக்கோ என்று எண்ணம் வந்தது. அவளுக்கு முகத்தில் எண்ணை ஊற்றி தாளிக்கலாம் போல் வெப்பம். நாற்காலி எட்டிபோய் விழுந்தது.அடுக்களையில் பாத்திரங்கள் ஓசையுடன் இடம்பெயர்ந்து உட்கார்ந்தன. எங்கே போய் முட்டிக் கொள்வது என்று தெரியவில்லை.

இது ஞாபக மறதியா. இல்லை கவனக் குறைவா என்ற ஆலோசனையில் மண்டை வெடித்தது.

இது ஒரு நோய் என்று யாரோ சொன்னபோது பயமாய்தான் இருந்தது..மருத்துவம் பார்த்துக் கொள்ளலாமோ என்று ஒரு சமயம் வந்த நினைப்பு வழக்கம்போல மறந்து போயிற்று.

ஒருவிதத்தில் .மறதி சௌகரியமானதுதான். நேற்று சண்டை போட்டவனைக் கூட இன்று கைகுலுக்குகிறேன். பகையே மறந்து போகிறதே. நடந்த துயரங்களும் அவ்வப்போது மறந்து போவதால் கவலைகள் கூட இல்லை.. இதெல்லாம் கொடுப்பினைதானே..

திடீரென்று தோள்பட்டை உலுக்கப்பட நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தேன்.எதிரே வீட்டுக்காரி கோபமாய் அல்லது வெறுப்பாய் கத்தினாள். “உங்களைப் பார்க்க யாரோ வந்திருக்கா. எவ்வளவு நேரமா கூப்பிடறது. சே..”

ஜெயராஜ் வந்திருந்தான்.

“வாப்பா. என்ன விசயம்’ வந்தவன் உட்கார்ந்து சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். எனக்கு தூக்கம் வந்தது. “அப்புறம்?”

“இல்ல. நேத்தைக்கே கேட்டிருந்தேனே. மறந்து போச்சா.”

“என்ன கேட்ட?”

“அடப்பாவி. உண்மையிலேயே மறந்திட்டியா. ஒரு கட்டுரை எழுதி கேட்டிருந்தேனே.. என் மகனுக்கு.. பேச்சுப் போட்டிக்கு..”

“ஆங்.. கேட்டிருந்தேயில்ல.. அது.. வந்து.. என்ன தலைப்பு?”

“அப்ப நீ இன்னும் எழுதலை..”

“அது வந்து.. ஏகப்பட்ட வேலையா.... மறந்து போச்சு.”

“என்னடா சொல்ற.. நேத்திக்கும் இன்னிக்கும் லீவுதானே. அதனாலதானே உங்கிட்ட எழுதிக் கேட்டிருந்தேன்.”

“என்னா லீவு.. ஒரு நேரம் ஓய்வு கிடைக்க மாட்டேங்கு தெரியுமா..?”

ஜெயராஜ் வெறுப்பாய் எழுந்து போனான். மஹும்.. எப்படியெல்லாம் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கு..

எனக்கே ஆச்சரியமாய் இருந்தது. அவன் போனபிறகு திடுமென ஒரு விசயம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. “பாவி போன மாசம் ஆயிரம் ரூபா கடன் வாங்கியிருந்தானே. கேட்காமல் விட்டு விட்டேனே”

அப்போ நான் நலமாகத்தான் இருக்கிறேன் போலிருக்கிறது.

விட்டுக்கு வரச் சொல்லுங்க

அல்போன்ஸ்க்கு கல்யாணம் ஆனபோது ‘சாகப் போற வயசில இவனுக்கு இது தேவையா?’ என்றுதான் அலுவலகத்தில் பேச்சு அடிபட்டது.

மனுசனுக்கு ஐம்பது வயதிருக்கும். தலையில் முக்கால் வழக்கை. பின் மண்டையிலிருந்து முடியையிழுத்து முன்னுக்கு கொண்டு வந்திருப்பார். குட்டை கத்தரிக்காய் மாதிரி இருப்பார். அதிகாரிகளிடம் பணிவு காட்ட இன்னும் குனிவார். எழுத்து படிக்க தடித்த லென்ஸ் கண்ணாடி போட்டிருப்பார்.

ஊரிலுள்ள புறம்போக்கு நிலத்தையெல்லாம் வளைத்துப் போட்டு கள்ளிச் செடியை நட்பு வேலி உண்டாக்கி சில நாள் விடுவார். பிரச்சனை எதுவும்

இல்லை என்றதும் அதில் மரச்சீனி நட்டு போடுவார். பிறகு அங்கே மறைவாய் ஒரு குடிசை போடுவார். பின்னொரு நாளில் யாராவது ஒரு பெண்ணுடன் அங்கே வந்து சல்லாபிப்பார்.

அப்படிப்பட்ட மனுசனுக்கு கல்யாணம் என்றால்....

“அது இவனா பண்ணிகிட்டதில்ல. ஊர்காரனாக மிரட்டி கட்டி வச்சதாம். எசகு பிசகா அந்த பொண்ணை தொடப்போய்.. மாட்டிக்கிட்டாராம்...” பிரான்சில் விசயத்தைப் போட்டு உடைத்தான். ஆக மனுசன் குடும்பஸ்தன் ஆனது சில நாள் நகைச்சுவையாய் கிசுகிசுக்கும் செய்தியாகிப் பொனது அலுவலகத்தில்..

கோயில் திருவிழா சமயத்தில் மனைவியுடன் வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். கேட்டில் வந்து நின்ற போது எனக்கு அடையாளமே தெரியவில்லை. முழுக்க மொட்டை போட்டு மீசை மழித்திருந்தார். யாரோ பிச்சைக்காரன் என்றுதான் நினைத்தேன்.

பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டதும்தான் உற்றுப் பார்த்தேன்.. கிட்டே போனபோது குடித்திருக்கிற வாசம் வீசியது.

“கோயிலுக்கு வந்தேன். அப்படியே பார்த்திட்டு போலாம்னு...”

உள்ளே அமர வைத்தேன். அவர் மனைவியும் இவரை மாதிரியே குட்டையாக இருந்தாள். இவர் சொன்ன இடத்தில் உட்கார்ந்தாள். தொடைக்கிடையே கையைச் செருகிக்கொண்டு சிரித்தபடியே இருந்தாள்.

குளிர் பானம் குடித்து விட்டு எழுந்து உள்ளே போக எத்தனித்தவளை இழுத்து முன்னறைக்கு கொண்டு வந்து உட்கார வைத்தார். இவர் முறைப்புக்கு, அவள் மேலும் சிரித்தாள்.

‘சரி கிளம்புறோம்’ என்றபடி சட்டென்று புறப்பட்டார்.

அடுத்த சில தினத்தில் மாரடைப்பில் ஆள் போயே விட்டார்..

ஆறேழு மாதங்களுக்குப் பின் ஒரு நாள் அவர் மனைவி அலுவலகம் வந்தாள். என் முன்னால் இருந்த நாற்காலியில் வந்து அமர்ந்தார்.

‘என்ன’ என்றேன்.

‘என் வீட்டுக்காரரை பாக்கணும்’ என்றாள்.

எனக்கு திகைப்பாயிருந்தது.

‘அவரு ஒழுங்கா வேலைக்கு வராரா. வந்தா வீட்டுக்கு வரச் சொல்லுங்க.’

கையில் பிளாஸ்டிக் பை வைத்திருந்தாள். பழைய துணிகள், காகிதங்கள் என்று அதில் நிரம்பியிருந்தன.

‘ரூபாயெல்லாம் இங்க வச்சிருக்காருன்னு சொன்னாங்க ..எடுத்திட்டு வரச் சொல்லுங்க. நான் வரட்டா?’

பதிலை எதிர்பாராமல் பையை தூக்கிகொண்டு விறுவிறுவென நடந்து போனாள்..

என்னை யாருன்னு நினைச்சே

கோவா நோக்கிய பயணம்.திருவனந்தபுரத்திலிருந்து கிளம்பிய நேத்திராவதி எக்ஸ்பிரஸில் மேல் படுக்கையில் படுத்திருந்தேன்.[முன்பதிவு இருக்கைகளில் கேரளவாசிகள் தயக்கமில்லாமல் ஆக்கிரமித்துக் கொள்கிறார்கள்.]

நள்ளிரவு. பயணிகள் ஆழ்ந்த தூக்கத்திலிருக்க. நிசப்தத்தை கிழித்தபடி ரயில் போய்கொண்டிருந்தது. திடீரென்று ‘நில்லுடா’ என்று எழுந்த குரல் என்னையும் எழுப்பியது.

கழிப்பறை பக்கம் விளக்கு வெளிச்சத்தில் டிக்கெட் பரிசோதகர் நோஞ்சான் ஒருவனை சுவரோடு அழுத்திப் பிடித்திருந்தார். “டாய். நீ என் மேலே.... என்.. மேலேயே கைய கைய வச்சிட்டியா. என்னை யாருன்னு நினைச்சே.” அவன் எகிறினான்.

“நீ யாராயிருந்தா என்ன. முதல்ல டிக்கெட்ட காட்டு.”

பரிசோதகர் பிடையை கொஞ்சம் தளர்த்த... அவன் துவண்டு கீழே விழுந்தான்.தடுமாறி அவன் எழுந்த விதத்திலிருந்தே அளவுக்கதிகமாக குடித்திருப்பதை புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

“ என்கிட்டயே டிக்கெட் கேப்பியா. நான் ஆர்.எஸ்.பி [இரயில்வே பாதுகாப்பு போலிஸ்], அறியாமோ மோனே.” தள்ளாடி எதிர் சுவரில் மோதிக்கொண்டான்.

“சரி உன் கார்டை காட்டு.”

“காட்டு. உங்க அப்பன்கிட்ட போய் கேளு.” என்றவன் செல்பேசியை எடுத்து ஏதேதோ எண்களை தட்டி விட்டு “என்னை அடிச்சிட்டயில்ல. இப்ப பாரு.. --- மவனே “ என்றபடி போனில் எதுவோ கத்திக்கொண்டிருந்தான். யாரும் எட்டிப் பார்க்கவில்லை.

டிக்கெட் பரிசோதகர் “உன்ன மாதிரி ஆயிரம் பேர பார்த்திருக்கேன். இங்கெயே இரு.இப்ப வாரேன்” என்று பெட்டியினுள் புகுந்து இருட்டில் காணாமல் போனார்.

இவன் பீடியை எடுத்து வாயில் வைத்து பற்ற வைத்து இழுத்து விட்டான்.

பக்கத்தில் ஸ்டேஷன் வந்து ரயில் நின்றதும் மறுபுற கதவைத் திறந்து எதிர் நடைபாதைக்குப் போனான். குறுக்கே வந்தவர்களை இடித்து தள்ளிக் கொண்டு விழுந்து புரண்டு போலீஸ் அறைக்குள் நுழைந்தான்.கையிலிருந்த பெட்டியை தூக்கி வீசினான்.வெளியே வந்து கத்தினான்.”இப்ப வாடா. பார்த்திருவோம்”

ரயில் கிளம்பி விட்டது.

துர்தேவதைகளும் துயரங்களும்.

நாகர்கோயில் - திருவனந்தபுரம் தெசிய நெடுஞ்சாலையில் எங்கள் ஊர் பகுதியில் விபத்துகள் தினசரி வழக்கங்களாகி விட்டன.

சாலையை கடக்கவே முடியாத வாகனப் பெருக்கம்.

எப்பொழுதும் ஒரு துயரம் அந்த சாலையில் காட்சிக்குப் படுகிறது.ஏதோ ஒரு துர்தேவதை சாலையின் நடுவே படுத்து கிடப்பது போலவும்,விபத்துகளை துரிதமாய் நடத்திக் கொண்டிருப்பது போலவும் தோன்றுகிறது.

விபத்துகளுக்கு காரணம் வேகமா... வாகன நெருக்கடியா... அகலப்படுத்தாத சாலையா...

மிகவும் கவனமுடன் செல்வதாக நினைத்து ஓரமாய் சென்றாலும் பின்னால் வருகிற லாறி அடித்து போட்டு விட்டு சென்று விடுகிறது.

நேற்றைய நிகழ்வு அப்படிதான்.ஓய்வு பெற்ற பேராசிரியர் அவர்.வலதுபக்க சாலைக்கு திரும்புவதற்காக,இடது ஓரமாய் சாலையை விட்டிறங்கி, வண்டியை நிறுத்தி பின்னால் எந்த வாகனமாவது குறுக்கிடுகிறதா என்று முன்னெச்சரிக்கையாய் கவனித்தார். ஆனால் அவர் துரதிஷ்டம் பின்னால் வண்டி வரவில்லை. முன்பக்கமாய் ஓவர்டேக் செய்த டெம்போ இவரை மோதி இழுத்துக் கொண்டு போனது.

இத்தனை எச்சரிக்கையாய் நடந்து கொண்ட போதிலும் அடுத்தவனின் அஜாக்கிரதையே நம்மை பலி வாங்கி விடுகிறதே. தப்பு செய்யாதவனை தண்டித்த மாதிரி இது என்ன கொடுமை. சொல்லி வைத்த மாதிரி அந்த சாலையிலேயே விபத்து சிகிச்சை பிரிவுகளைக் கொண்ட எலும்பு முறிவு மருத்துவமனைகள்... வரிசையாய்... உயரமாய்...

பக்கத்து வயல்வெளிகளை வாங்கி கட்டிடங்களாய் கட்டி கால் ஓடிந்தவனை படுக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

செல்போனை கழுத்துக்கும் காதுக்கும் இடையே கொடுத்துக் கொண்டு கவனம் சிதறி கனவனும் மனைவியுமாக இன்று லாரிக்கிடையில் நசுங்கிக் கிடந்ததை கான சகிக்கவில்லை. வீட்டில் ஆறு வயதுக்கு மிகாத இரண்டு குழந்தைகளுக்குப் பெற்றோராம்.வீட்டில் தேடிக் கொண்டிருக்கிற குழந்தைகள் ஒரு கணம் நினைவில் வந்து போனார்கள்.

இவற்றை விட பெரிய அதிர்ச்சி...

..... விபத்து நடந்த பகுதியில் சட்டென்று உருவாகி விடுகிற போக்குவரத்து நெரிசல்.அவசரமாக போகத்துடிக்கிற மனிதர்கள். பணி,பள்ளி,மீட்டிங்,ஆஸ்பத்திரி என்று அவரவர்களுக்கு ஒரு அவசரம்.எப்போ டிராபிக் கிளியராகும் என் வேலையை நான் பார்க்க ஓடிவிடவேண்டும் என்று துடிக்கிற.. எரிச்சல்.

இன்னொருபுறம் துளியாய் விழுந்து நிறையும் நீர் போல சிறு கூட்டம்.சிலர் மெளன சாட்சிகளாய்.. சிலர் பரபரப்பு செய்தி சேகரிப்பவர்களாய்.. வெகு சிலரே, 'தூக்கு,ஆட்டோ பிடி,ஆஸ்பத்திரி போ.' என்று பதறியடித்து உயிர் காக்கும் துடிப்புடன்..

அதே நேரம் மோதிய பெரிய வண்டியின் டிரைவரை நையப்புடைக்கும் ஒரு பாரம்பரியமும் காணமுடிகிறது. மனித தவறே இல்லையாயினும் இந்த மனித தண்டனைகள் நிறைவேற்றப்படுவது அவசியம் என்கிற நிலையே நீடிக்கிறது.

விபத்துகளில் பெரிய வேதனை இன்னொன்றும் இருக்கிறது. அடிபட்டவர் உடம்பில் எங்கோ ஒரு மூலையில் உயிர் மட்டும் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும். ஆனால் நினைவு இருக்காது. உடல் மனம் எல்லாம் ஒடிந்து கிடக்கும். எப்போது நினைவு வரும் அல்லது எப்போது மரணம் வரும் என்று தீர்மானிக்க இயலாத துரதிஷ்டம் நேர்ந்துவிடும். யாருக்கும் விடிவு தராத அந்த சூழ்நிலை எத்தனை கொடுமை. லட்சங்கள் கரையும். விமோசனம் இல்லை என்று தெரிந்தும் மருத்துவம் பார்க்காதிருக்க முடியுமா? கற்பனை பண்ணி பார்க்க முடியாத இந்த நிலையை பலர் அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதுதான் கொடுமையான நிஜம்.

சரி எல்லா பாதைகளையும் ஒருவழிப் பாதையாக்கிவிட்டால் என்ன? அப்போதும் விதி மீறல்கள் எழாதா. விபத்தே நடக்காதா? உத்தரவாதமில்லை. வாகன ஓட்டிகளுக்கு பொறுப்பைவிட, ஓய்வை விட, வேகமும் முக்கியமாய் எதிர்பார்க்கப் படுகிற விசயமாகி விட்டது.

அரசு பேருந்தை சராசரி வேகத்தில் ஓட்டிச் செல்கிற ஒரு டிரைவரைப் பார்த்து பயணிகள் சலித்துக் கொள்கிற காட்சிகளை அடிக்கடி பார்க்க முடிகிறது.

“செத்தவன் கையில் வெத்தலய கொடுத்த மாதிரி இவனுக்கு எவன் வேலை குடுத்தான்.”

“மாட்டு வண்டி ஓட்டறவனை பஸ்க்கு டிரைவரா வச்சா இப்படிதான்”

கேட்கிறோம்தானே.

இன்னொன்று. இரவில் வாகனம் ஓட்டுவது. எதிரே வரும் ஓட்டுனருக்கு கண்ணுக்கெதிரேதான் வெளிச்சம் அடிக்கிறார்கள். எதிர் ஓட்டுனர் சாலையோரம் மூடப்படாத பள்ளத்தை இந்த வெளிச்சத்தில் எங்ஙனம் காண்பார்....

ஒருமழை அடித்தால் போதும் ஊதி வெடித்து குண்டும் குழியுமாகும் சாலைகள்... நடைபாதை விட்டிறங்கி சாலையில் நடக்கும் பாதசாரிகள்...

யோசனை மண்டையை பிளக்க இருசக்கர வாகனத்தில் வந்து கொண்டிருந்தேன். அதிகம் போக்குவரத்து இல்லாத கிராமத்து சாலை. இருபக்கமும் வயல்கள்; புதர்கள்.

ஒரு திருப்பத்தில் சட்டென்று கறுப்பு கார்.. அதுவும் வேகம். சுதாரிப்பதற்குள் அது நடந்தே விட்டது..

‘ட்டங்’ என்று ஒரு சத்தம்.வண்டி ஒரு பக்கம் நான் ஒரு பக்கம்.விரலில், முழங்கையில், கணுக்காலில் சிவப்பு திரவம். கார்காரன் கத்தினான். ‘டர்னிங்ல ஆரன் அடிசிட்டு வர மாட்டியா. இப்படி தலைதெறிக்க மாதிரி வார.’

தூக்கிருவோமா அவனை.

அது ஒரு குறுகலான தெரு. எதிரே வருகிற காருக்கு ஒதுங்க நினைத்து ஓரமாக நகர்ந்தால்.. போச்சு....சாக்கடையில்தான் போய் விழு வேண்டியிருக்கும். அந்த இடுமுடுக்குக்கிலும் கார்களும் ஆட்டோக்களும் போய் வந்து கொண்டிருந்தன.. வண்டி பழுது நீக்க அங்கே இருந்த ஒர்க்சாப் வந்திருந்தேன்.

மாலை வேளை.... தெருவில் நடமாட்டம் நிறைந்திருந்தது.

தெருவின் இடப்புறமிருந்து உச்சபட்ச வேகத்தில் ஒரு லான்சர் கார்.. சிறுத்தைபோல சீறிக்கொண்டு..வந்தது. காரின் கறுப்பு கண்ணாடிகள் ஏற்றப்பட்டிருந்தன. உள்ளே ஓசையுடன் துடித்துக் கொண்டிருந்த பாட்டு வெளியே ஊடுருவி நெஞ்சில் அறைந்தது.

அது வந்த வேகத்தில் எதிரே வந்த சைக்கிள் காரன் சாக்கடைக்குள் சரிந்தான். வேட்டோசையில் அலறி எழும்பும் பறவைகள் போல பாதசாரிகள் சாலையோரமாய் சிதறினர்.

“எழுவுடுத்த பய.. இப்படியா வண்டி ஓட்டுவான்..”

வண்டி சரக்கென்று பிரேக் அடித்து வலதுபுற கம்பவுண்டுக்குள் நுழைந்து. ஒர்க்சாப்பில் வந்து நெரித்தபடி நின்றது. வேறெதுவும் இனி உள்ளே போவதற்கு இடமின்றி.

ஓட்டுனர் இருக்கையை விட்டு [கதவை திறந்தபடி] வெளியே வந்தவன் காரின் உயரம் கூட இல்லை. மீசை முளத்திருக்கவில்லை. ஓட்டுனர் உரிமம் வாங்கியிருக்கும் வாய்ப்பு இல்லை. பின் சீட்டில் அவனையொத்த இன்னும் நூலைந்து பேர். உயர் நிலை பள்ளியில் இருப்பவர்களாயிருக்க வேண்டும்.

வெளியே வந்தவன் பானெட்டை திறந்து காட்டி எதையோ சரி பண்ண சொல்லிவிட்டு வாசலருகே வந்து நின்றான். கார் சாவியை விரலில் வைத்து சுழற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

பக்கத்து பள்ளியிலிருந்து அந்தவழியாக மாணவிகள் கடந்து சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“லேய்.மாப்ள. அவன்கிட்ட என்னப் பத்தி சொல்லிப்பாரு. அப்படியே ஒண்ணுக்கு போயிருவான்” டிரைவர் தம்பி தொடங்கினார்.

“இல்ல மக்கா நான் பாக்கேன்னு தெரிஞ்சபிறகும் அவ பின்னாலையே இவனும் போறான் மக்கா..”

“அதான் சொல்றேன். தூக்கிருவோமா. அவனை..” டிரைவர் தம்பியின் குரலில் ஏரியா அதிர்ந்தது.

“பிசிக்ஸ் வாத்தியார் இருக்கானே. அந்த கேணயனுக்கு சொந்தகாரன் மக்கா இவன். அதான் பாக்கேன்.”

“எவனா இருந்தா என்னல. இப்ப போவோமா. நான் தூக்குறேன் பார் அவனை. . எவன் கேட்கிறான் பாத்திருவோமா...”

ஒர்க்காப்காரன் நிமிர்ந்து என்னை பார்த்தான். லேசாக சிரித்தான். பிறகு வேலையில் கவனமாகி விட்டான். கேட்டுக்கேட்டு சலித்திருப்பானோ.. தம்பி சலம்பல் யாரைக் கண்டும் கலங்காமல் வீராவேசமாய் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது.

டிரைவர் தம்பிக்கு வில்லனாகும் வாய்ப்பு பிரகாசமாக இருப்பதாக யாரிடமாவது பரிந்துரைக்க வேண்டும்..

என் புதிய தோழி.

வேதனை நிறைந்த முகங்கள். வலிகளின் குரல்கள். பயமும் கவலைகளுமாக காத்திருப்புகள்.

காத்திருந்த அந்த மருத்துவமனை சூழ்நிலையில் என் கவனம் கலைத்தது ஒரு கொலுசொலி.

குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடிக்கொண்டு ஒரு சுட்டிக் குழந்தை. எந்த கவலையுமின்றி விளையாட்டு ஒன்றே குறியாக.. நாற்காலிகளை கவிழ்த்துப் போட்டது. ஏறிக் குதித்தது. 'என்னை பிதி பார்ப்போம்' என்று அம்மாவை விட்டு விலகி ஓடியது. தெறித்து தெறித்து அது ஓடிய ஓட்டம் விழுந்து விடுவாள் போல் மனசு பதைத்தது. ஆஆஹஹஹா ஹா.... என்று சத்தமாய் சிரித்தது. ஜன்னல் கம்பிகளில் ஏறித்தொங்கியது.

அவள் உலகம் தனியாக.. களிப்புள்ளதாக இருந்தது. அதனுள் நுழைய அங்கிருப்பவர்களால் இயலாததாயிருந்தது.

இயல்பாகவே குழந்தைகளிடம் கொள்ளை பிரியம் எனக்கு. அந்த கொள்கை அடிப்படையில் அவளிடம் நட்பு பாராட்டத் தோன்றியது. பிறகு என்ன.. புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்திற்கான பூர்வாங்க வேலையை தொடங்கி விட வேண்டியதுதானே..

எழுந்து நடந்து சென்று போகிற போக்கில் ,செல்லமாய் அவள் தலையை தடவிக் கொண்டு பேசாமல் என் இருக்கையில் வந்து அமர்ந்தேன். குழந்தை தலை சாய்த்து, ஆச்சரியமாய், விளங்காதன்மையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சரி கவனத்தை என்பக்கம் திருப்பியாயிற்று.

சில நிமிடங்கள் உறைந்து இருந்தவள், நான் பார்ப்பதறிந்ததும் உதறிக் கொண்டு ஓடினாள்.

வராண்டாவின் இந்த முனையிலிருந்து அந்த முனை வரை ஓடி விளையாடியவள் இம்முறை எனக்கு மிக அருகாக வந்து கடந்து போனாள். ஆனால் உனக்கும் எனக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்பதாக பாவனை காட்டிக் கொண்டாள். என் புன்னகைக்கு புறமுதுகு காட்டினாள். [சிரிப்பு பார்க்க சகிக்கலையோ....?]

பணியிலிருந்த நர்ஸிடம் போய் உட்கார்ந்தாள். அவள் கையிலிருந்த ஸ்டெத்தை வாங்கி கழுத்தில் மாட்டிக்கொண்டாள். பக்கத்தில் அழகுக்காக வைத்திருந்த பூவுக்கு இதயத்துடிப்பை பரிசோதித்தாள். நர்ஸின் கன்னத்தில் வைத்துப் பார்த்தாள். அந்த நர்ஸ் இவள் இதயம் பக்கத்தில் வைத்துக் காட்ட “அய்ய்ய்ய்ய..” என்று குதூகலித்தாள். காதிலிருந்து பிடுங்கிப் போட்டாள். துள்ளிக் குதித்து நோயாளிகளின் ஒவ்வொரு அறையாக எட்டிப் பார்த்தாள். இந்த எல்லா காரியங்களுக்கிடையிலும் அவப்போது என்னையும் பார்த்துக் கொள்வாள். அப்படி ஒரு தருணத்தில் கை தூக்கி விரலசைத்து ‘வா’ வென்று அழைத்தேன். வெடுக்கென்று தலையை திருப்பிக் கொண்டாள்.

அவள் அம்மா களைப்புடன் ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து இருந்தார்.

நான் வேண்டுமென்றே திரும்பி உட்கார்ந்தேன். சற்று நேரம் கடந்த பின் ஓரக்கண்ணால் பார்த்தேன். பெஞ்சில் ஏறி கீழே குதித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். குதித்த பின் சாகசம் செய்த மாதிரி தனக்குத்தானே கைதட்டினாள். குதித்து நிமிர்கிற போது பார்வை என்னிடம் வந்தது.

“இங்கே வா” என்றேன்.

“போடா”

திடுக்கிடலை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் நாக்கை துறுத்திக் கொண்டு கண்களை முறைத்து பயம் காட்டினேன்.

அவள் இப்போது என்னை முறைத்துக் கொண்டு நின்றாள். அவள் அம்மாவையும் என்னையும் மாறிமாறிப் பார்த்தாள். ஆள்காட்டி விரலை எச்சரிக்கும் விதமாக நீட்டி “கொன்னுபோடுவேன்.. நாய்..” என்றாள்.

பளிச்சென்று அவள் அம்மா எழுந்து வந்து குழந்தை கன்னத்தை அழுத்தி கிள்ளினாள்.”குரங்கு என்ன பேச்சு பேசற..” தலையில் குட்டினாள். என்ன கவலையில் இருந்தாளோ. அல்லது நான் என்ன நினைப்பேன் என்று நினைத்தாளோ. தேவதைகளின் பேச்சு நமக்கு ஆசீர்வாதங்கள் என்பதை உணராமல் அழும் குழந்தையை தூக்கித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு நகர்ந்தாள். ஏமாற்றமாயிருந்தது.

அம்மா தோளில் முகம் புதைத்திருந்தவள் என்னைப் பார்க்கவே இல்லை என்பார்வை அவளையே பின் தொடர்ந்தது.

வராண்டாவின் முனை சென்று மறையும் கடைசி நொடியில் குழந்தையின் கை மட்டும் என்னை நோக்கி அசைந்தது 'டாட்டா'

இப்படியாகத்தான் எனக்கு தோழிகள் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நான் இந்த வண்டில வரல...

அந்த கூட்டத்தில் தெரியாதனமாக மாட்டிக்கொண்டேன்.

மாலை நேரத்தில் ஜான்சன் தொலைபேசியில் கூப்பிட்டான். “வீட்டுலதானே இருக்க”

“ஆமா. “ என்று தெரியாதனமாக சொல்லிவிட்டேன்.

“அங்கேயே இரு.இப்ப வரேன்.”

விளக்கு வைக்கிற நேரத்தில் புத்தம் புதிய காரில் வந்து தெருவை மிரள விட்டான். காரில் அலறிய பாட்டுக்கு போட்டியாக நாய்கள் குரைத்தன.

அவன் நண்பன் புதிய கார் வாங்கியிருக்கிறானாம். அதை 'கொண்டாடி' விட்டு வந்திருக்கிறார்கள். என் வயிற்றெரிச்சலை கொட்டிக்கொள்ள வேண்டுமாம். மெனக்கெட்டு வந்திருக்கிறான்.

வந்தவர்கள் வீட்டை இரண்டாக்கினார்கள்.

அவன் நண்பன் வெளிநாட்டில் வேலையிருப்பதாகச் சொன்னான். அவன் என் மனைவியைப் பார்த்து உங்கள் பெயர் A யிலிருந்து C க்குள் தொடங்கும் சரியா? என்று கேட்டு அசத்தினான். முகத்தைப் பார்த்தே அவன் கணித்தவைகளைக் கேட்டு எல்லோருக்குமே இலவச ஆரூடம் கேட்கும் ஆசை வந்துவிட்டது.

நண்பர்களின் உற்சாக [பான] கலகலப்பில் நேரம் போனதே தெரியவில்லை. தெரு கலைத்து போட்ட மாதிரி ஆகிவிட்டது. பக்கத்து வீடுகள் தொந்தரவு பொறுக்க முடியாமல் எட்டிப் பார்த்தன.

“சரி. நேரமாயிட்டது. கிளம்பு. சாரைக் கொண்டு அவர் வீட்டில விட்டுட்டு வந்திருவோம்.” ஜான்சன் விரட்டினான். அவன் சொன்ன ஊருக்கு போக இருபது கிலோமீட்டர்களாவது போகவேண்டியிருக்கும்.

மணி பதினொன்று. தயங்கினேன்.

“இங்க இருந்து என்ன பண்ணப் போற. வா சும்மா ஜாலியா..”

இப்படிதான் மாட்டிக்கொண்டேன்.

வெளியே நல்ல இருட்டு. லேசான சாரல் மழை.

வெர்சா காரில் 6 பேர் இருந்தோம்.

அந்த நண்பனின் நண்பன் செல்பேசி எடுத்து யாரையோ கெட்ட கெட்ட வார்த்தைகளால் திட்டிக்கொண்டிருந்தான். பத்து நிமிசம் பேசியதில் பாலன்ஸ் தீர்ந்ததும் நிறுத்தினான். வெளி நாட்டுக்கு பேசினானாம்.

திடீரென்று கூடவந்த மற்றொரு நண்பன் உற்சாகத்தைக் காட்டுவதற்காக ‘-----’ என்று கெட்ட வார்த்தையை கூவினான்.

வெளி நாட்டு நண்பருக்கு வந்ததே கோபம். “எனக்கு இப்படி கெட்ட வார்த்தையெல்லாம் பேசுறது பிடிக்காது.” என்றார். முதலில் கூவியவர் மறுபடியும் வேண்டுமென்றே கத்தினார்.

“லேய்.அறிவு இருக்கால உனக்கு. குடிச்சா இப்படிதான் கெட்டவார்த்தை பேசணுமா. அதான் பிடிக்காதுன்னு சொல்றேன்ல.. நான் சொன்ன பிறகும் நீ எப்படி பேசலாம். நிறுத்து நிறுத்து. வண்டிய நிறுத்து.”

ஓட்டிக் கொண்டிருந்த ஜான்சன் ஓரமாய் நிப்பாட்டினான். ‘யேய் இவனே பேசாமா இருக்க மாட்டியா’ என்று கத்தியவனை திட்டிக்கொண்டு நண்பரை சமாதானப் படுத்த திரும்பினான்.

நண்பரோ அதற்குள் கார் கதவை திறந்துகொண்டு வெளியே இறங்கினார்.”
நீங்க போங்க நான் இந்த வண்டியில வரல..”

நொந்தபடி வெளியே இறங்கினோம். வெளியே ஒருவரை ஒருவர் தெரியாத அளவுக்கு இருட்டு. இவன் எங்கே போனானோ. கார் வெளிச்சத்தில் பக்கத்தில் குளம் என்பது தெரிந்தது. தாமரை படர்ந்திருந்தது.

ஜான்சன் கூப்பிட்டுப் பார்த்தான். பதிலில்லை. பின்னால் வந்த லாறி வெளிச்சத்தில் சாலையை கவனித்ததில் மனித உருவமே தென்படவில்லை. “இவன் எங்கல போய் தொலஞ்சான். தண்ணி வாங்கி தந்துட்டு ராத்திரி பூரா வேலை வாங்கிருவான் போல இருக்கே.”

கெட்ட வார்த்தை சொன்னவனை ஆளாளுக்கு வறுத்தெடுக்க அவன் போதை இறங்கினான்.

இரண்டு பேர் சாலையின் வலதும் இடப்பக்கமுமாக சிறிது தூரம் நடந்து போய் தேடியாயிற்று. ம்ஹும்.. அதற்குள் எங்கே போயிருப்பான்.

ஒருவேளை காரில் இருந்து இறங்கியதில் தடுமாறி விழுந்து குளத்துக்குள் விழுந்திருப்பானோ.. அந்த நினைப்பிற்கே ஒரு நிமிடம் மூச்சே நின்றது.. வேறு வழியில்லை. குளத்தில் இறங்கி பார்த்து விட வேண்டியதுதான்.

காரை சற்று பின்னால் நகர்த்தி ஹெட்லைட்டை போட்டு.. குளத்தில் லேசாக வெளிச்சம் விழ... ஒருவன் பான்ட் சட்டையை கழற்றி குளத்தில் இறங்க தயாரான போது-

கார் கதவைத் திறக்கும் ஓசைக் கேட்டது.

திடுக்கிட்டுத் திரும்பினால் காரருகே ஒரு உருவம். ஒருவரையொருவர் கையை பிடித்துக் கொண்டோம். பயம் எல்லொருக்குள்ளும் இருப்பது நடுக்கத்தில் தெரிந்தது.

“அங்க என்னல பண்ணிட்டு இருக்கீங்க வாங்க போவோம்” குரல் அவன்தான் என்று உறுதிபடுத்திய பிறகுதான் நிம்மதி வந்தது.

பாவி ஓசைப்படாமல் குளக்கரையை நாறடித்து விட்டு வந்திருப்பது பிறகுதான் தெரிய வந்தது..

கைய புடி...கைய புடிடா..

[இது ஒரு மலையாள மேடை நிகழ்சியில் பார்த்தது.]

இந்த ஹோட்டல்ல பில்.ரொம்ப அநியாயமாயில்ல இருக்கு!

என்ன அநியாயம்.?

சப்பாட்டு செலவு அயிரத்து ஐநூறு ரூபா பொட்டிருக்கு, நான் சாப்பிடவே இல்லியே.வெளிலயில்ல போய் சாப்பிட்டேன்.

ஏன் சாப்பிடல.உனக்காக நாங்க பிரியாணி,சிக்கன், மீன் இன்னும் பல ஐட்டமெல்லாம் தினமும் ரெடியாக்கி வச்சோம். இன்னிக்கு சாப்பிடுவ, நாளைக்கு சாப்பிடுவன்னு டெய்லி வச்சிருந்தமே. நீ சாப்பிடாததுக்கு நாங்க என்ன பண்ண?

ஓ.... சரி போகட்டும் .இது என்ன மினரல் வாட்டர்.. நான் குடிக்கவே இல்லியே..

ஏன் குடிக்கலை. டெய்லி ஒரு கேன் தண்ணீர் வச்சிருந்தோம்..இன்னிக்கு குடிப்ப, நாளைக்கு குடிப்பேன்னு ரெடியா வச்சிருந்தோம் நீதான். குடிக்கலை கேள்வி கேட்காம முதல்ல பில்ல எடு. இல்லாட்டா போலீஸை கூப்பிடுவேன்.

ஓகோ அப்படி போகுதா..அப்ப எனக்கு நீ ஒரு இரண்டாயிரம் ரூபா குடு. இல்லேன்னா நானும் போலீஸை கூப்பிடுவேன்.

நானா? எதுக்கு?

நீ என் பெண்டாட்டி கையை புடிச்சி இழுத்தியே. இல்லியே. நான் அப்படியெல்லாம் தொடமாட்டனே.

ஏன் தொடல. நீ இன்னிக்கு தொடுவ, நாளைக்கு தொடுவேன்னு ரெடியா இருந்தோம். நீதான் தொடல.

கிளம்பு.. நிக்காதே.. போயிட்டே இரு.....

நாகர்கோயில் போஸ்ட் ஆபீஸ் சந்திப்பு கொஞ்சம் குறுகலான இடம். நான்கு ரோடுகள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக வெட்டிக் கொள்ளும் இடம். அதில் மாலை நேர போக்குவரத்து மிக நெருக்கடியானது.

பரபரப்பான போக்குவரத்து நெரிசலில் அங்கே ஒரு நாள் மாலை மாட்டிக் கொள்ள நேர்ந்தது.

மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து.... இடைவெளிகளின் ஊடாக புகுந்து.... சே.. முன்னேற விடமாட்டார்கள் போலிருக்கிறது.. நேரம் கடந்து கொண்டிருக்கிறது. ஒரு மில்லி மீட்டர் கூட நகராமல் போக்குவரத்து நங்கூரமடித்து கிடந்தது.

ஒரே கூச்சல்.குழப்பம்.விபத்து நடந்திருக்குமோ..?

‘அட இந்த டிராபிக் போலிஸ் எங்கே போய் தொலைந்தார்.’ என்று எட்டிப் பார்த்தால்.... அவரைச் சுற்றிதான் பெருங்கும்பல் வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. காமிராக்கள் படம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தன.. அட பாவிகளா.. போக்குவரத்தை நிறுத்தி விட்டு படபிடிப்பா நடத்திகிறீர்கள். கோபத்தை தின்று தண்ணீர் குடித்தாயிற்று.

ஒருவழியாக பொதுமக்களே ஈடுபட்டு போக்குவரத்தை சரி செய்ய மெல்ல மெல்ல அந்த கும்பலை நெருங்கிய போது கவனிக்க முடிந்தது....

அந்த போக்குவரத்து காவலர் நிற்க முடியாமல் தள்ளாடிக்கொண்டிருந்தார்.. தொப்பியை கழற்றி கக்கத்தில் வைத்திருந்தார். செல்போனை காதில் வைத்துக் கொண்டு கெட்ட கெட்ட வார்த்தைகளால் திட்டினார். ஏதாவது வாகனம் இடித்து அடி கிடி பட்டிருக்கிறதா.. எந்த பாவியாவது உதவ முடியாது என்று சொல்லி விட்டானா..

பக்கத்து கடையின் சுவரை தாங்கி பிடித்துக் கொண்டிருந்தவர் சற்று நேரத்தில் சுவரோடு சாய்ந்து தரையிலே குத்து காலிட்டு உட்கார்ந்தார்.. தலை தொங்க இன்னும் பேசிக் கொண்டேயிருந்தார். உள்ளூர் தொலைக்காட்சி காமிராக்கள் பிரமிப்புடன் இந்த சாகசத்தை படம் பிடித்துக் கொண்டேயிருந்தன. அவரோ தெய்வீக நிலையிலிருந்தார். சுற்று புறத்தை மறந்து ,பணியை மறந்து போனில் அப்படி என்னதான்.... சரி சரி கிளம்பு.. நிக்காதே.. போயிட்டே இரு.....

அவருக்கு மப்பு தெளிந்த பின் என்னாயிற்று என்று தெரிந்து கொள்ள முடியாமலே போயிற்று.

சொல்லாத கதை

பி.கே.சி.யில் எம்.என்.சார் ஒரு சிம்ம சொப்பனம் [அது என்ன சொப்பனம் என்று கேட்கப்படாது..] அத்தனை .கண்டிப்பு. வார்த்தைகள் கணீர் கணீர் என்று

எதிரொலிக்கும். சாட்டையாய் உரசிச் செல்லும். அவரது கெடுபிடியினால் சீக்கிரமே 'எமன்' சார் என்று புகழ் பெற்றார்.

அவரது வகுப்புதான் கல்லூரியை ஒரு சீர்திருத்த பள்ளியாக உருமாற்றிவிடும் வல்லமை கொண்டது.. ஆங்கில வார்த்தைகளை அவர் உச்சரிக்கும் விதத்தைக் கண்டால் ஆங்கிலேயன் கூட பிரமித்து போவான்.[மிரண்டு போவான் என்றும் சொல்லலாம்] “ஸ்ஷட் அப்” என்று அவர் சொன்னால் பக்கத்து வகுப்புகள் கூட மிரண்டு போய் மூச்சுவிட மறக்கும்.

பொயட்ரியை அவர் வாசித்துக் கொண்டிருக்க.... வாய்க்குள் அவர் நாவு சுழன்று கொண்டிருப்பதை வாய் பிழந்து பார்த்துக் கொண்டிருப்போம். அப்பேர்பட்ட திறமை வாய்ந்த எமன் சார்.....

அன்று அவசரமாய் சற்று தாமதமாக வந்தார். வகுப்பில் அந்த இடைப்பட்ட நேரத்தில் எழுந்த சத்தத்தை கேட்டுக்கொண்டு வந்திருப்பார். முகத்தில் கோபம்.

“காலேஜ்தானே இது.. சந்தைகடை மாதிரி என்ன கூச்சல்.... அறிவில்ல.... ஸ்டுபிட்.. “ ஆங்கிலத்தில் இன்னும் என்னன்னவோ சொன்னார். நமக்கு புரியவில்லை. ஆனால் பார்ட்டி செம கோபத்திலிருக்கு என்று மட்டும் புரிந்தது.

கவிழ்ந்தே இருந்த எல்லோரும் ஒருவாறாக பாடம் தொடங்கியதும்தான் நிமிர்ந்து பார்த்தோம். அப்போதுதான் எமன் சாரிடம் அந்த வித்தியாசம் பளிச்சென்று தெரிந்தது.

ஒருவருக்கொருவர் மாறி மாறி பார்த்துக்கொண்டோம். சின்னதாய் ஒரு சலசலப்பு. கோபமாய் முறைத்தார். “கீப் கொய்ட்” என்றார். [இங்கு 'ட்' கால் மாத்திரையை விட குறைவு.] ஏனோ நிறைய பேருக்கு சிரிப்பு வந்தது. பயலுகளுக்கு பயம் விட்டு போயிருச்சா.. புத்தகத்தை மேஜை மேல் விட்டெறிந்தார். மேஜைக்கு முன்புறமாய் வந்து மார்புக்கு குறுக்காய் கையை கட்டிக் கொண்டு நின்றார். மேஜையில் பின்புறத்தால் ஏறி உட்காருகிற நிலையில் நின்றபடி “சொல்லுங்க. உங்களுக்கு என்னடா வேணும். இடியட்ஸ்ஸ்ஸ்”

எல்லோருக்கும் அவரிடம் சொல்வதற்கு ஒரு விசயம் இருந்தது. ஆனால் சொல்ல தைரியம் வரவில்லை. யார் முதலில் சொல்வது என்று மறுபடியும் பக்கத்து முகங்களை பார்த்துக் கொண்டோம். கடைசி பெஞ்சில் அமர்ந்திருந்த கோலப்பன் உட்கார்ந்து சைகையால் எதுவோ சொல்ல.. அவருக்கு கடுமையான கோபம்.. “எனக்கு இது பிடிக்காதுன்னு தெரியுமில்ல.. உட்கார்ந்துட்டு டான்சா ஆடுற ராஸ்ஸ்ஸ்கல்.” ஓடிப்போய் அவன் மண்டையில் குட்டினார். ‘ட்டங்’ என்று ஓசை கேட்டது. வகுப்பு வலியோடு அமைதியாயிற்று.

“ஸ்டூடன்னா.. ஒரு ஒழுங்கு இருக்கணும். வகுப்பு அதைவிட ஒழுங்கா இருக்கணும் அதுவும் என் வகுப்புக்கு அமைதியா இருந்து படிக்க வராதவன் வீட்டுக்கு போயிரு” வகுப்பை குறுக்கு வாட்டில் அளப்பதுபோல் நடந்து கொண்டே எச்சரிக்கைகள் விடுத்து முடிவதற்குள் மணி அடித்து விட்டது. “அடுத்த வகுப்பில் வந்து வச்சிகிறேன்” என்று வெளியேறிப் போனார். அப்போது எதிரே வந்த அந்த கல்லூரியின் ஒரே ஒரு பெண் பேராசிரியர் இவரைக்கண்டு முகத்தை திருப்பிக்கொண்டு போனார்.

இப்படியாக அவர் ஜிப்பை மாட்டிக்கொள்ளச் சொல்லி யாருமே சொல்ல முடியாமல் போயிற்று.

ஆகவே விழித்துக் கொள்ளுங்கள்

மூச்சு முட்ட ஓடிக்கொண்டிருந்தேன். ஒத்தயடிப்பாதை. வயல் வெளியா. பரந்த காடா.. புலப்பட வில்லை. பார்வை மெல்ல மெல்ல மங்கியது.

பின்னால் ஒரு குரல் கேட்டது. “ போ அந்த லைட் தெரியிற வரை போயிட்டா பயமில்லை.’ யாரோ கூட வருகிறார்கள் போலிருக்கிறது. தூரத்தில் வெளிச்சம். பார்வை விட்டு விட்டுதான் தெரிந்தது. நடந்தேன். குறுக்கே பாம்பொன்று சரக்கென்று போனது. திரும்பிப் பார்த்தால் பின்னாலும் பாம்பு. சுற்றி சுற்றி பாம்பு கூட்டம். ஒவென்று அலறினேன். சத்தம் உள்ளுக்குள் உறைகிறது.

கொத்த வந்த பாம்புகளை கையில் பிடித்து மாறி மாறி வீசினேன். அப்பொதுதான் கவனிக்கிறேன். மலைப்பகுதியின் விளிம்பில் நின்று

கொண்டிருக்கிறேன்.பாம்புகளை பிடித்து எறிகிற வேகத்தில் தடுமாறி விழுந்து
கீழே கீழே.... ஆழமான கடலுக்குள் மூழ்கி....கைகளை துழாவித் துழாவி நீந்த
.மூச்சு முட்டுகிறது.

அந்த தவிப்பிலும் சட்டைக்குள் எதுவோ ஊர்வதை. உணர் முடிகிறது.அசட்டை
செய்து விட்டு நீந்தினேன்.

இப்போது லுங்கிக்குள் எதுவோ புரண்டது..... பாம்பு... பாம்புதான்.. 'ஐயோ பாம்பு'
அலறியதில் விழிப்பு வந்து விட்டது. வியர்த்திருந்தது.கரப்பன் பூச்சி ஒன்று
எழுந்து பறந்தது. வேகமாக மூச்சி வாங்கினேன்.

மனைவியும் பிள்ளைகளும் விலகி நின்று மிரண்டு போய் பார்த்தார்கள்.

பாழாய்ப் போன பகல் தூக்கம்.

ஐயய்யோ.. புடிங்க ..புடிங்க

வசதியான நண்பன் ஒருவனின் திருமணம்.

ஆலயத்தில் மூன்று குருவானவர்கள் இணைந்து திருப்பலி நிறைவேற்றிக்
கொண்டிருந்தார்கள்.

உறவினர்களும் மப்பு வழியும் நண்பர்களுமாக நல்ல கூட்டம்.

எப்போதும் பான்ட் சட்டை அணியும் நண்பன் அன்று வழுவழுப்பான பட்டு
வேட்டி சட்டை போட்டிருந்தான்.

தாலி கட்டும் [அணியும்] நேரம்.

வீடியோ ஒளிப்பதிவாளர்கள், புகைப்படகாரர்கள்,காமிரா இருந்த நண்பர்கள்
என் அனைவர் பார்வையும் தாலிகட்டும் வைபவத்தில் நிலைத்திருக்க... [படம்
பிடிக்க இடைஞ்சல் என்று மாப்பிள்ளை தோழர் கூட பின் தள்ளப்பட்டார்].

எல்லா உறுதிமொழியும் வாங்கிய பின் ,தாலியை ஆசிர்வதித்து மணமகன்
கையில் கொடுத்த குருவானவர்,அதை பெண் கழுத்தில் அணிவிக்கக்
சொன்னார்.

தாலியை கையில் வாங்கிய மணமகன் சிறு குழந்தை எதற்கோ முழிக்குமே
அதே மாதிரிமுழித்தார்.

பெண்ணின் கழுத்தைக் சுற்றி தாலியை கொண்டு போனவர் "ஐயய்யோ..

புடிங்க ..புடிங்க' என்று கத்தினார்.

முதலில் யாருக்கும் எதுவும் புரிய வில்லை.ஆளாளுக்கு பதற... நல்லவேளை அருகில் நின்ற குருவானவர் நழுவிக்கொண்டிருந்த மாப்பிள்ளையின் வேட்டியை பிடித்துக் கொண்டார்.

இராத்திரி நேரத்தில் ...அந்தகுரல்

இரவு. நல்ல தூக்கத்திலிருந்தேன். (இது கனவு மேட்டர் இல்ல ஜனங்களே.)

தொலைபேசி நிசப்தத்தை உடைத்த படி அலற.... அதை விட அலறலோடு நான் எழுந்து (வழக்கம் போல) 'ஙே' என விழித்தேன்.

சுதாரித்து போனை எடுத்தால் பதட்டத்துடன் ஒரு பெண் குரல். [கற்பனையை புடிச்சி கட்டுங்க]

“அண்ணே நான் மஞ்சவுக்கு அம்மா பேசறேன். லைட்ட போட்டு எங்க வீட்டப் பாருங்க” என்றாள் பயந்த குரலில்.

எதிர் வீட்டுப் பெண்.கணவன் ஏதோ ஒரு பாலைவனத்தில். இவள்,இரண்டு குழந்தைகளுடன். துணைக்கு வயதான அப்பா.

“ஏன். என்னாயிற்று?”

“என்னன்னு தெரியலை.ஏதேதோ சத்தம் கேட்குது. அப்பா வேற இல்ல.பயமாயிருக்கு... பேயோ.. பிசாசோ..” தொண்டை அடைக்க குழறினாள்.

‘பேய்’ என்றதும் என் இதயதுடிப்பு எக்ஸ்டிரா லார்ஜ் ஆனது.

ஜன்னலை ஓசையில்லாமல் திறந்து அந்த வீட்டை நோட்டம் விட்டேன். [அதற்கு முன் ஒரு பாதுகாப்புக்காக வீட்டினரை எழுப்பி விட்டிருந்தேன்]

நிலவொளியில் தெரிந்த அந்த வீட்டைச் சுற்றி எந்த சலனமும் இல்லை

“ஓண்ணும் தெரியலை.லைட்டை போடுங்கப்பா” என்றான் மகன்.அவன் இருக்கிறான் என்ற தைரியத்தில் லைட்டைப் பொட்டேன்.சட்டென்று எதிர் வீட்டிலும் லைட் எரிந்தது. என்னைப்போலவே இருட்டில் இவ்வளவு நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்களோ....

படபடவென்று ஓசையுடன் [பயந்தவன் பாடிட்டே போற மாதிரி] கதவைத் திறந்தேன்.பக்கத்து வீடுகளும் திறந்தன. வெளியே வந்தோம்.

அந்த பெண் குழந்தைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்தாள்.”மாடியில யாரோ சாகக் கிடக்கிறவன் மாதிரி... ஒரு மாதிரியா சத்தம் கேட்குது.என்னன்னு தெரியலை” அது என்ன ஓசை என்று அவளுக்கு சொல்லத் தெரியவில்லை. சொல்லிக் கொண்டிருக்கிற போதே அந்த சத்தம் கேட்டது.

ஓடி ஓடி களைத்து மூச்சிரைக்கிற மாதிரி.... ஹ்அ.. ஹ்அ... ஹ்அ... என்று இழுத்துபிறகு உயிர் போகும் அவஸ்தையில் கதறுவது மாதிரி ....ம்மாஆஆஆஅ....

சில்லென்று பயம் ஊசி மாதிரி பாய்ந்தது.

ஒருவாறாக மனதை திடப்படுத்திக் கொண்டு நாலைந்து பேராக சேர்ந்து பக்கத்து மாடிகளில் ஏறி இந்த மாடியை அலசினோம்.எதுவும் தென்படவில்லை. வீட்டுக்குள் ஒவ்வொரு அறையாக அலசியாயிற்று. வீட்டைச்சுற்றி படபடப்புடன் சலித்தாகி விட்டது. அருகே நின்ற மரத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு பறவை எழுந்து பறந்ததை தவிர எதுவும் அகப்படவில்லை. விடிவது வரை தேடியும் உறக்கம் தொலைந்ததை தவிர வேறெதும் புலனாக வில்லை.

பிறகு எப்படி அந்த சத்தம்.. ஒரே மர்மமாயில்ல இருக்கு..!

இரண்டு நாள் தொடர்ந்து [பயந்து பயந்து] கண்காணித்ததில் தெரிய வந்தது.மரத்தில் இருந்து பறந்து போனதே பறவை . அந்த ஆந்தைதான் அப்படி விநோதமாய் ஒலி எழுப்பியிருக்கிறது.

வலை

பேருந்திலிருந்து இறங்கி ஆட்டோவுக்காக திரும்பிய போதுதான் இடிக்கிற மாதிரி அவள் வந்து நின்றாள்.

இவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

‘மாலதி நீயா?’ என்ற கேள்வி உள் நாக்கினிலே ஒட்டிக்கொள்ள, இரையை கண்டுவிட்ட மிருகம் போல மனம் கும்மாளமிட்டது ‘மாட்டிகிட்டியா’.

மாலதி விழிகள் விரிய, “ நம்பவே முடியலை.... நீங்களா?” கூவினாள். “பார்த்து எவ்வளவு நாளாச்சி. எப்படியிருக்கீங்க.”

இவன் கேள்வியை உதாசினப்படுத்தினான். ‘அப்படியே செத்து போயிருவேன்னா நினைச்சே.’ மனசுக்குள் ஆத்திரம் அலைமோதியது.

“என்ன பேசமாட்டேங்கிறீங்க. கோபமா?” என்றாள்.

பதில் பேசாது மார்புக்கு குறுக்கே கைகட்டி அவள் விழிகளை ஊடுருவினான்.

தடுமாறினாள்.கண்ணில் குபுக்கென்று நீர் நிறைய சரேலென்று தலை குனிந்தாள். கைகுட்டையால் கண்ணை ஒற்றிக்கொண்டாள்.

‘மனசு குத்துதில்ல. அழு. நல்லா அழு.’ மனசு குரூரமாய் சிரித்துக் கொண்டது “வீட்டுக்கு வாங்களேன்.பக்கத்திலதான்.”கேட்காத மாதிரி பெட்டியை தூக்கிக் கொண்டு ஆட்டோவுக்காக திரும்பினான்.

“தமிழ் தெரு ஏழாம் நம்பர்.கண்டிப்பா வாங்க. நிறைய பேசணும் “ என்றவள் அவசரமாய் கடந்து போனாள்.

இவனுக்கு நினைவுக் குளத்தில் கல்லெறிந்த மாதிரியாயிற்று.

வீட்டுக்கு வந்தால் உற்சாக வரவேற்பு. வாசலில் எதிர் கொண்ட அம்மா, “ரொம்ப பயந்துட்டியா” என்று சிரித்தாள். அப்படியானால் ‘மதர் சீரியஸ்’ என்றுவந்த தகவல் பொய்யா..

“ நீதான் ஆறு வருசமா ஊருக்கு வராம இருக்கியே. எப்படி வரவைக்கிறதாம்.”

ஏமாற்றமாயிருந்தது. வெறுப்பும் கோபமும் எழுந்தது. போனில் தகவல் சொல்லாமல் தந்தி அனுப்பிய போதே யோசித்திருக்க வேண்டும்.

அறைக்கு வந்து கட்டிலில் மல்லாந்து படுத்தான்.

நினைவு அடுக்குகளில் தூசி போல் படிந்திருந்த மாலதி மெல்ல எழுந்தாள். நிமிசத்தில் விஷ்வரூபமாகி அறையெங்கும் வியாபித்தாள். மின்விசிறி சுழற்சியில் அலைஅலையாக சிதறினாள்

மின்விசிறி இல்லாமல் அந்த பிஸ்கட் கிடங்கின் உள்ளே இருக்க முடியாது புழுக்கம். இவன் எழுந்து வெளியே வந்து நின்றான்.

இவனுக்கு கால் நீட்டி சௌகரியமாய் உட்கார்ந்து கொள்கிற வேலைதான். பழைய சினிமாக்களில் வில்லனின் இருப்பிடம் மாதிரி கூரை முட்ட அடுக்கப்பட்ட பிஸ்கட் பெட்டிகள். உள்ளே ஒரு ஆள் நுழைகிற அளவுக்கு ஒரு சந்து. சன்னலோரமாய் ஒரு இருக்கை. உள்ளே வருவதையும் வெளியே போவதையும் கணக்கு வைக்கிற வேலைதான். காலையும் மாலையும் சிலமணி நேர பரபரப்பு. பகல் முழுக்க வேலையே இருப்பதில்லை. எப்போது பிணம் விழும் என்று காத்திருக்கிற வெட்டியான் போல்... 'ஹாஆஆஆஆஆவ்வ்வ்வ' இப்படிதான் கொட்டவி கொட்டவியாக வந்து தொலைக்கிறது.

இதில் அடிக்கடி மின் தடை வேறு.. அதனால் வெளியே வந்து நின்று வாய் பார்ப்பது ஒரு உபதொழிலாயிற்று.

அது, ஏதோ ஒரு சாமர்த்தியசாலி அடுக்கடுக்காய் கட்டிப்போட்ட வணிக மையம். மேலும் கீழுமாய் இருபத்து எட்டு கடைகள். இம்மாதிரி இடங்களில் எங்கே நுழைந்து எங்கே வெளியேறுவது என்று பலருக்கு குழப்பமாக இருக்கும். அவ்வளவு இடுக்கு முடுக்கான இடங்களிலும் ஏதாவது ஒரு கடைக்கு வாடகை விடப்பட்டிருக்கும்.

“எக்ஸ்கியூஸ் மீ” குரல் வந்த திசையில் திரும்பினால் மஞ்சள் நிற தாவணியில் அவள் நின்றிருந்தாள். இவனைத்தான் கூப்பிட்டாள்.

அவள் மீது விழுந்த பார்வையை திருப்பி எடுக்க முடியவில்லை. பேரழகி இல்லை. ஆனாலும் வசீகரம். கிறங்கி போய் நின்றான்.

“மாடிக்குப் போற படிக்கட்டு எங்க இருக்கு?”

சுய நினைவுக்கு வந்து இவன் பதில் சொல்ல வாய் திறந்த நேரம் பார்த்து மறுபடி கொட்டாவி வந்து தொலைத்தது. ஹாஆஆஆ....

ஒரு நகைச்சுவையை ரசிப்பது போல் அவள் சிரிக்க இவனுக்கு வெட்கமாய் வந்தது. ஒருகையால் வாயை பொத்திக் கொண்டு மறுகையால் வழியை சுட்டினான். அவள் சத்தமாய் சிரித்துக் கொண்டு கடந்து போனாள்.

இனிப்பை கண்டுவிட்ட எறும்பு போல அவளைச் சுற்றியே மனம் அரிக்கத் தொடங்கியது.

புழுக்கமாய் இருந்த போதிலும் நாற்காலியில் வந்து உட்கார்ந்து அவசரமாய் கனவு காண ஆரம்பித்தான்.

மறுநாளும் ஜன்னலோரம் கொட்டாவி விட்டபடி இவன் இருக்க, எட்டிப்பார்த்து “குட் மார்னிங் கொட்டாவி ஆபிசர்” என்று கிசுகிசுத்துவிட்டு ஓடி போனாள்.இவன் திகிலடைந்தான்.

அப்புறம் தினசரி அந்த ஜன்னல் வழியாக ஒரு பார்வையை தூக்கி எறிந்து விட்டு போவாள்.அணுகுண்டு வீசப்பட்டது மாதிரி இவன் அதிர்ந்து போய் கிடப்பான்.

யார் இவள்.எதற்கு தினசரி வருகிறாள்.மாடியில் இருக்கும் ஏதாவது கடையில் பணியாற்றுகிறாளோ? விசாரிக்கவேண்டும்.

எங்கே போகிறாள் என்பதையாவது தெரிந்து கொள்ளலாம் என்ற நினைப்பில் மாடியேறி ஒருநாள் மேலே போனான். மதிய வேளை. ஆளரவமற்றிருந்தது. ஒரு டெய்லர் கடை, நிதி நிறுவனம், மருந்து ஏஜன்சி இன்னும் என்னவெல்லாமோ கடைகள் மேலேயிருக்க....

என்கே நுழைவது, நுழைந்து என்ன கேட்பது என்ற தயக்கத்தில் கிலி பிடித்து,பதட்டமாய் கீழே இறங்கினான்.

மாலையில் கீழே வந்தவள், “என்னைதானே பாக்க வந்தீங்க” என்றாள். இவன் பேயறைந்தவன் மாதிரி விழித்தான்.

“இல்ல..இல்ல..” என்று சொன்னது இவன் காதுக்கே கேட்கவில்லை.போய்விட்டாள்.கடந்தது தெரியாமல் வெகு நேரம் உறைந்து போய் நின்றான்.

இரவில் தூக்கம் வரவில்லை. மதயானை புகுந்த விளைநிலம் போல மனசு நிம்மதி இல்லாது போயிற்று.

பின்னொரு நாளில் ரொம்பவும் பழகியவள் மாதிரி, “பஸ்குக்கு சில்லறை இல்லப்பா ஒரு ஐம்பது காசு குடேன்” என்றாள். அவள் அப்படி உரிமையோடு கேட்டது இவனுக்கும் பிடித்து போயிற்று.

“திரும்ப தந்திருவேல்ல” என்றபடி எடுத்துக் கொடுத்தான்.

“சீ போடா கஞ்சப் பயலே” என்று அவள் பதிலுக்குச் சொன்னபோது கொபம் வரவில்லை. சந்தோசமாகவே இருந்தது.

அன்று படபடப்பாய் வந்தாள். “ கண்ணாடி சார் ஒரு பத்தாயிரம் தரமுடியுமா உங்களால”

அவ்வளவு பணம் இவனிடம் ஏது. இல்லை என்பதை எப்படி நேரடியாய் சொல்வது.... “தந்தா எனக்கு என்ன தருவ...” என்றான்.

அவள் வெடுக்கென்று நகர்ந்தாள். முகத்தில் கோபம் தெறிக்க விரைந்தாள். இவனுக்கு நடுக்கமாயிற்று. தப்பாக புரிந்து கொண்டாளோ....

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின் ஒரு நோஞ்சானோடு வந்தாள். ஜன்னல் வழியாக இவனைக்காட்டி “ நல்லா பார்த்துக்கங்க. இவர்தான்.” என்று எதற்கோ அடையாளம் காட்டினாள். இவன் முகம் பாராமல் திரும்பி போனாள். இவனுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. அவ்வளவு தரக்குறைவாகவா நடந்து கொண்டேன். தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டான்.

மாலையில் அந்த நோஞ்சான் இரண்டு பேரை கூட்டிவந்தான்.

“என்னடா பெரிய இவனா நீ” வந்தவன் மிரட்டலாய் கேட்க இவனுக்கு நா உலர்ந்தது.

“ராஸ்கல் யாருகிட்ட விளையாடுற. பொணமாயிருவ”

முதலில் புரியவில்லை. முட்டாள்கள் ஆள் மாற்றி வந்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்களோ என்று தோன்றியது.

“மாலதிகிட்ட இனி தொந்தரவு செஞ்ச... மவனே கையை காலை ஒடிச்சிபடுவேன்.” என்றபடி மேஜையில் ஊன்றியிருந்த வலது கையை நச்சென்று இடித்தான். விரல்கள் நசுங்கி வலியில் உயிர் போயிற்று. ‘அம்மா’ என்று அலறினான். இன்னொருவன் முதுகில் ஓங்கி குத்தினான். நிலை தடுமாறி விழுந்ததில் முன்னாலிருந்த கதவில் போய் ‘ணங்’ கென்று மோதினான். தலை சுழன்று கொண்டு வந்தது.

அதன் பிறகு நினைவு வந்து இவன் பார்த்தபோது கடைக்கு வெளியே தெருவில் கிடந்தான். சுற்றி கூட்டம். “தின்னு கொழுப்பெடுத்து ஏண்டா இப்படி திரியறீங்க.” யாரோ கெட்ட வார்த்தை சேர்த்து திட்டினார்கள்.

சற்று நேரத்தில் முதலாளி வந்தார். “ராஸ்கல் .படிச்சவன், பாவமாச்சேன்னு வேலைக்கு வச்சா பொண்ணுகளையா நாசமாக்க பாக்கிற. மருவாதியா ஓடிபோயிரு நாயே.. என் கடை பேரையே கெடுத்திட்டியே பாவி....”

ஆக வேலை போயிற்று.

ராட்சசி இப்படி பழிவாங்கி விட்டாளே. மனசில் ரணமாய் தங்கிற்று.

வீட்டில் அப்பா முதல் கடைசி தங்கை வரை கடித்து குதறினார்கள். “பொறுப்பத்த நாய்.கொஞ்சமாவது குடும்ப நிலமை தெரிஞ்சா இப்படி நடக்குமா.... சே.. என்ன கேவலத்த உண்டாக்கிட்டு வந்து நிக் குது நாயி....”

யார் கண்ணிலும் விழிக்க பிடிக்க வில்லை.அறையை விட்டு வெளியே வரவே பயம்.

நல்லகாலம் பாண்டிச்சேரி மாமா வேலை தேடி வைத்திருப்பதாக கூப்பிட அன்று கிளம்பியவன்தான். ஆறாண்டுகளுக்கு பின் இன்றுதான் ஊர் வந்திருக்கிறான்.அதுவும் ஒரு பொய் தந்தியை நம்பி. வந்திறங்கியதும் அவள் முகத்தில்தான் முழிக்க வேண்டுமா.

அவள் வீட்டுக்கு அழைத்த போது இவளிடம் என்ன பேச்சு வேண்டியிருக்கிறது என்றுதான் வந்துவிட்டான்.ஆயினும் அவளிடம் நறுக்கென்று ‘நாலு வார்த்தை’ கேட்டால்தான் மனசு ஆறும் என்று தோன்ற இதோ கிளம்பி விட்டான்.

“வாங்க தம்பி உட்காருங்க.மாலதியை வரச்சொல்றேன்” முதிய பெண்மணி ஒருவர் அமர வைத்து விட்டு உள்ளே போனார்.

இன்று நேருக்கு நேராக கேட்டுவிட வேண்டும்.இத்தனை நாள் உள்ளுக்குள் குமைந்து கொண்டிருந்த அத்தனையும் கொட்டிவிட வேண்டும்.ராட்சசி என்னவெல்லாம் பாடாய் படுத்திவிட்டாள்.

அந்த விசாலமான முன்னறையில் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் வெறித்துக் கொண்டிருந்தான்.அறையைச் சுற்றி கண்களை சுழல விட்டான். வலது மூலையில் அகலத்திரை டி.வி. அதன் மேல் பிளாஸ்டிக் போன்சாய். இடது பக்க சுவரில் சந்தண மாலையிட்ட ஒரு பெரிய புகைப்படம். [புகைப்பட முகம் எங்கோ பார்த்த மாதிரி நினைவு.] கீழே எப்பொதும் எரிந்து கொண்டிருக்கிற மின்விளக்கு. உட்கார நாலைந்து மோல்டட் நாற்காலிகள். அவ்வளவுதான். ஹால் பளிச்சென்றிருந்தது.

“கண்ணாடி சார்,எப்ப வந்தீங்க. மறந்திட்டீங்களேன்னு நினைச்சேன்” என்றபடி மாலதி வந்தாள்.தலை கலைந்து தூக்க கலக்கத்திலிருந்தாள்.

இவனுக்கு கோபம் வந்தது ‘எப்படி மறக்க முடியும் மறக்கிற மாதிரியா பண்ணியிருக்கிறாய். துரோகி’

“இன்னும் நீங்க மாறவேயில்லை. ஒரு வார்த்தை பேசறதுக்கே ரொம்ப யோசிக்கிறீங்க.”

“ ஆமா அதில நீ சாமர்த்தியசாலிதான். வேஷம் போடவும், வசனம் பேசவும் உனக்குதானே நிறைய தெரியும்” இவனது குரலுக்கு மிரண்டாள்.

“என்ன... சொ..ல்..றீ..ங்க..”

“ஆகா என்னா நடிப்பு. ஒண்ணுமே தெரியாத மாதிரி. இத்தனை நாள்ல மறந்திருவேன்னு நினைச்சியா.”

பயத்தில் நடுங்கினாள் “நான்... நான்.. அப்படி என்ன தப்பு செய்தேன்”

“அது நான் கேட்க வேண்டிய கேள்வி. ஆள் வச்சி அடிக்கிற அளவுக்கு உனக்கு என்ன பண்ணினேன். என் வாழ்க்கையே நாறடிச்சிட்டியே.”

அவள் பேசைப் பார்த்த மாதிரி அரண்டு போயிருந்தாள்.

“சே எப்படிப்பட்ட பொம்பளை நீ... இப்படி நடப்பேன்னு கனவுல கூட நான் நினக்கலை.”

மாலதி விழிகள் பளபளக்க, சரேலென்று எழுந்து உள்ளே ஓடினாள்.

“என் மருமக ஏன் இப்படி ஓடறா.” என்றபடி அந்த முதிய பெண்மணி காபியுடன் வந்தார். இவனுக்குள் கோபம் அடங்க மறுத்தது.

இயல்பாய் பேச யோசிக்க வேண்டியிருந்தது.

“உங்க மருமகளா..”

“ப்ச்.... வீட்டுக்கு விளக்கேத்த வந்த பொண்ணு... அவ வாழ்க்கையே இருட்டாக்கிட்டு நிக்கிறா.” அதை ஏனோ பெருமூச்செறிந்தார். “எல்லாம் என்னால வந்த வினை.” சற்று நேரம் சுவற்றிலிருந்த விளக்கை வெறித்தார்.

இவன் குழப்பமாய் விழித்தான். அதை தொடர்ந்தார்.

“என்ன சொல்றது.... எல்லாம் என் பண திமிரு. நான்தான் பாவி. ஆஸ்பத்திரியில கிடந்த அவ அப்பனை காப்பத்திறேன்னு பணத்தைக் காட்டி அவ வாழ்க்கையை கெடுத்திட்டேன்.”

இவனுக்கு எரிச்சலாயிற்று. இதையெல்லாம் ஏன் என்னிடம் சொல்கிறாள்.

“...சொந்தம்தானேன்னு நினைச்சி வலிப்பு வரவனை வலுக்கட்டாயமா கட்டிவச்சேன்... ப்ச்... ஒரு நிமிசம் கூட நிலைக்காம போச்சி. இப்ப. இவ முகத்தைப் பார்க்கதான் எனக்கு தெம்பில்லை.” அழுகையை அடக்க அதை நிரம்ப சிரமப்பட்டார்.

இவனுக்கு இப்போது மெள்ள பொருள் விளங்க.. “நீங்க என்ன சொல்றீங்க..” என்று அதிர்ச்சி காட்டினான்.

“ என்னத்தை சொல்ல.. அந்த பாவிப்பய...,” என்று தொடங்கிய அதை பாதியில் நிறுத்திவிட்டு சுவரிலிருந்த புகைபடத்தை பார்த்து குலுங்கி குலுங்கி அழுதார்.

எதிர்பாராமல் எங்கேயோ மோதிக் கொண்ட மாதிரி உணர்வு. சூழ்நிலையின் இறுக்கம் புரியாமல் நடந்து கொண்டதற்கு தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டான்.

அத்தை தந்த காபி ஆறியிருந்தது.

கனமான மௌனம் சுமையாய் அழுத்த, “ நான் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை” என்றான்.

அத்தை கண்ணீரை துடைத்துக் கொண்டார். “எதிர்பார்க்கிற எதுதான் நடக்குது. எல்லாம் காலத்தின் விளையாட்டு. அது விரிச்ச வலையில் போய் விழுறதே நம்ம வேலையாப்போச்சி”

அத்தை ஒரு ஞானி போல பேசிக்கொண்டிருக்க இவன் எழுந்து அந்த புகைப்படத்தினருகில் போய் நின்றான் அஞ்சலி செலுத்துவது போல.

நெருங்கி பார்க்கையில் சட்டென்று நினைவுக்கு வந்தது. இது அவன்தான்... ஆளோடு வந்து இவனை அடித்த அந்த நோஞ்சான்தான்... இன்று உயிரோடு இல்லை என்று நினைக்க பகீரென்றாகிப்போனது.

திடீரென்று பின்னால் மெல்லிய குரல் கேட்டது. “இப்ப நான் ரெடி.உங்க கோபத்தை காட்டுங்க.” பழைய அதே புன்னகையுடன் மாலதி.

நெகிழ்ந்து போயிருந்தான்.பேச்சே எழவில்லை.சற்று நேரம் மெளனத்தில் கழிந்தது. அதை உள்ளே போயிருந்தார்.

“ஸாரி மாலதி .உன் நிலமை புரியாம....” துக்கத்தை விழுங்கினான்.

“பாண்டிச்சேரியில வேலை கிடைத்ததாமே.. நல்ல சம்பளமா.”

“என்னால நினைச்சி கூட பார்க்க முடியலை. நீ.. நீ.. எப்படி தாங்கிகிட்ட மாலதி.”

“அம்மா சீரியஸ்து சொன்னீங்களே. என்னாச்சி..”

“பேச்சை மாத்தாதே. சொல்லு.”

அமைதியானாள். உள்ளுக்குள் யோசித்து வரிசைப் படுத்துகிறாள் போலிருந்தது.

“என்ன சொல்ல. விடியற நேரத்தில மறுபடியும் இருட்டு வந்த மாதிரி எல்லாம் பொசுக்குனு போயிட்டது.”

இவன் மெளனம் காத்தான்.உள்ளுக்குள் ஆவேசம் தணிந்திருந்தது.

“முதல்ல எனக்கு இந்த கல்யாணமே பிடிக்கலைதான்.எப்படியாவது தட்டி கழிக்கணும்னுதான் பார்த்தேன். என்ன சொல்லியும் அவங்க ஒத்துக்கலை.வேற வழியில்லாம உங்களைக் கொண்டு காட்டினேன்.உங்களதான் நான்.. நான்..”

தலைகுனிந்தாள். இவனுக்கு புரிந்தது.

“... அப்படி சொல்லியும் பயனில்லாம போச்சி. அப்புறம் அப்பா ஆஸ்பத்திரி செலவு.. எங்க ஓடியும் பணம் இல்லாம போக.. அதையே எனக்கு வலையாக்கிட்டாங்க.”

இவன் அவளுக்காக இரக்கம் சுரந்தான்.

“அப்புறம் அந்த முத ராத்திரியில... வலிப்பு வந்து கையை காலை உதறிட்டு, ஏதோ சேட்டை செய்றாறோன்னு நினைச்சா... படார்னு கட்டில் விளிம்பில் போய் விழுந்தார். நடு மூக்கில இடி. பட்டுனு போயிட்டார்.. நம்பவே முடியலை. அதை சொல்ற மாதிரி காலத்தோட வலையில மாட்டிகிட்டேன். அவ்வளவுதான்.” சிரித்தாள்.

இவனால் சிரிக்க முடியவில்லை. எப்படி ஆறுதல் சொல்வது என்றும் தயக்கமாயிருந்தது.

திடீரென்று ஞாபகம் வந்து கேட்டாள். “ ஆள் வச்சி அடிச்சதா சொன்னீங்களே. என்ன அது.”

“ஒண்ணுமில்ல சும்மா சொன்னேன்.” இவன் எழுந்தான்.

.காலம் வலையல்ல பெண்ணே. அது காட்டாறு. எல்லா அழுக்குகளையும் அது கரைத்து இழுத்து போய்கொண்டேயிருக்கிறது. புதிதாக்குகிறது. என்று மனசுக்குள் தோன்றியது. அவளிடம் சொல்லவில்லை.

துரு

கிட்டத்தட்ட பதினோரு வருடங்களுக்குப் பிறகு மறுபடியும் இந்த மண்ணின் ஸ்பரிசம்.

மலையடிவார பூமி, பருவமடைந்த பெண் போல பரவசப் படுத்தியது.

தாத்தா எழுதியிருந்த மாதிரி ‘ஊரு முன்ன மாதிரியில்ல’தான். புதிய புதிய முகங்கள் . யாரையும் அடையாளம் தெரியவில்லை.

ஊரின் பழைய அடையாளங்களின் ஒரே மிச்சம் புல்லுகடையை ஒட்டியிருந்த புளிய மரம். அதன்நிழலில் கல்மேடையில் இப்போதும் நீண்டு படுத்து சோம்பல் முறித்துக் கொள்ளலாம் போல்தோன்றியது.

நெடுநாள் பிரிந்த நண்பனை கண்டு விட்ட மாதிரி ஆனந்தக் கூத்தாடியது மரம். ‘ஹே.. சினேகிதா’ என்று காற்றோடு ஒரு கத்தல். இவனுக்குள் தூங்கிக் கொண்டிருந்த ஞாபகங்கள், கோழி கிளறி எறியும் குப்பை மாதிரி எழுந்துபறந்தன.

புரண்டு புரண்டு கபடி விளையாடிய அந்த புழுதி . ஒணத்திற்கு கிளை கிளையாய் கட்டி ஆடிய ஊஞ்சல். கிட்டிப்புள்ளும் கோலியும் வைத்து சர்வதேசபோட்டி அளவிற்கு அமர்களப்படுத்திய துள்ளல், கதை, கூத்து, பொங்கல், கட்சிக்கூட்டம்...

எல்லாம் தாண்டி இறுதியில் அசையாமல் ஆறுமுகம் உட்கார்ந்திருந்தான். எண்ணெய் விட்டு படிய வாரிய தலை, விரிந்த மார்பு, வலது நெற்றிக் காயம்,

முரடன் தோற்றம்.முறுக்கி விட்ட மீசைக்கிடையில் நட்பான புன்னகை.ஆறு முகம் இப்போதும் இதுபோல் கலையாமல் இருப்பானா?

குளத்தருகில் புறம்போக்கு நிலத்தில் அவன் குடிசை இருந்தது.குளிக்க போகிற நேரத்தில் அவன்செண்டை மேளத்தை வாசித்துக் கொண்டிருப்பதை பார்க்கலாம். அவனது அப்பாவின் தொழில் அது.

இதோ இந்த மரத்தடி மேடை அவன் நிர்மாணித்தது.அவ்வப்போது அதில் சாகசங்கள் செய்வான்.

பழைய வேட்டியை திரையாகக் கட்டி சிறு பந்தல். உள்ளே லாந்தர் விளக்கின் வெளிச்சத்தில் திரைபளிச்சிடும். வேலையில் களைத்த ஊர் சத்தமின்றி திரையை ரசிக்கும்.

'ட்டணங்.... ட்டணங்....' என்ற செண்டை ஒலி நெஞ்சை மிதித்த மாதிரி இரவின் அமைதியை கிழித்தமாதிரி எழும். திரையில் நாயொன்று பதறி ஓடும். தூரத்தில் அம்பை எய்தவனின் நிழலுருவம் மெள்ளமெள்ள நெருங்கி திரையை ஆக்கிரமிக்கும்.

கதை சொல்லாமலே செண்டை ஒலியில் அத்தனையும் அந்த ஜனங்களுக்கு புரியும். வெறும் அட்டைப்படம். குச்சிகளும், விரல்களும் அசைய உயிர் பெற்று எழும். முயற்சியால் வளர்ந்துசாகசங்கள் செய்யும். வேடிக்கையாய் வெற்றிக் கொள்ளும்.

திடீரென்று வலியவன் கரம் ஒன்று எய்தவன் கழுத்தை நெரிக்கும். உயர்ந்து நிற்பவனை மிதித்துநசுக்கும்.அவன் துடிப்பான். கதறுவான்.ஆயினும் அந்த எளியவனின் முன்னேற்றம் வெட்டப்படும்.இப்போது இசையும் கதறும்.பரவி பதற வைக்கும்.வலியின் துடிப்பாய் உணர்வலைகளில் ஊடுருவும்.சதையை கிழித்துக் கொண்டு நாடி நரம்புகளில் புகுந்து, உடம்பெல்லாம் விரவி... கதறடிக்கும்.

கண்ணில் நீர்வர கூட்டம் விக்கித்து கிடக்கும்.

வெறும் பாவை கூத்துதான் என்பதை உணர வெகுநேரம் பிடிக்கும். அத்தனை சாமர்த்தியமாய்ஆறுமுகம் செய்து காட்டுவான்.

அவ்வப்போது இப்படி இந்த புளியமரத்தடி அல்லோகலப்படும்.

டிவியோ வேறு பொழுது போக்கு சாதனங்களோ இல்லாத அந்த காலத்தில்

ஜனங்கள் சந்தோசமாய்எல்லாம் ரசித்தார்கள்.

அந்த உற்சாகத்தில் ஆறுமுகம் பொங்கலுக்கு புதிய நாடகம் போடப் போவதாகச் சொன்னான்.

“இதேபாவை கூத்து மாதிரிதான். ஆனா அட்டை படத்துக்கு பதிலா நிஜ ஆட்கள். புராணக்கதையில்ல. நிஜகதை.திரைக்குப் பின்னே நிழல் உருவங்களாகத்தான் தெரிவோம்” என்று எல்லார் முகத்தையும்பார்த்தான்.

“ஆனா ஒண்ணு. அதுக்கு நீங்களும் ஒத்துழைக்கணும். அப்பதான் முடியும்.” எல்லாரும் சம்மதிக்க சந்தோசமானான்.

ஆனால் இவனது அப்பாவின் அரசாங்க உத்யோகம் ஊர் ஊராக குடும்பத்தையே பந்தாடியதன்விளைவு, பொங்கலுக்கு முன்னே இவன் ஆறுமுகத்தை பிரிய வேண்டியதாயிற்று.

ஆறுமுகத்தை சட்டென்று அடையாளம் தெரியவில்லை.முன்பக்க வழக்கை விழுந்து,உடல்மெலிந்து, கன்னம் ஒட்டி,முன்பக்க இரண்டு பல் போயிருந்தன. கிழிந்த லுங்கியை தொடை தெரியகட்டியிருந்தான்.சவரம் காணாத முகம்.ஒரு குடும்பஸ்தனுக்குரிய தளர்ச்சி.ஆளேமாறியிருந்தான்.திண்ணையில் தனியாளாய் எதையோ பாடிக்கொண்டிருந்தவன் இவனைப்பார்த்ததும் பிரகாசமானான்.

“ஏய். எப்படியிருக்க. எப்ப வந்த....” துள்ளி எழுந்தான். திண்ணையில் ஒலைப்பாயை விரித்துப்போட்டான்.

“என்ன ஆறுமுகம். நம்பவே முடியலை. நீ எப்படி மாறிப்போன.”

“சே... சே... அப்படியேதான் பா இருக்கேன்.”

உள்ளேயிருந்து குழந்தைகளின் சச்சரவு ஓசை. இங்கிருந்தே கத்தினான்.

“எலைய் வெளியே போய்விளையாடுங்க.... ஏ செல்வி யாரு வந்திருக்கா பாரு.”

அந்த செல்வி வெளியே வந்து எட்டி பார்த்தாள்.

“என் பிரெண்ட். பெரிய எஞ்சினியர்” அவள் பொதுவாய் சிரித்து விட்டு உள்ளே போனாள்.“ என்விட்டுகாரி” என்றான்.

குழந்தைகள் இரைச்சலுடன் வெளியே ஓடின.

சற்று நேரம் பேச எதுவுமே இல்லாத மாதிரி ஒரு மௌனம்.

“ஊரே மாறி போச்சி இல்ல..” இவன்தான் அமைதியை உடைத்தான்.

“ ம். மாற்றம் வரதை யாராலயாவது தடுக்க முடியுமா” என்றான்.

“சரி அத விடு. நீ எப்படியிருக்க. ப்ரொகிராமெல்லாம் பண்ணியா.”

“ப்ரொகிராமா.” லேசாய் சிரித்தான்.

“பழசு நீ மறக்கவேயில்ல” என்றபடி தரையை வெறித்தான்.

“எப்படி மறக்க முடியும். என்னமெல்லாம் ஐடியா வச்சிருந்த. நாடகமெல்லாம் போட்டியா” முகத்தைபார்ப்பதை தவிர்த்தான். தாடியை சொறிந்தான்.

“ப்ச். எல்லாம் வெறும் நாடகமா போச்சி.”

“என்னடே ரொம்ப வெறுப்பா பேசற....”

செல்வி வெளியே கடையில் போய் சர்பத்தும் பழமும் வாங்கித் தந்தாள்.

“எதுக்கு இதெல்லாம்....”

“சும்மா குடிங்க.”

கையில் டம்ளரை எடுத்து உற்று பார்த்தான்.

“இப்ப எங்க இருக்கிய... வேலை பாக்கிறியளா...”

“ம். சென்னையில....”

“அதான் ஆம்பளைக்கு லட்சணம்.... கத கூத்துன்னு ஊரு சுத்தினா குடும்பம் நடத்த முடியுமா.இந்தமனுசன்கிட்ட எடுத்து சொல்லுங்க.” என்றாள்.

“ஏய் உள்ள போ” ஆறுமுகம் கசப்பாய் மென்று விழுங்கினான். உள்ளே காயம் பட்டிருக்கிறான் என்றுதோன்றியது.தோண்டி துருவினால் அவன் புண்ணை கிளறிய மாதிரி ஆகிவிடும் என்ற நினைப்பில்பேசாதிருந்தான் கலைப்பொருள் ஒன்று மெல்ல மெல்ல துவேறிக் கொண்டிருப்பதாய் உணர் வேற்பட்டது.

தாத்தா தேடி வந்து விட்டார்.” என்ன மக்கா நீ வந்ததும் வராததுமா இங்க வந்திட்ட. நேரம் இருட்டினதுகூட தெரியாம அப்படியென்ன பேச்சி. வா.. வா.. கிளம்பு”

மனமொப்பாமல் எழுந்து வந்தான்.

“பய ரொம்ப அடங்கிட்டான் தெரியுமா” தாத்தா கேட்டார்.

“எந்த பய....”

“அதான் இவ்வளவு நேரம் பேசிட்டு வாரியே”

“ஏன்..... எதுக்கு....”

“அப்ப உனக்கு விசயமே தெரியாதா..”

“எந்த விசயம்.”

“அதானே. அத அந்த பய சொல்லியிருக்க மாட்டானே. அடிபட்டத ஒருத்தன் வெளியே சொல்லிட்டா இருப்பான்.”

“பெரிய சஸ்பென்ஸ் எல்லாம் வேண்டாம். நேரடியா விசயத்தை சொல்லுங்க.”

‘பின்ன என்னாப்பா. அந்த பய மேல வீட்டுக்காரனைப் பத்தி நாடகம்போடுகான். அக்கிரமகாரனாம். அநியாயம் பண்ணானாம், தட்டி கேட்கணுமாம்.... அடிமையா இருக்கக்கூடாதாம்.. இந்த பயலுக்கு தேவையா இது.”

இவனுக்கு இவர்கள் தயாரித்த நவீன கூத்து நினைவுக்கு வந்தது. ஆறுமுகம் அதை அரங்கேற்றியிருக்கிறான் என்று கேட்க சந்தோசமாயிருந்தது.

“ம். அப்புறம்”

“அவரும் பொறுத்து பொறுத்து பார்த்தார். இவன் புதுசு புதுசா அவரப்பத்தியே நாடகம் போடுகான். கடைசில அந்த மனுசன் விவரமா ஒரு வேலை செய்தாரு தெரியுமா”

“என்ன செய்தார்.” இவன் பரபரத்தான்.

“என்ன செய்தாரா. ஊர்காரன் ஒரு பயலுக்கும் இனி வேலை இல்லன்னு துரத்திட்டாருல்லா. வேலைவேணும்னா அந்த கூத்த நிறுத்திட்டு வாங்கன்னு வச்சிட்டார்.”

“ஆங்.... பிறகு.”

“வேலையத்த கூலி பயக சும்மா இருப்பானா. இந்த பயகிட்ட மருவாதியா சொல்லி பார்த்தானுக. ஆனா இவன் என்ன செய்தான் தெரியுமா. மறு நாளே வேற ஒரு நாடகம் போடுகான். என்ன கதை தெரியுமா. ஒண்ணா இருக்கிற பசுக்

கூட்டத்தை அடிக்க முடியலென்னு அதுகளை ஒரு கிழட்டு சிங்கம்ஒண்ணுக்
கொண்ணு மோத விட்டுதாமே.... பிறகு தனித்தனியா பிரிஞ்சதும் அடிச்சி
தின்னுதாமே....அந்த கத.... கொழுப்புதானே இவனுக்கு.”

"பரவாயில்லையே. ஆறுமுகத்துக்கு ரொம்பதான் தைரியம்.

“குடும்பமே கஞ்சி தண்ணியில்லாம கிடக்கு. நீ கூத்து போட்டு பொழப்பையா
கெடுக்கிறேன்னு ஊர்காரபயலுக ஒண்ணா சேர்ந்து நையபுடைச்சிட்டானுகல்ல
.... ரெண்டு பல்லுகூட அதிலதான் போச்சி.”

‘அடபாவிகளா’ இவன் வாய் விட்டு அரற்றினான்.
வழியில் சில பெருசுகள் தாத்தாவை சூழ்ந்து கொண்டனர்.

“அண்ணாச்சி நாங்க புக பண்ணிட்டம். ஆனா தொகைதான் கொஞ்சம் பெருசு.”

“இந்த காலத்தில இருபத்தி அஞ்சாயிரம் ஒரு பெரிய தொகையா.. பாட்டுன்னா
அப்படியொரு பாட்டு.இங்க எவன் கேட்டிருப்பான். சொல்லுங்க.”

“ என்னவோ அண்ணாச்சி. திருவிழாவை ஜோரா நடத்தி போடணும்.”

தாத்தா எல்லோரையும் பவ்யமாக விலக்கி விட்டு வந்தார்.

“அடுத்த வாரம் நம்ம கோயில் திருவிழா வருதில்ல. அதான் பெரிய ஏற்பாடெ
ல்லாம் நடக்குது.” அவராகவே விளக்கம் சொன்னார்.

ஆறுமுகம் அன்று வித்தை காட்டிய மைதானத்தில் கச்சேரி நடந்தது. பெரிய
மேடை.வண்ண வண்ணவிளக்குகள்.அதிரும் ஒலிபெருக்கி.
நீண்ட நேர பந்தாவுக்கு பிறகு மேடையில் நாதஸ்வரமும் தவிலும் வாத்திய
மிசைத்தன .கூடவேநவீன இசைக்கருவிகளின் பேரிரைச்சல். பளபளக்கிற
பட்டுசேலையுடன் கிராமிய ஒப்பனையில்பெண்கள் நடனமாட நடுவில் நின்ற
வர் கணீரென்று பாட ஆரம்பித்தார். கூட்டம் கைதட்டியது;விசிலடித்தது;
எழுந்து ஆடியது.

“கணீரனு இப்படி ஒரு குரல் எல்லாருக்கும் அமையாதுப்பா” என்றான்
ஆறுமுகம்.

“ அட போப்பா நம்ம சரக்க எடுத்து நமக்கே வியாபாரம் பண்ணாங்க”

“யார் செஞ்சா என்னப்பா. நல்லதை பாராட்டணும்.”

“நீ நினைச்சா இதை விட பெரிய ஆளா வரலாம் தெரியுமா. ஆனா உன் திறமையை நீ துரு பிடிக்கவிட்டுட்ட.”

ஆறுமுகத்திற்க்கு ஏதோ சொல்ல நாவெழுந்தது. அடக்கிக்கொண்டு வேறு புறம் திரும்பிக்கொண்டான்.

“பேசாம என் கூட வந்திரு. இதவிட பெரிய ஆளாக்கி காட்டறேன். ஆயிரம் ஆயிரமா சம்பாதிக்கலாம்.”

“அவ்வளவு பணம் வருமா இதில” செல்வி ஆச்சரியப்பட்டான்.

“ஆமா. பேர்,புகழ் இன்னும் எத்தனையோ..”

“அட இது எனக்கு தெரியாம போச்சே. யார் கையை காலை புடிச்சாவது அப்படியெல்லாம் வரதெரியுதா இந்த மனுசனுக்கு. உருப்படற புத்தி ஒண்ணும் வராது. நீங்க கூட்டிட்டு போங்க. நான்சொல்றேன்....”

ஆறுமுகம் சிரத்தையற்றிருந்தான்.

“உன் வீட்டுகாரிதான் சொல்லிட்டயில்ல. கிளம்புற வழியை பாரு.”

“இல்ல வேண்டாம்” மெதுவாய் முனகினான்.

“ஏன்”

அவன் பதில் பேச தடுமாறினான்.

“எனக்கு பிடிக்கலை”

“எது பிடிக்கலை.”

“என்னால.... என்னால.. கலையை வச்சி வியாபாரம் பண்ண முடியாது.”

“அட போப்பா. உன்னோட இதானே பெரிய தொந்தரவு. குடும்பம் குட்டினு ஆகியாச்சி. சம்பாதிக்க ஒருவழி வேண்டாமா..”
சத்தமாய் சிரித்தான்.

“நீயும் செல்வி மாதிரியே பேசற. சம்பாதிக்க ஆயிரம் வழி இருக்கு. ஆனா இது எனக்கு சரியா படலை”

“இப்படியெல்லாம் சொல்லி யாரை ஏமாத்திற... உனக்கு பயம்.”

ஆறுமுகம் அடிபட்டமாதிரி துடித்து எழுந்தான். கோபத்தில் எதையோ சொல்ல வந்து தலையையும் கையையும் உதறிக்கொண்டு திரும்பினான். அப்படி பேசியிருக்கக்கூடாதோ என்று தோன்றியது.

கோபமாய் வீட்டுக்கு கிளம்பியவன் திரும்பி இவனிடம் வந்தான், “ஆமாடா. எனக்கு பயம். உன்கூட வந்திட்டா யாருக்கோ பயந்து தோத்து ஓடிட்ட தா சொல்லுவாங்களே அதுக்குதான் பயம். நான் இந்த ஊருலேயே இருக்கணும் . சும்மா கூத்து போட்டு மத்தவங்களை உசுப்பிவிட்டுட்டு என்னால ஒதுங்கி ஓட முடியாது. அவங்க கஷ்ட நஷ்டத்தில் நான் கூடவே இருக்கணும். அதான் எனக்கு சுகம். இத விட்டுட்டு உன்கூட வரதா... முடியாதுப்பா.. என்னால முடியாது”

செல்வி தலையில் அடித்துக் கொண்டான். “இப்படி ஒரு ரெண்டும் கெட்டான் மனுசன் எனக்குன்னுவந்து வாய்ச்சாரே... அவருக்கென்ன.. அஞ்சுக்கும் பத்துக்கும் நானில்ல அல்லாட வேண்டியிருக்கு.”

ஆறுமுகம் நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை.

கச்சேரியிலிருந்து பாதியில் திரும்பிய யாரோ ஒருவன் “ஏலே ஆறுமுகம்” என்று கூப்பிட்டான்.

ஆறுமுகம் “என்னண்ணே” என்றான்.

“நாளைக்கு களியங்காட்டில வரப்பு வெட்டற வேல இருக்கு வரியா”

ஆறுமுகம் ஒருமுறை இவனை திரும்பி பார்த்துவிட்டு “ம்” என்றான்.

மரணத்தின் மரணம் எப்போது நிகழும்?

அலுவலகத்துக்கு புறப்படுவதற்காக வீட்டுக் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு வெளிவரும்போதுதான் எதிர் வீட்டிலிருந்து அந்த குரல் கேட்டது.

“மாமா... மாமா... டாட்டா” டாட்டா என்பது தாத்தா என்பதாகக் கேட்டது. மழலை மொழியில், குறுகுறு சிரிப்புடன் அந்த குழந்தை, கேட்டில் ஏறி குதித்துக் கொண்டிருந்தது.

குழந்தை என்றாலே கொள்ளை பிரியம் எனக்கு. அதிலும் அறிமுகமில்லாமலே சிரிக்கிற குழந்தையிடம் ஈர்ப்பு இன்னும் அதிகம். தமிழ் தெருவில்

குழந்தைகளே என் அபிமான நண்பர்கள். அவர்களோடு உரையாடுதலே பிடித்தமான பொழுதுபோக்கு. விழாக்களில், நிகழ்ச்சிகளில் குழந்தைகளை தேடிப்பிடித்து பரிச்சயம் செய்து கொள்வதில் அலாதி பிரியம்.

விடுமுறை நாட்களில் என் நண்பர்கள் எல்லோரும் விளையாட வந்து விடுவார்கள். ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும் இயல்பாய் இருக்கும் குழந்தையை அவ்வேளையில் என்னைப் பார்த்து புரிந்து கொள்ளலாம்.

நண்பர்களில் ஒருவரைக் கொஞ்சினால் மற்றவருக்கு கோபம் வரும். உதட்டை பிதுக்கிக் கொண்டு, ஓரமாய் உட்கார்ந்து, தலை கவிழ்த்து, கண்ணை மட்டும் அடிக்கடி உயர்த்தி நம்மை பார்த்துக் கொண்டு, நாம் பார்த்தால் தலையை வெட்டிக்கொண்டு செல்லச் சிணுங்கலுடன்... .. அட..அட..அட.. உடனே அவரைத் தூக்கி 'என் செல்லமே' என்று கொஞ்சாத வாழ்க்கையே பாழ்.

எதிர் வீட்டுக் குழந்தை 'மாமா' என்ற போதும் அப்படி ஒரு உணர்வுதான் தோன்றியது.

இதற்கு முன் அந்த குழந்தையை பார்த்ததில்லை. எதிர் வீட்டுக்கு விருந்தினர்களாக வந்திருக்க வேண்டும். உணவு ஊட்டும் தாய்க்கு போக்கு காட்டிக் கொண்டு 'கிரில் கேட்' டில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தான். வெற்றுடம்பில் ஜட்டி மட்டும் போட்டிருந்தான். கம்பி வளைவுகளுக்குள் காலூன்றி, வலக்கையால் மேல் கம்பியில் தொங்கி, மறு கை அசைத்து, வாயில் உணவு மிச்சங்களோடு ஈஈஈஈ... என்று புன்னகைத்ததில் என் மனசு குளிர்ந்து போயிற்று.

பதிலுக்கு நானும் கையசைத்ததில் குதித்து துள்ளிக் கொண்டே ஓடினான். அவன் தாய் பின்னாலேயே துரத்தினாள். "ஓடாதடா செல்லம்.. கீழே விழுந்துடுவேடா"

அவன் தாயைப் பார்த்து கைகொட்டினான். "என்ன பிதிக்க முதியாதே" என்றான்.

மனசே இல்லாமல் கிளம்பி போனேன்.

இந்த வயதில் ஒரு நட்பை உருவாக்கிக் கொள்ள அவனுக்கு சுலபமாய் முடிகிறது. சந்தோசிக்க அவனுக்கு காரணமே வேண்டியிருக்கவில்லை.

சிறுவயதில் என் மகன் கேட்டது நினைவிருக்கிறது. "அப்பா மண் புழு என்ன சாப்பிடும். எப்படி சாப்பிடும். அதுக்கு தலை எந்தபக்கம் வால் எந்தபக்கம்" அடுக்கடுக்காய் கேள்விகள்.

பார்த்தவை தொடர்பாய் இப்படி யோசிக்கத் தோன்றியிருக்கிறது அந்த வயதில். அற்ப புழுதானே என்று நாம் யோசிக்காமல் விட்ட விசயங்கள் அவர்கள் கற்றுக் கொள்ளும் பாடமாயிருக்கிறது. மண் புழு பற்றி நான் தேடிப் பிடித்து தெரிந்து கொள்ள முயன்றது அதன் பிறகுதான்.

இப்படி நாம் விடைகளையே தேடிக்கொண்டிருக்க..... அவர்கள் அடுத்த கேள்விக்கு போய் விடுகிறார்கள். அவர்கள் கேள்வியில்தால் விடைகள் விடுபட்டு வெளியே வருகின்றன. ஞானம் உடைபட்டு நறுமணமாய் எங்கும் பரவுகிறது.

மாலை அலுவல் முடிந்து வீடு வந்த போது தெரு பரபரப்பாயிருந்தது. கவலை தோய்ந்த முகங்களால் தெரு நிரம்பியிருந்தது. எதிர் வீட்டில் ஒரே கதறல் சத்தம். பதட்டத்துடன் விசாரித்ததில் கிடைத்த தகவல் என்னை நொறுக்கிப் போட்டது. நிலைகுலைந்து போனேன். அப்படியே பக்கத்து வீட்டு படியில் உட்கார்ந்து விட்டேன்.

திருமண நிகழ்ச்சிக்கு போய் விட்டு காரில் வரும்போது விபத்தில் சிக்கியதாம் எதிவீட்டு குடும்பம். மற்றவர்கள் காயங்களோடு தப்பிக் கொள்ள, முன் இருக்கையில் கும்மாளமிட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த குழந்தை... அந்த குழந்தை மட்டும்.... உயிரிழந்த செய்தி கலங்கடித்துவிட்டது. நெஞ்சு பாரமாயிற்று.

காலையில் மான்குட்டி போல துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டிருந்த குழந்தை மாலையில் பேச்சு மூச்சற்று கிடப்பதைப் பார்க்க சகிக்க முடிய வில்லை. 'என்னை பிதிக்க முதியாதே' என்று அப்போது சொன்ன வார்த்தைகள் இப்போதும் காதில் ஒலிப்பது போல்.....

நாக்கை தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு இரை தேடி அலையும் மரணத்திற்கு குழந்தைகள்தான் அகப்பட்டதா? இப்படி குதறி எடுத்து விட்டதே!.

இம்மாதிரி நேரங்களில்தானே நமக்கு கேட்கத் தோன்றுகிறது. மரணமே உன் மரணம் எப்போது நிகழும்?